IANNIS MARIS

moartea lui timoteos konstas

enigma

IANNIS MARIS

Moartea lui Timoteos Konstas

Coperta de Mihai Mănescu

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΡΗΣ,
Ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΚΩΝΣΤΑ.
Editura Pergamini, Atena, 1970.

Toate drepturile asupra acestei versiuni
sînt rezervate Editurii UNIVERS

IANNIS MARIS

MOARTEA LUI TIMOTEOS KONSTAS

În românește de Antița Augustopoulos-Jucan

BUCUREȘTI – 1980
EDITURA UNIVERS

CARTEA ÎNTÎI

1

Totul a pornit de la o convorbire telefonică. O convorbire stranie, la zece noaptea, două ore după sosirea mea la Atena.

— Domnul Nikodemos ?

— Chiar el.

— Bine-aţi venit.

— Cine-i la aparat ?

— N-are importanţă. Să spunem... un prieten.

Nu numai convorbirea era stranie, ci şi vocea. O voce care parcă venea de departe şi în acelaşi timp de aproape. Răguşită, dar clară. N-aş fi putut să spun exact dacă era voce de bărbat sau de femeie. Şi mai exista în acel glas şi o nuanţă de ironie.

— Aţi călătorit bine ?

— Foarte...

— Deci v-aţi distrat.

Pentru o clipă m-am gîndit să pun receptorul jos. Persoana respectivă — bărbat sau femeie — îşi bătea joc de mine. Pînă la urmă însă, curiozitatea a învins. Cine era şi de unde ştia că mă aflam în Atena ?

— Destul, am spus.

— Bravo. Aveţi nevoie de puţină relaxare, ţinînd cont de cele ce vă aşteaptă aici.

— Ce mă aşteaptă ?

La celălalt capăt al firului s-a auzit un ris uşor, la fel de ciudat ca şi vocea. Înăbuşit, plin de răutate, prefăcut.

— Serios, nu vă-nchipuiţi ?

— Nu-mi închipui nimic.
— V-aţi văzut scumpele rude ?
— N-am văzut pe nimeni. De ce mi-aţi telefonat ?
— Din interes.
Vocea a devenit sarcastică.
— Vă interesează persoana mea ?
— Mult.
Era o voce feminină, care se străduia să pară neutră. Şi, fără îndoială, telefona din apropiere. Poate chiar din hotelul unde trăsesem.
— Motivul ?
— Mila.
De ce continuam convorbirea ? Simplă curiozitate, distracţie sau o oarecare presimţire ?
— Credeţi că sînt un om demn de milă ?
— Firește. Cui nu i-ar fi milă de cineva pe care-l aşteaptă moartea ?
Am rîs.
— Eu sînt acel „cineva pe care-l aşteaptă moartea" ?
— Exact.
— Ce fel de moarte ?
— Bineînţeles, nu una naturală.
Am încercat să dau glasului meu un ton cît mai vesel.
— Nu cumva e vorba să fiu asasinat ?
— Aţi ghicit.
— Foarte interesant. Şi de ce mi-o spuneţi ?
— Ca să vă previn.
— Aşa, anonim ?
— Din păcate, nu pot face altfel. Desigur, nu credeţi ceea ce vă spun...
— Nici o iotă. Speraţi contrariul ?
— Acum nu. Curînd veţi începe să-mi daţi crezare. Complimente scumpelor dumneavoastră rude. Chiar aşa, cum de n-au venit să vă întîmpine ?
— N-am anunţat că sosesc.
Rîsul antipatic se făcu din nou auzit. De data asta, eram sigur că vocea aparţine unei femei.
— De ce rîdeţi ?
— Sînteţi naiv. Toţi ştiu că aţi venit. Noapte bună.
Straniul meu interlocutor puse capăt convorbirii. Am chemat de îndată centrala hotelului.

— Cine mi-a telefonat mai înainte ? am întrebat.
— Un moment.
Glasul telefonistei era proaspăt, plăcut, precum glasul unei crainice. Exact opusul celui pe care-l auzisem cîteva secunde în urmă.
— Alo...
— Da, domnișoară. Ați găsit ?
— Da. Vi s-a telefonat de-aici. Din hotel...
— Din ce cameră ?
— Din cabina telefonică.
— Nu cumva știți cine ?
— Din păcate, nu.
— Mulțumesc.
Îngîndurat, am pus receptorul jos. Firește, ar fi fost ridicol să mă preocupe aiuritul meu interlocutor. Spusese numai lucruri fără noimă. Însă de unde îmi cunoștea numele, cum de știa de mine, de voiaj, și de ce pomenise de rudele mele ? Prostii, mi-am zis. Desigur, e vorba de vreun cunoscut care m-a văzut intrînd în hotel și-a vrut să-mi facă o farsă. Sau poate vreun client de-al hotelului, țicnit și fără treabă, se distrează în felul ăsta. Nu era greu să-mi afle numele și numărul camerei. Cît despre rude, care dintre noi n-are rude ? Sau poate o fi fost un copil, pe care părinții l-au lăsat singur în hotel. Da, cum oare de nu mi-a venit mai repede gîndul ăsta în minte ? Vocea aceasta stranie părea mai degrabă a unui copil. Vreun adolescent pus pe șotii, care se distrează la telefon. Mi-am pus haina pe umeri și-am coborît în holul hotelului.

Mă aflam în Atena, cîndva patria mea, acum însă mă simțeam aici străin, poate puțin derutat. Hotelul semăna întru totul cu orice alt hotel, fie el în Roma, Paris ori Londra. Luxos, cald, și totuși străin. Fără să vreau, am aruncat o privire cercetătoare asupra persoanelor ce se aflau în hol. Oare straniul meu interlocutor să fie printre ele ? Un domn corpolent, cufundat într-un fotoliu adînc, citea un ziar ; o femeie, care fără îndoială era americană, se răstea supărată la un băiat înalt și slab, de vreo treisprezece-paisprezece ani. Și, mai departe, alte cîteva

persoane, cu care m-aș fi putut întîlni în oricare hotel de același fel din Europa.

Am străbătut holul, îndreptîndu-mă spre bar. Barmanul avea aerul acela, oarecum familiar, al tuturor celor de meseria lui, indiferent de meridianul unde-și desfășoară activitatea. Am comandat ceva de băut.

Din locul unde stăteam, puteam să văd biroul recepției și cele trei cabine telefonice. De-acolo, dintr-una din ele, îmi vorbise, doar cu puțin timp în urmă, ciudatul meu „prieten". Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte să-l întreb pe barman dacă știe ceva, dar m-am oprit la timp. Ar fi fost o prostie, fără doar și poate, căci cine știe cîți clienți nu se vor fi perindat în acest răstimp, folosind cele trei cabine ? Barmanul reveni, făcu să lunece paharul spre mine, și pe dată am simțit nevoia să vorbesc.

— E destul de frig la Atena pentru un asemenea anotimp, am spus.

Barmanul înhață de îndată ocazia ce i se oferi. Se vede că-i plăcea să discute cu clienții, și, dealtfel, pentru moment, eram singurul pe care trebuia să-l servească.

— În ultimii ani, clima s-a schimbat cu totul... Primăvara e ca iarna.

Își coborî glasul, și-mi zise pe-un ton confidențial :

— Se spune că din cauza radioactivității și-a experiențelor nucleare. Eu, unul, o cred.

— Poate. Oricum, Atena e de nerecunoscut.

— Ați lipsit mult timp ?

— Aproape cincisprezece ani.

— Ei, atunci sigur c-o găsiți de nerecunoscut. V-ați plimbat prin oraș ?

— Nu. De la aeroport am venit direct aici.

— E foarte schimbată, într-adevăr. Încă unul ?

— Dacă bei și tu cu mine...

Aveam nevoie de un prieten. În acest loc, în patria mea, mă simțeam acum mai străin decît în orașele străine în care trăisem în ultimii cincisprezece ani. Dintr-o dată m-am gîndit la acele faimoase rude pe care le cunoșteam atît de puțin și pe care venisem să le întîlnesc. Un nou client sosi la bar.

— Un *whisky*, te rog, spuse.

M-am întors mirat. Vocea asta... La celălalt capăt al tejghelei se așezase un tînăr de vreo douăzeci-douăzeci și cinci de ani, cu un pulover de un galben strident, cu eșarfă în jurul gîtului, un pardesiu pe braț, și cu părul tuns scurt, pieptănat spre frunte, după moda pariziană. Mișcările, gesturile, vocea lui subțire arătau că aparține celui de-al „treilea sex". Barmanul îl servi făcîndu-mi cu ochiul.

— Mama s-a arătat pe-aici ? întrebă tînărul.

— Nu, domnule Arghiris.

Mă străduiam să nu-mi scape nici un cuvînt. Vocea celor de felul lui — subțire și puțin prefăcută — nu semăna oare cu vocea de la telefon ? Tînărul goli paharul.

— Cînd ai s-o vezi, spune-i că mă-ntorc tîrziu.

Sări de pe scaunul înalt al barului fără să plătească și, cu pardesiul împăturit sub braț, ca un pachet, se-ndepărtă. Barmanul se apropie de mine dînd din cap.

— „Aștia" devin tot mai mulți. Dar ce să facă băiatul? Maică-sa umblă de ici-colo cu tot felul de tineri, iar de taică-su nici nu se știe unde e. Și au mulți bani. Știți cine e ?

— De unde să știu ?

— E fiul lui Stavros Arghiris. Avere, nu glumă...

Oare el să fi fost ? Am riscat, întrebînd :

— Cu puțin înainte de-a coborî eu, nu cumva tînărul Arghiris a telefonat dintr-una din cabine ?

Omul mă privi surprins. Întrebarea era neașteptată și nu avea legătură cu cele discutate mai înainte.

— Poftim ?

Am repetat întrebarea mai clar.

— Din cabină ? Da... cred... De ce ?

— Am motivele mele. Încearcă să-ți amintești.

— Cred... dar... nu. Nu sînt sigur. Vedeți, trec atîția pe-aici...

Curînd am încetat de-a fi singurul client al barului. Au mai venit vreo trei-patru inși, și amicul meu ocazional m-a părăsit. Mă întrebam dacă era mai bine să fac o plimbare prin oraș sau să urc în camera mea și să mă culc, cînd am simțit că cineva mă privește insistent. Nu știu dacă vi s-a întîmplat vreodată să simțiți că o persoană, pe care n-o

vedeți, vă urmărește. M-am întors brusc. Nu greșisem. Un domn gras, între două vîrste, așezat într-un fotoliu, se uita la mine cercetător. Privirile noastre s-au întîlnit și el își plecă ochii fără grabă. Dar oare mă urmărea cu-adevărat sau se uita într-o doară, cum se întîmplă cînd stai undeva singur și fără să faci ceva anume ? Trebuia să mă stăpînesc. Convorbirea aceea telefonică mă enervase.

Eram gata să-mi părăsesc locul de la bar — cele trei pahare pe care le băusem mă cam înmuiaseră — și să urc în cameră, cînd am văzut-o. Nu știu dacă era cea mai frumoasă femeie pe care o întîlnisem în viața mea, dar oricum era cea mai elegantă. Coborîse pe scara interioară a hotelului și străbătea holul cu un mers de prințesă sau de manechin. Purta pe umeri o blană extrem de scumpă și era urmată de unul dintre acei monștri mici pe care-i numim „ciini de lux". Mi s-a părut că a aruncat o privire spre mine, dar nu eram sigur. Individul cel gras se ridică s-o întîmpine, și părăsiră amîndoi hotelul. Din locul unde ședeam, i-am putut vedea urcînd într-o mașină mare, neagră. Am chemat barmanul ca să-i plătesc.

— Cine era doamna ? l-am întrebat. Aceea cu cățelușul...

Omul zîmbi.

— Frumoasă femeie, nu ?

— Foarte. Cine este ?

— Nici eu nu știu. Stă doar de cîteva zile în hotelul nostru și nu știm prea multe despre ea. Se numește Kondalexis. Irma Kondalexis. Mi se pare că-i din Egipt. Mergeți la plimbare ?

— Nu. Mă duc să mă culc.

Era ora unsprezece cînd am ajuns în cameră. Mă simțeam obosit și totuși nu reușeam s-adorm. Abia pe la ora unu pleoapele au început să mi se îngreuneze. Și chiar atunci a sunat telefonul. Am ridicat receptorul, pe jumătate adormit, dar somnul mi-a pierit de îndată ce-am auzit vocea.

— Suferiți de insomnie ?

Era aceeași voce stranie, nefirească.

— V-ați gîndit mai serios la cele ce v-am spus ?

— Eşti nebun !
— Nu sînt. Pur şi simplu vă previn...
— N-am chef s-aud prostii.
— Nu vă prefaceţi. Acum începeţi să daţi crezare vorbelor mele. Şi cînd vă veţi întîlni cu scumpele dumneavoastră rude...
— Du-te dracului !
Am trîntit furios receptorul, dar apucasem să-i aud rîsul neplăcut şi deloc omenesc. Am chemat de îndată centrala hotelului.
— Iar mi s-a telefonat din cabină ?
Vocea dulce a telefonistei se auzi calmă :
— Nu, domnule. De data aceasta aţi fost căutat din oraş.
— Mulţumesc.
— Dacă veţi mai fi căutat...
— Să nu daţi legătura. Vreau să dorm.
— Bine, domnule.
Am pus receptorul în furcă. Oare ce urmărea fiinţa asta — bărbat sau femeie — cu „avertismentele" sale ? M-am gîndit iar la „neutrul" domn Arghiris. Să fi fost el? Numai lui i se potrivea o asemenea voce.
Mîine trebuie să încerc să mă întîlnesc cu faimoasele mele rude...

Ieri seară, cînd am sosit, Atena nu îmbrăcase cel mai atrăgător veşmînt ca să-şi întîmpine „fiul rătăcitor". Deasupra Golfului Saronic ne aşteptase o furtună supărătoare, iar la aeroport ne întîmpinase un vînt umed şi pişcător. Însă în dimineaţa asta, Atena a redevenit oraşul pe care îl cunoşteam, iar primăvara ei, cea mai frumoasă primăvară din lume. În zori, m-au trezit razele calde ale unui soare auriu, care se strecurase printre perdele. M-am sculat şi am deschis fereastra : Piaţa Constituţiei era scăldată în lumină, porumbeii alcătuiau un covor vesel, în veşnică mişcare, în faţa Monumentului Soldatului Necunoscut, şi Acropole părea că pluteşte uşor pe cerul albastru al Atenei. Am respirat adînc. Ieri nu-mi dădusem seama, dar astăzi simţeam din toată fiinţa că mă întorsesem într-un oraş iubit care, în ciuda absenţei îndelungate, era al meu... Într-o patrie, cea mai frumoasă patrie din lume. Parcă sosisem la Atena

în dimineața asta, nu ieri. Orașul neprimitor din ajun, cu barul, *whisky*-ul, vorbărețul barman, hotelul luxos dar fără personalitate îmi păreau un vis îndepărtat, străin de clipele de azi.

Fluierînd o melodie, am intrat în baie. Și-acolo, sub apa rece, mi-am amintit de cele două convorbiri telefonice. Acum însă, nu mai contau, mi se păreau neînsemnate și ridicole. Vreun leneș care n-avea altă treabă și se ținea de glume proaste...

Bine dispus și înviorat de apa proaspătă și de soarele matinal, am coborît și-am servit cu poftă micul dejun. La o masă apropiată, Alexandros Arghiris bea un suc de fructe. Acum, în lumina zilei, fața lui de om tînăr părea și mai veștedă, părul blond, ca vopsit, iar viciul lui, mai evident. Își schimbase puloverul galben pe care-l purtase ieri cu unul albastru, și se vedea clar că nu dormise toată noaptea. Abia m-am reținut să nu-i spun : „Tinere, azi nu mi-ai telefonat".

A ridicat spre mine ochii lui îmbătrîniți înainte de vreme. Fără să știu de ce, l-am salutat.

Mi-a răspuns mirat, cu o mișcare a capului. Nu i-am mai dat atenție, am terminat de mîncat, apoi am ieșit din hotel. Portarul, îmbrăcat în uniforma cu fireturi, s-a înclinat dinainte-mi : mi-a părut cordial și prietenos.

Plecasem cu un scop : trebuia să mă întîlnesc cu avocatul familiei, acesta, dealtfel, fiind și motivul voiajului meu la Atena. Aveam adresa lui și n-am luat taxiul: biroul, situat pe strada Akademias, nu se afla departe, așa că această plimbare îmi făcu plăcere.

Eram așteptat, și o secretară prezentabilă m-a introdus de îndată în cabinetul particular, cu lambriuri din lemn prețios și rafturi doldora de cărți cu legături aurii. Apostolos Melahrinos, avocatul familiei, era așa cum mi-l aminteam de la ultima noastră întîlnire : țanțoș, impunător, om de lume. Numai glasul îi devenise mai puțin tunător și părul mai alb.

— Mă bucur că vă revăd, dragă domnule Nikodemos. Ultima oară cînd ne-am întîlnit era...

— Puțin după Ocupație. În 1946...

— Desigur. A trecut atîta timp. Eu am îmbătrînit, iar dumneavoastră...

— Am început şi eu să-mbătrînesc.

— Atît cît începe să îmbătrînească un bărbat de treizeci şi cinci de ani.

— Treizeci şi şapte. Aţi vrea să intrăm în subiect ?

Apostolos Melahrinos şi-a schimbat tonul monden, adoptîndu-l pe cel profesional :

— După cum v-am scris, răposatul dumneavoastră unchi...

Mi-a repetat povestea pe care-o ştiam. Răposatul meu unchi, un frate de-al mamei, care nu aprobase niciodată căsătoria ei cu tata şi nu pusese niciodată piciorul în casa lor, mă lăsase moştenitorul său.

— Punînd şi cîteva clauze.

— Vom discuta mai tîrziu despre aceste clauze, domnule Melahrinos. Acum aş dori să-mi spuneţi cîteva lucruri despre unchiul meu. Mi se pare că s-a însurat cu puţin înainte de moarte...

— Un an...

— Cu o femeie...

— Cu douăzeci şi cinci de ani mai tînără. N-aţi cunoscut-o ?

— Cum s-o fi cunoscut, doar am lipsit în tot acest răstimp...

— Credeam că în străinătate, în timpul unei călătorii de-a lor...

— Unchiul evita orice întîlnire cu mine. Credeam că-i sînt la fel de antipatic ca tata. Drept să vă spun, m-am mirat cînd mi-aţi scris despre moştenire.

Avocatul a surîs cu oarecare tristeţe.

— Unchiul dumneavoastră vă iubea. Mult mai mult decît v-aţi fi putut închipui, poate mai mult decît credea el însuşi. I-am fost prieten ani de zile. Îmi amintesc cum mă ducea, chipurile întîmplător, în grădina publică, pe cînd eraţi copil. Numai şi numai ca să vă vadă de departe. Da, dragul meu — Melahrinos oftă —, vă iubea mult, aşa cum o iubea şi pe neuitata dumneavoastră mamă.

— Nu şi-a arătat niciodată dragostea.

— Era încăpățînat. Un om cu sentimente duioase, dar încăpățînat.

— I-am cunoscut îndeajuns încăpățînarea, am spus.

— Pot să vă asigur că s-a căit pentru asta. Cu puțin timp înainte de groaznicul său sfîrșit...

L-am întrerupt.

— De ce „groaznicul său sfîrșit" ? Cred că moartea subită din cauza unui atac de cord este cea mai ușoară.

— Atac de cord ?

Melahrinos își scoase ochelarii și-i șterse cu batista.

— Nu a murit în urma unui atac de cord ? Așa au scris ziarele, așa mi-ați scris și dumneavoastră...

— A... da...

Purtarea lui îmi păru ciudată.

— Nu aceasta a fost cauza morții sale ? am întrebat furios.

Avocatul își puse pe nas ochelarii, de parcă l-ar fi ajutat să spună mai ușor ceea ce voia.

— Nu, răspunse.

— Dar...

— Cu dumneavoastră pot să vorbesc deschis. În ciuda purtării lui, știu că v-a considerat totdeauna ca pe un fiu. Ca pe unicul său fiu. Nu, unchiul dumneavoastră n-a murit în urma unui atac de cord. Unchiul dumneavoastră...

Se opri de parcă o bruscă ezitare i-a schimbat din nou hotărîrea.

— Cum a murit ?

— A fost asasinat...

L-am privit uluit. Dar atunci ziarele, scrisoarea lui, celelalte... ?

— Cel puțin, așa cred eu, c-a fost asasinat, completă.

— De către cine ?

Își scoase iar ochelarii, de parcă în acest gest găsea o scăpare.

— Așa ceva nu pot spune, căci bănuielile mele nu se bazează pe nici o dovadă.

— Aveți însă bănuieli...

— Da. Unchiul dumneavoastră a fost otrăvit. Ne-am străduit să evităm scandalul și de aceea am născocit povestea cu atacul de cord.

— Cum asta ? Nu-i posibil. Dar poliția ? Poliția nu s-a amestecat ?

— Ba da.

— Atunci ?

— N-a putut descoperi nimic. Cel puțin nimic concret. Și a admis ipoteza că unchiul dumneavoastră a încurcat somniferul cu otrava. Moartea lui a fost socotită un accident. Pentru cunoștințe și pentru ziare s-a lansat povestea cu atacul de cord...

Se ridică tulburat.

— Și dumneavoastră ? Credeți în „accident" ?

— V-am spus-o. Nu...

Îl cunoșteam pe Apostolos Melahrinos de cînd eram copil. Era un om serios, calm, măsurat la vorbă.

— Cine l-a ucis ? am întrebat.

— Nu știu. Nu dispun de date care...

— Aveți însă bănuieli, l-am întrerupt.

— Da.

— Pe cine bănuiți ?

N-a răspuns. S-a întors la locul lui, și-a pus ochelarii și, apărat de biroul și de ochelarii săi, și-a regăsit stăpînirea de sine.

— N-are importanță. Poate mă las influențat de prejudecățile mele.

— Împotriva cui ?

A rămas tăcut. Mi s-a părut că înțeleg.

— Soția unchiului meu, am spus, cum este ?

— Foarte tînără. Cu douăzeci și cinci de ani mai tînără decît Timoteos Konstas.

— Frumoasă ?

— Toți o găsesc deosebit de atrăgătoare.

— Și dumneavoastră ?

— Are un fel de frumusețe care...

Îi era greu să continue.

— Care vă sperie ?

— Care nu este... genul meu.

— Cu unchiul meu cum se purta ?

— Timoteos nu s-a plîns niciodată. Cred că o considera o soție perfectă.

Nu era nevoie să fiu psiholog ca să-mi dau seama că Apostolos Melahrinos n-o simpatiza pe soţia lui Timoteos Konstas. Se străduia să-şi ascundă antipatia, dar nu reuşea.

— Şi dumneavoastră ? O consideraţi şi dumneavoastră perfectă ?

Ocoli răspunsul :

— N-am găsit potrivită această căsătorie.

— Pentru că era mult mai tînără decît soţul ei ?

— Şi pentru asta.

— Şi pentru mai ce ?

— V-am spus. Magda Konstas este o femeie... În sfîrşit, o femeie care nu cred că se potrivea cu unchiul dumneavoastră.

Era prea îndrăzneţ din partea mea, dar am întrebat :

— Magda îl înşela ?

Îşi aprinse o ţigară înainte de-a răspunde. Îi era greu să spună ceea ce aşteptam.

— Aşa cred, rosti în cele din urmă.

— Şi Timoteos Konstas ştia ?

Răspunse cu aprindere :

— Nu. De asta sînt sigur. Timoteos Konstas nu ştia nimic. Dealtfel, nici eu nu sînt sigur.

De data aceasta m-am sculat eu de pe scaun. Am făcut cîţiva paşi, în timp ce avocatul mă urmărea. M-am oprit brusc în faţa lui.

— Domnule Melahrinos, de ce să nu vorbim sincer ? Credeţi că unchiul meu a fost asasinat de soţia lui ?

N-a răspuns — şi, într-un fel, căpătasem deja un răspuns.

2

N-o văzusem niciodată pe Magda Konstas. Nici măcar numele de dinainte de căsătorie nu i-l ştiam, şi n-am aflat nimic despre ea cînd se măritase, cu un an în urmă. În impunătorul birou al avocatului mă străduiam să-mi imaginez cum arăta această femeie. „Toţi o găsesc deosebit de atrăgătoare", spusese Melahrinos. Frumoasă, tînără, atrăgătoare, infidelă. Să fie şi ucigaşă ?

— Cum a murit unchiul meu ? am întrebat.

— Într-o dimineaţă l-au găsit mort în camera lui. În noaptea aceea se adunaseră în casa lui cîţiva prieteni. Am plecat...

— Aţi fost şi dumneavoastră acolo ?

— Da. Am plecat pe la miezul nopţii. Unchiul dumneavoastră era bine dispus. Dimineaţa mi-a telefonat chiar soţia lui. Îl găsiseră mort în pat. Am alergat imediat...

Ascultam relatarea avocatului stăpînit de sentimente contradictorii. Pentru mine, Timoteos Konstas era o persoană apropiată şi în acelaşi timp foarte depărtată. Mama îl iubea, îl admira, dar suferea din cauza încăpăţînării lui. Ar fi dorit foarte mult să se împace cu el, dar Konstas se dovedise de neclintit : nu şi-a iertat niciodată sora pentru căsătoria pe care o făcuse. Iar acum aflam că acest unchi distant şi sever se ascundea printre copaci ca să mă vadă, pe cînd eram copil, şi mă iubea cu o duioşie pe care egoismul lui nu-i îngăduise s-o arate.

— ...Era încă aşa cum îl găsiseră, continuă Melahrinos. Lîngă el, pe noptieră, se afla flaconul cu somnifere. Gol. Magda părea tulburată. Mi-a povestit...

Ascultam tăcut. Îi povestise ce se întîmplase. Înainte de culcare stătuseră puţin de vorbă. Magda trecuse în baie pentru toaleta de noapte şi soţul ei se culcase în patul lui — dormeau în aceeaşi cameră, în paturi separate. Cînd revenise în dormitor, zărise pe noptieră paharul şi alături flaconul. „Nu prea pot să dorm şi-am luat un somnifer", îi spusese. Nu dăduse importanţă faptului. Timoteos Konstas suferea de insomnie şi obişnuia să ia somnifere. Dimineaţa, cînd se trezise, Magda se mirase că soţul ei încă mai dormea — se trezea totdeauna foarte devreme. Îi vorbi, iar el nu răspunse. Atunci se ridică din pat, se apropie de el şi cu groază constată că Timoteos Konstas era mort.

A strigat îngrozită servitoarea, au telefonat medicului şi l-au anunţat pe Melahrinos.

— Cînd am ajuns, medicul mai era încă acolo, continuă avocatul. Nu ştia nici el ce să creadă. Unchiul dumneavoastră suferea de inimă, dar nu era ceva grav. Nu înţelegea ce se putuse întîmpla. Mi-a spus că o doză exagerată

de somnifere ar fi putut desigur să-i atace inima slăbită, dar ar fi fost nevoie de cel puțin zece-cincisprezece pastile, așa că era imposibil ca Timoteos să comită o asemenea greșeală. Doar dacă, mi-a spus, nu-i vorba de greșeală...

— Adică ?

— Dacă, de exemplu, Timoteos Konstas a vrut să moară. Dacă „accidentul" era de fapt o sinucidere. Lucru pe care părea să-l creadă și pe care eu...

— Nu l-ați crezut.

— Da, pentru că-mi lăsasem prietenul într-o dispoziție excelentă.

— Numai din această cauză ?

— Nu numai pentru asta. După cum ne-a spus Magda, unchiul dumneavoastră dizolvase singur somniferul în pahar. Însă paharul nu a fost găsit la locul lui. Magda Konstas nu știa de ce. A spus că poate în agitația aceea servitoarea îl luase, îl spălase, așezîndu-l apoi printre celelalte pahare.

— Și servitoarea ?

— Nici n-a negat, nici n-a confirmat. Nu-și amintea.

— Și de ce acordați importanță acestui fapt ?

— Pentru că la o analiză s-ar fi stabilit în urmele de pe pahar cîte pastile fuseseră dizolvate în apă. Dacă Timoteos Konstas s-ar fi sinucis, nimeni n-ar fi avut motive să ascundă acest lucru. Dar dacă unchiul dumneavoastră nu s-a sinucis ?

— Nu se putea controla cîte pastile lipseau ? am întrebat.

— Nu, fiindcă flaconul nu era nou, și nimeni nu-și amintea cîte conținea în seara aceea.

— Și nu acceptați posibilitatea ca servitoarea să fi greșit și să fi spălat paharul ?

— V-am spus că n-am nici o dovadă. Dealtfel, așa a judecat și poliția, și chestiunea „s-a aranjat".

Exista amărăciune în ultimele lui cuvinte.

Nu mai știam ce să cred... Avocatul părea sigur de bănuielile sale, însă probele pe care mi le oferise nu erau deloc convingătoare. Întîi de toate, exista posibilitatea sinuciderii. Desigur, Timoteos Konstas era bine dispus cînd se

despărțise de prietenii lui, dar cine poate deslușl ce se ascunde în adîncul sufletului omenesc ? Cum puteam fi siguri că această bună dispoziție nu era falsă ? Timoteos Konstas era un om care știa să-și ascundă sentimentele : o iubise pe sora lui — mama mea —, și totuși a avut tăria să n-o ierte toată viața ; avocatul mi-a dezvăluit azi deosebita afecțiune ce o nutrise pentru mine, dar pe care nu mi-o arătase niciodată. De ce, sub veselia observată de Melahrinos, să nu-și fi ascuns adevăratele sentimente din ultima noapte a vieții ? Dar dacă într-adevăr s-a sinucis, care să fi fost motivul ? A aflat despre infidelitatea femeii iubite și n-a putut rezista ? Apoi, mai era și posibilitatea ca boala lui de inimă să fi fost mult mai gravă decît credea medicul... Să nu fi fost nevoie de prea multe tablete ca să-și piardă viața. Dealtfel, nici medicul nu era sigur. Și paharul ? m-am întrebat. Adeseori adevărul este atît de simplu, încît pare fals. Poate că lucrurile se petrecuseră întocmai cum spusese Magda Konstas, poate că într-adevăr servitoarea greșise.

— Cum a fost reglementată moștenirea ? am întrebat.

Apostolos Melahrinos se juca cu o hîrtie aflată pe masă.

— Unchiul dumneavoastră își lasă întreaga avere soției și dumneavoastră, cu anumite clauze.

— Adică ?

— Văduva va beneficia de uzufructul întregii averi, în afară de o sumă care stă la dispoziția dumneavoastră, și de proprietatea asupra unei părți. Dacă va muri înaintea dumneavoastră, averea vă va reveni întreagă. Dacă veți muri dumneavoastră înaintea ei, atunci o va prelua ea. De asemenea, în cazul că se va recăsători cît sînteți în viață, veți moșteni toată averea. Dacă ea se va mărita după moartea dumneavoastră, atunci toată averea îi va reveni ei.

Nu înțelegeam prea bine. Totul mi se părea destul de încurcat.

— Ce a urmărit oare lăsînd acest ciudat testament ?

— Cred că s-a străduit ca averea familiei Konstas să nu ajungă pe mîini străine.

— Dar îi permite totuși fostei soții să se mărite, în cazul că eu nu voi mai fi...

— Pentru că în asemenea împrejurare i-ar fi fost indiferent. Prin moartea dumneavoastră — să bat în lemn —, familia Konstas s-ar stinge, odată ce mama dumneavoastră a fost singura lui soră şi el nu a avut copii.

Nu mă convinsese, dar n-am spus nimic. L-am întrebat doar :

— Magda Konstas are avere personală ?

— Familia Arghiris este considerată foarte bogată. Cred însă că ea, personal, n-a avut prea multă avere.

Abia atunci mi-am dat seama că nu mă interesasem de numele de familie al femeii cu care se însurase singura mea rudă. Arghiris ? Figura antipatică a tînărului pervers cu pulover galben mi-a venit imediat în minte.

— Arghiris ? am întrebat. Azi, la hotel, am auzit întîmplător pomenindu-se acest nume. Mai precis, era vorba despre fiul unui anume Stavros Arghiris.

— Nu-l cunosc. Poate că e vreo rudă de-a ei, poate nu. Numele nu este prea obişnuit, dar nici rar.

Pentru o clipă m-am gîndit să-i povestesc despre ciudatele mele convorbiri telefonice. Dar m-am răzgîndit. Ce rost ar fi avut ?

— Suma pe care v-a donat-o unchiul dumneavoastră vă stă oricînd la dispoziţie. Veţi pleca curînd în străinătate?

Nu, nu aveam de gînd să plec curînd. Nu ştiam precis ce anume, dar simţeam că ceva mă aştepta aici, în Grecia.

— Mai întîi am s-o văd pe mătuşa mea, am spus.

Că nu părea încîntat de hotărîrea mea era mai mult decît evident.

— Cum credeţi.

Se ridică de parcă voia să-mi arate că întrevederea noastră se sfîrşise. Îmi întinse mîna. Faţa lui păstra un aer convenţional, însă strîngerea aceea de mînă era neobişnuit de călduroasă pentru un om de felul lui.

— Trebuie să ştiţi că unchiul dumneavoastră a fost cel mai bun prieten al meu. Vă stau oricînd la dispoziţie, în orice împrejurare.

Era vorba, firește, de formalităţile moştenirii, dar am avut impresia că se referă la ceva mult mai important.

— Deşi nu ştiţi, pentru Timoteos Konstas aţi fost întotdeauna ca un fiu, zise. Ca un fiu iubit. Trebuie să credeţi...

Da, se referea la mult mai mult decît spunea !

— Cred, am răspuns.

— Cînd o veţi vedea pe văduva Konstas ?

— Cît mai curînd. Stă în casa unchiului meu de pe strada Alopekis ?

— Nu. În ultimul timp prietenul meu se instalase în cartierul Psihiko. Cred că acolo o veţi găsi.

În biroul lui Apostolos Melahrinos, datorită bănuielilor lui, lucrurile mi se păruseră misterioase şi întunecate. Sub soarele dimineţii ateniene umbrele se risipiră. Timoteos Konstas murise în urma unui atac de cord, aşa cum stabilise şi poliţia. Restul era rezultatul antipatiei pe care Melahrinos o nutrea faţă de soţia fostului său prieten. O antipatie, pe care oricît se străduia să n-o arate, ajungea la limitele urii. Şi de ce o ura atît, oare numai din prietenie faţă de unchiul meu ?

Era o plăcere ca în această dimineaţă luminoasă să regăsesc Atena pe care o iubisem atît de mult odinioară. Am coborît spre strada Universităţii, pe jos, şi am cotit spre Piaţa Constituţiei. Evzonii care făceau de gardă la Monumentul Soldatului Necunoscut mi s-au părut mai pitoreşti şi mai strălucitori ca oricînd.

Costumul de stofă ecosez pe care-l îmbrăcasem era prea gros pentru dimineaţa aceea caldă. M-am hotărît să urc în cameră şi să mă schimb. Sus, în timp ce-mi legam cravata în faţa oglinzii, am auzit telefonul sunînd.

— Domnul Nikodemos ?

M-am temut că va fi vocea aceea antipatică, neomenească. Era însă vocea plină de prospeţime a telefonistei.

— Da.

— Vorbiţi.

Am auzit cum mi se dădea legătura. Şi-apoi, vocea de care mă temusem mai mult :

— V-aţi întors ?

Glasul acela strident, venit parcă din altă lume. N-am răspuns, dar nici n-am pus receptorul jos.

— Azi v-am căutat de două ori. Pînă la urmă m-am temut că nu vă veţi mai întoarce, că nenorocirea s-a întîmplat mai devreme decît mă aşteptam.

Neliniştea „vocii" era evident falsă, şi sarcasmul izbitor.

— Ce dracu vrei la urma-urmei ?

— V-aţi întîlnit scumpele rude ?

Ar fi trebuit să trîntesc receptorul şi totuşi n-am făcut-o. Fără să ştiu de ce, am spus :

— L-am văzut numai pe avocatul meu.

Rîsul care urmă era cel mai oribil din cîte auzisem. Scurt, tăios, de parcă nu aparţinea unei fiinţe umane.

— Aşadar, acum ştiţi.

— Ce să ştiu ?

— Doar nu vreţi să vă cred atît de naiv. Ştiţi pentru ce trebuie să muriţi.

Un val de înjurături mi-au venit pe limbă, dar n-am apucat să le rostesc. Convorbirea se terminase. Am cerut centrala.

— De unde mi s-a telefonat ?

— Din oraş.

— Mulţumesc.

Mi-am pus în grabă haina şi am coborît scările în fugă. La recepţie, am întrebat :

— Domnul Arghiris e aici, în hotel ?

Vorbeam cu atîta nervozitate, încît funcţionarii m-au privit miraţi.

— Un moment, să telefonez în camera lui.

Am aşteptat nerăbdător.

— La telefon este doamna Arghiris. Vreţi să-i vorbiţi?

— Vreau să vorbesc cu fiul ei.

— Nu este sus.

Am privit în jur. Nu l-am zărit nicăieri. M-am dus la bar.

— Acum cîtva timp se-nvîrtea pe-aici, îmi răspunse barmanul, cînd l-am întrebat.

— L-ai văzut ieşind ?

— Nu. Iată-l !

Stătea lîngă uşă, cu puloverul lui bătător la ochi, dar mi-ar fi fost imposibil să spun dacă în clipa aceea venea sau pleca. M-am îndreptat spre el. Se afla deja în faţa ho-

telului, lîngă o mașină deschisă, și vorbea cu femeia de la volan.

Era doamna cu cățelul, despre care mi se spusese că se numește Irma Kondalexis.

Întoarsă spre tînăr, femeia ținea portiera întredeschisă și vorbea într-un fel care trăda intimitate. Micul monstru cu patru picioare căsca lîngă ea, pe banchetă. Toți trei laolaltă erau expresia vie a luxului și a decadenței. La un moment dat, Alex Arghiris spuse ceva și frumoasa femeie izbucni în rîs. Mi s-a părut chiar, pentru o secundă, că s-a întors spre mine, de parcă eu eram motivul rîsului. Pe urmă și-au continuat conversația fără să-mi acorde vreo atenție.

M-am întrebat din nou dacă aceste persoane aveau vreo legătură cu mine și cu straniile convorbiri telefonice. Irma Kondalexis închise portiera și mașina porni. Mîna ei înmănușată îl salută pe tînăr. Alex Arghiris se-ntoarse și se îndreptă spre hotel.

3

Nu rămînea decît să mă întîlnesc cu Magda Konstas, și trebuie să mărturisesc că mă gîndeam la acest moment cu oarecare curiozitate și neliniște. Ce impresie îmi va face oare tînăra și frumoasa soție a unchiului meu, care putea fi și ucigașa lui ? Încercam să mi-o închipui, dar nu reușeam. „Atrăgătoare", spusese Apostolos Melahrinos, care era clar că o ura. Există mii de feluri în care o femeie poate să pară atrăgătoare. Oare cum era ea ?

Am reintrat în hotel. Fără voie l-am căutat cu privirea pe tînărul Arghiris. Nu l-am văzut. M-am îndreptat spre telefon. Știam adresa unchiului la Psihiko, dar nu-mi mai aminteam numărul de telefon. Am cerut o carte de telefon și-am găsit imediat : „Timoteos Konstas, om de afaceri, 713.688".

Am ezitat puțin înainte de-a forma numărul.

— Casa Konstas ?

Mi-a răspuns o voce feminină, indiferentă și seacă, o voce care nu se potrivea cu chipul Magdei Konstas, așa cum mă străduiam să mi-l închipui eu.

— Da.

— Cu doamna Konstas, vă rog.

— Cine o caută ?

Era desigur femeia de serviciu. Mi-am spus numele ; nu i-a produs nici o impresie. Oricum, interlocutoarea făcea parte din personalul casei.

— Așteptați, vă rog.

Am așteptat. Vocea avea să fie primul lucru pe care-l voi cunoaște la Magda Konstas. Cum trebuia să fie vocea unei femei frumoase, atrăgătoare și poate ucigașă ?

— Dumneavoastră ?

Deși telefonul deformează sunetele, cuvîntul veni ca o mîngîiere catifelată.

— Vorbiți din Atena ?

Îți puteai da seama ușor că ciudata mea mătușă ezita între singular și plural înainte de a-mi vorbi. Dar și eu aș minți dacă aș susține că vorbeam cu ușurință.

— Da.

— Cînd ați venit ?

— Ieri seară.

— Și de ce nu m-ați anunțat ?

Am găsit o scuză. Sosisem prea tîrziu.

— Bineînțeles că nu veți rămîne la hotel. Casa unchiului dumneavoastră — vocea i se frînse ușor la ultimele cuvinte —, casa unchiului dumneavoastră va fi totdeauna a dumneavoastră.

Am evitat răspunsul cu o întrebare :

— Cînd aș putea să vă văd ?

— Chiar acum, firește că acum, vă aștept cu nerăbdare. E tocmai ora potrivită ca să luăm prînzul împreună.

Am murmurat ceva despre deranj și altele asemănătoare. Vocea ei a căpătat un ton de reproș alintat. Am fost silit să-i promit că de îndată ce voi închide telefonul mă voi urca într-o mașină.

— Vă aștept.

Am pus încet receptorul în furcă. „O femeie atrăgătoare și primejdioasă." Vocea ei era una dintre cele mai

plăcute și calde din cîte auzisem vreodată. Am încercat să dau chip acestei voci, dar n-am reușit. Am ieșit din hotel și-am căutat un taxi.

Îmi aminteam de vila unchiului meu încă din copilărie, dar nu-i trecusem niciodată pragul. Uneori, cînd ne găseam la Psihiko, mi se arăta poarta mare de fier și clădirea de piatră din spatele copacilor, deși cu oarecare teamă : „Casa unchiului Timoteos". Vila se împletea în amintirile mele de copil cu imaginea unui om distant și sever, cu lacrimile mamei și cu ceva important pe care nu-l înțelegeam și de care mă temeam.

Am străbătut curtea pășind pe aleea pietruită. Casa se ivi brusc în spatele arborilor, și am văzut o femeie ce mă aștepta în capul scării de marmură. Era îmbrăcată în negru și mi-a părut foarte înaltă (mai tîrziu aveam să-mi dau seama că era mai puțin înaltă decît mi se păruse atunci, și că numai poziția ei pe scări crea această falsă impresie). Fără să vreau am ezitat cîteva clipe, apoi am înaintat repede, ca să repar slăbiciunea mea de moment.

Înainte de-a ajunge unul lîngă altul, ne-am măsurat din priviri. Ne vedeam pentru prima dată. Stătea în așa fel încît lumina se afla în spatele ei și fața îi rămînea în umbră. Mi-a strîns mîna. Era o mînă delicată și subțire, care însă mi-a făcut impresia că ascunde o putere neașteptată.

Am schimbat cu stîngăcie cîteva vorbe. Eram amîndoi destul de încurcați. Pînă la urmă m-a luat de braț și m-a condus în casă.

— Vreau să vă simțiți în casa unchiului dumneavoastră ca acasă, mi-a spus.

Din nou glasul i se frînse.

— Bietul de el ! Cît de fericit ar fi fost să vă vadă aici !

Cînd m-a invitat să iau loc în fața ei, în încăperea vastă ale cărei draperii o păstrau în penumbră, am putut s-o văd mai bine. Nu era numai o femeie frumoasă, căci avea în ea ceva straniu, deosebit. În ochii ei mari aflai expresia aceea de slăbiciune ce face ca un bărbat să simtă dorința de-a o proteja, vocea avea un ton catifelat care dădea și

celui mai obișnuit cuvînt o semnificație deosebită, iar chipul era copilăresc. Și adăugați la toate acestea un trup cît se poate de feminin. (Mai tîrziu mi-am dat seama că tocmai contrastul dintre expresia copilărească a chipului și intensa feminitate a trupului îi dădeau acel farmec deosebit.)

— Nu trebuia să stați la hotel, îmi spuse. Aveam pretenția să veniți direct aici. Casa unchiului dumneavoastră...

Am oprit-o.

— Știți desigur că eu și unchiul...

— Era o încăpățînare pe care a plătit-o mai scump decît toți. Eu, care-i cunoșteam toate gîndurile, știam cîtă afecțiune nutrește pentru dumneavoastră. Dealtfel...

S-a oprit. Înțelegeam ce voise să spună : „Dealtfel și testamentul lui a dovedit-o".

— N-a vrut s-o ierte niciodată pe mama, pentru căsătoria ei...

— Nu, nu era numai asta. Acceptase de mult căsătoria mamei dumneavoastră dar, pentru că la început s-a purtat atît de absurd, a continuat. Știu bine că vă iubea. Pentru el erați fiul pe care n-a avut fericirea să-l aibă.

Atunci m-am gîndit că discuția și întîlnirea noastră aveau ceva comic în ele. Femeia aceasta, mai tînără decît mine, mă trata totuși cu o grijă afectuoasă, de parcă mi-era într-adevăr mătușă... Mi-am amintit vorbele lui Apostolos Melahrinos. Cîtă deosebire aflai între Magda Konstas pe care mi-o prezentase el și femeia îndurerată ce se afla acum în fața mea ! Două femei total diferite. Care să fie cea adevărată ?

— Ați aflat desigur amănunte despre moartea sărmanului dumneavoastră unchi, spuse Magda.

— Da. Azi m-am întîlnit cu avocatul meu.

Mi s-a părut sau s-a întîmplat aievea ? În ochii de copil ai Magdei Konstas s-a aprins o mică flacără plină de răutate și ură, dar s-a stins de îndată.

— Ați discutat cu Apostolos Melahrinos ?

— Azi dimineață.

— Îmi închipui ce v-a spus...

Expresia fugară de ură, de care dealtfel nu eram sigur, s-a transformat în repros.

— Mi-a dat numai detalii referitoare la testament.

— Numai...?

Arăta limpede că nu mă crede.

— Omul ăsta mă urăşte, spuse Magda Konstas. Mă urmăreşte cu ura lui. Dacă aţi şti ce-a îndrăznit să afirme despre mine...

Ştiam. Firește însă că n-am spus nimic.

— De ce vă urăşte ? am întrebat mai apoi. Totdeauna a fost bun prieten cu unchiul meu.

— Aşa credea şi soţul meu, răspunse cu amărăciune.

— Nu era ?

— Oare poate fi cineva prieten cu un om la a cărui soţie rîvneşte ?

Răspunsul ei mă ului. Apostolos Melahrinos, un om atît de serios, şi la vîrsta lui...

— Vreţi să spuneţi...

— Vreau să spun că lipsiţi de multă vreme din Atena şi nu ştiţi nimic despre oameni şi situaţii. Vă rog să nu mai discutăm despre acest subiect. Este atît... de respingător... Vorbiţi-mi despre dumneavoastră.

Simţeam cum mă învăluie cu farmecul ei.

Trebuia să reacţionez. Femeia asta poate că-şi bătuse joc de soţul ei. Poate îl înşelase. Poate îl şi omorîse. Vorbea cu o mîndrie atît de rănită despre nedemna purtare a lui Apostolos Melahrinos, şi tocmai el era omul care o considera vinovată, omul care îşi iubea prietenul şi nu ierta soţiei moartea lui.

— Vorbiţi-mi despre dumneavoastră.

I-am spus cîte ceva despre călătoriile mele.

— Veţi anunţa la hotelul unde staţi să vă pregătească valizele. Voi trimite pe cineva să le ia. Este inadmisibil ca aflîndu-vă în Grecia, după atîta timp, să ocoliţi casa unchiului dumneavoastră. Veţi locui aici.

— Dar...

M-a întrerupt :

— Răposatul dumneavoastră unchi v-ar fi cerut-o. Îi datoraţi acest lucru.

Voiam să refuz, eram hotărît să refuz, dar n-am făcut-o. Femeia asta cu ochi de copil avea puterea de-a face din ceilalţi ce voia.

— Spuneți-mi că nu veți refuza...

Și-a pus mîna pe-a mea. Am tresărit. „O femeie atrăgătoare..." Cea mai atrăgătoare pe care o întîlnisem în viață.

Și primejdioasă, am spus în sinea mea, dar n-am refuzat invitația.

— Veți telefona ?

Eram gata să spun da, cînd am auzit pași în hol și îndată o siluetă s-a ivit în lumina care pătrundea prin ușa deschisă.

— Bună, Magda !

Am zărit puloverul colorat, eșarfa de la gît, fața obraznică și ochii aceia îmbătrîniți. Alex Arghiris surîdea.

Faptul că purta același nume cu soția lui Timoteos Konstas ar fi trebuit să-mi dea de gîndit, și totuși venirea lui acolo m-a surprins. Îmbrăcămintea bătătoare la ochi, surîsul provocator, chipul lui nerușinat contrastau cu severitatea încăperii, cu draperiile trase, cu tonul coborît al vocilor, cu seriozitatea îndurerată a Magdei.

— Sper că nu te deranjez, spuse tînărul, și expresia lui arăta limpede că nu-i pasă dacă o deranjează sau nu.

— Vărul meu, Alex Arghiris, spuse femeia adresîndu-mi-se, fără să-i răspundă. Domnul Nikodemos, cea mai apropiată rudă a răposatului meu soț.

Arghiris făcu spre mine o plecăciune de clovn. În clipa aceea i-aș fi pălmuit bucuros obrajii bine rași.

— N-aș vrea să întrerup această convorbire între rude, spuse tînărul.

— Alex, oare nu poți să te porți și tu serios măcar o dată în viață ? rosti Magda cu reproș.

— Pot, dar de ce trebuie tocmai acum ?

O umbră de zîmbet se ivi pe chipul Magdei, un zîmbet care contrasta cu atitudinea ei de pînă atunci.

— Cred că l-am mai întîlnit pe domnul, zise Arghiris.

— Da.

— Acum mi-am amintit. Locuim în același hotel. V-am văzut chiar azi.

N-am rezistat ispitei :

— Am și vorbit, am spus.

— Cum ?

— La telefon.

Păru că se gîndește.

— La telefon ? Cînd ?

— Păi, ieri seară, azi dimineață...

— Noi ?

Se gîndi din nou, de parcă nu dădea nici o importanță posibilității de-a fi vorbit la telefon.

— Cred că greșiți.

(Și totuși vocea... Acum, că o auzeam de aproape, găseam că seamănă și mai mult cu cea de la telefon.)

— Poate.

— Curios, zise tînărul. Am o memorie destul de slabă, dar de acest lucru îmi amintesc foarte bine. N-am vorbit. Și-apoi ce ne-am fi putut spune noi doi la telefon, odată ce nu ne cunoaștem ?

Oare își bătea joc de mine ? Vorbea cu naturalețe, deși nu părea să acorde nici o însemnătate subiectului discuției noastre.

— Poate că m-am înșelat, am spus.

Tînărul se întinse într-un fotoliu, încrucișîndu-și picioarele. Era din categoria oamenilor cărora le place să se facă antipatici.

— Magda, i se adresă el, nepotul tău — accentuă cele două cuvinte cu deosebită ironie — este faimosul co-moștenitor ?

Femeia zîmbi încurcată.

— Nu-i așa că-i nesuferit ? mă întrebă.

— Încîntător, am răspuns acru.

Magda se străduia să schimbe cursul unei discuții care începuse să devină periculoasă.

— Ce face mama ta ? îl întrebă.

— Are necazuri cu ultimul ei amant, răspunse Arghiris și căscă.

Pînă în clipa aceea crezusem că știu ce semnificație are expresia „un om antipatic", însă abia astăzi descopeream adevăratul ei sens.

— Alex ține morțiș să-i uluiască pe toți, spuse Magda Konstas, de parcă ar fi vrut să se scuze.

— Adevărul îi uluiește totdeauna pe ceilalți, rosti indiferent tînărul, odată ce minciuna a devenit un lucru atît de obișnuit.

Se ridică.

— Văd însă că v-am întrerupt. Mă duc să mă plimb și, dacă vrei, mă întorc să iau masa aici. În felul ăsta există șansa să mă întîlnesc și cu mama.

Se înclină din nou ca un clovn, în fața mea, și ieși legănîndu-se.

— Ce copil ! spuse Magda.

Acest „copil" însă făcuse și ceva bun : risipise vraja care mă învăluise încet-încet.

— Nu pare să fie chiar atît de tînăr, am spus.

— Îl găsiți antipatic, nu-i așa ?

— Nu pot să spun că m-a cucerit.

— Toți îl antipatizează. Și totuși, în fond, nu e decît un copil. Un copil nefericit.

— Dumneavoastră îl iubiți, nu ?

— Am crescut împreună. Dacă ați ști ce băiețel încîntător era ! Sensibil, duios, poate mai sensibil decît trebuie. Purtarea părinților și multe altele l-au făcut să se teamă de oameni.

— N-o arată, am spus cu oarecare răutate. Mai degrabă pare că-i place să-i provoace.

— Pentru că așa își ascunde teama.

Oftă.

— Adeseori oamenii par exact ceea ce nu sînt.

M-am gîndit că domnul Alex Arghiris părea exact ceea ce era, dar n-am spus nimic. La urma-urmelor, nu venisem la vila din Psihiko pentru a discuta despre perversitățile membrilor familiei Arghiris.

— De fapt, ce fel de rudă vă este ? am întrebat.

— Tatăl meu și tatăl lui sînt frați.

Deci faimoasa mea „mătușă" nu fusese chiar atît de săracă atunci cînd se măritase cu Timoteos Konstas. Dar, în acest caz, de ce se căsătorise cu el ?

Priveam acest chip fermecător, cu ochi imenși. Semiîntunericul și micile tăceri care se lăsau între noi creau din nou acea familiaritate pe care sosirea lui Alex Arghiris o risipise.

— Ce v-a spus Apostolos Melahrinos ? mă întrebă.

Vorbea încet, confidențial, obligîndu-mă la un răspuns tot atît de confidențial.

— Ce v-a spus despre moartea unchiului dumneavoastră ?

— Că n-a murit de inimă.

— Numai ?

N-am avut puterea s-o mint şi de aceea am tăcut.

— V-a spus c-a fost asasinat ?

— Nu.

— Nu vreţi să mă răniţi. Asta v-a spus. Nu sînteţi singurul căruia şi-a mărturisit părerea.

— Cum a murit unchiul meu ? am urmat.

Răspunsul ei m-a uimit :

— Şi eu m-am întrebat.

— Şi răspunsul ?

— N-am găsit răspuns.

— Oricum, n-a murit în urma unui atac de cord.

— Nu.

— În urma unui accident ?

— Ar fi fost greu să se întîmple un asemenea accident.

— Atunci ?

— De multe ori m-am gîndit că soţul meu s-a sinucis. Şi m-am întrebat de ce.

— Nu exista nici un motiv ?

Fără să vreau, am dat întrebării mele un ton de reproş.

— Nu, spuse cu hotărîre, nu exista nici un motiv, cel puţin nu cel pe care îl credeţi. Nu i-am dat niciodată ocazia să fie nefericit.

Am rămas tăcut.

— Întrebaţi ce vreţi, spuse.

— Nu aş vrea...

— Foarte bine. Unchiul dumneavoastră nu s-a sinucis fiindcă a aflat că am un amant. Nu asta aţi vrut să întrebaţi ?

— Nu.

— E frumos din partea dumneavoastră că minţiţi. Oricum, dacă s-a sinucis, trebuie să căutăm în altă parte cauza sinuciderii sale.

— Unde ?

— Nu pot să precizez. Adeseori descoperim dintr-o dată că nu ştim nimic despre oamenii care trăiesc lîngă

noi. Am trăit alături de unchiul dumneavoastră un an, și viața noastră a fost extrem de armonioasă. Și totuși, cînd a murit, am descoperit că nu știam nimic despre el, despre gîndurile lui, și chiar despre viața lui.

— Știți însă că vă iubea.

— Credeam că sînt sigură. Acum nu mai știu nici asta. Oftă.

— Soțul meu obișnuia să-și ascundă sentimentele. Vă iubea mai mult decît pe oricare altul, și totuși nu v-a arătat-o. Spunea că mă iubește, dar nu și-a deschis niciodată sufletul, nu mi-a vorbit despre afacerile și relațiile lui, nici despre ceea ce îl chinuia.

— Existau lucruri care îl chinuiau ?

— Trebuie să fi existat.

— Adică ?

— Nu știu. Sînt însă sigură că unchiul dumneavoastră se temea.

Am tresărit.

— Cum ?

— Se temea de ceva. Nu știu dacă acest „ceva" era om, situație, acțiune. Nu știu nici dacă se referea la prezent sau la trecut. Cert e că se temea. Era puternic și reușea să-și ascundă temerile. Dar mi-am dat seama. Uneori avea convorbiri telefonice care-l răscoleau. Alteori pleca în voiaj fără să-mi explice de ce. O dată a venit aici un om pe care-l vedeam pentru prima oară. Unchiul dumneavoastră l-a dus în biroul lui, și a închis ușa cu grijă. Cînd necunoscutul a plecat, Timoteos era palid ca un cadavru. L-am întrebat ce s-a întîmplat și mi-a răspuns aproape cu grosolănie să nu mă amestec în treburile lui. Pentru prima oară îmi vorbea astfel...

— Și omul acela s-a mai arătat ?

— Nu.

— Ați vorbit cu cineva despre toate acestea ?

— Cînd ?

— Oricînd. Înainte de-a muri unchiul sau după moartea lui.

— Nu. Înainte nu puteam. L-aș fi supărat. După moarte, ce aveam de spus ? Nu știam nimic concret, și singurul lucru pe care l-aș fi obținut ar fi fost să devină subiectul rubricilor de scandal din ziare.

— Şi la poliţie ?

— Ce credeţi că ar fi trebuit să spun la poliţie ? Care anume fapt concret ? Vizita unui necunoscut, acum cîteva luni ?

Ceva mă îndemna să mă feresc de farmecul ei, acest farmec care mă învăluia ca un parfum puternic.

— Şi paharul ? am întrebat. Ce s-a întîmplat cu paharul ? Aţi spus că în agitaţia produsă a fost spălat din greşeală de servitoare, împreună cu celelalte. Nu-i aşa ?

— Aşa am spus.

— Nu credeţi însă acest lucru ?

— Nu ştiu.

Încă un răspuns la care nu mă aşteptam. M-am uitat îngrozit la Magda Konstas.

— Deci credeţi că e posibil ca unchiul meu să nu se fi sinucis ?

Rămase tăcută. Am continuat cu răsuflarea tăiată :

— Credeţi c-a fost asasinat ?

Părea şi ea speriată.

— Nu ştiu, murmură. Ceea ce ştiu este că un accident era improbabil, şi că eu nu i-am dat nici un motiv să se sinucidă.

M-am ridicat.

— Cine se afla în seara aceea aici ? am întrebat-o.

— Apostolos Melahrinos, mama lui Alex...

Nu apucă să continue. Alex Arghiris pătrunse în încăpere cu mersul lui atît de caracteristic.

— Nu cumva vă deranjez ?

Era imposibil ca individul ăsta să vorbească fără să arate că-şi bate joc de cineva.

— Deloc.

— Îmi ziceam ca nu cumva problemele voastre de rudenie, mai ales între o mătuşă şi un nepot...

Încă o dată m-am gîndit cu cîtă plăcere i-aş fi tras două palme.

— Lasă copilăriile, Alex, şi ia loc, spuse Magda Konstas.

Luă un scaun şi se aşeză lîngă noi.

— Ai invitat-o şi pe mama să ia masa aici ?

— Da.

— Și pe jigoloul ei ?

— Alex, ar trebui să-ți fie rușine !

— De ce ?

În hol se auziră glasuri de femei, risete.

— Așadar, a sosit, spuse tînărul.

Magda se ridică. În încăpere intră zgomotoasă, parfumată și împodobită ca o fregată în sărbătoare, doamna Arghiris, urmată de un bărbat înalt și brunet.

— Ce-ai pățit, scumpa mea, de stai așa în beznă ? strigă.

Magda se apropie de ea. Cele două femei se sărutară. Apoi doamna Arghiris își văzu fiul.

— Ai venit, dragul meu, spuse și se îndreptă spre el.

— Precum vezi, îi răspunse, și se retrase din calea ei ca să nu-l sărute.

Doamna Arghiris se făcu că nu observă. Cu felul de-a fi al femeilor care vor să umple camera cu prezența lor, întrebă tare :

— Cine mai este aici ?

Mă ridicasem. Magda m-a prezentat rudei sale și aceasta, la rîndu-i, mi l-a prezentat pe însoțitorul ei.

— Domnul Denoghias, celebrul Denoghias, ați auzit cu siguranță de numele său.

Nu auzisem niciodată de acest nume și nu știam pentru ce este celebru.

— Pe mine mă veți scuza, am spus.

— Imposibil. Să nu-mi spuneți că nu veți lua masa cu noi !

Am recurs la o mulțime de motive, refuzînd invitația.

4

M-am plimbat îndelung pe sub arborii din Psihiko și aerul curat mi-a făcut bine. Plecasem de la vila unchiului meu mai nedumerit decît venisem, cu mai multe întrebări cărora nu le puteam găsi răspuns. Magda nu susținuse versiunea accidentului, așa cum mă așteptasem. Dimpotrivă, exclusese accidentul și, mai mult chiar, mă lăsase să pre-

supun că putea fi vorba de o crimă, dar o crimă pe care desigur nu o comisese ea. Dar fusese oare sinceră sau se distrase pe socoteala mea ?

De ce ? m-am gîndit. Dacă ar fi vrut să se ascundă, ar fi susținut versiunea accidentului. De ce să provoace bănuieli într-o situație care o dezavantaja ? Și ce era cu vorbele acelea despre temerile lui Timoteos Konstas ?

„Trăim lîngă un om atîta timp și dintr-o dată descoperim că nu știm nimic despre el", îmi spusese. Ce știam despre unchiul meu eu, care nu trăisem deloc în preajma lui ?

Am mîncat fără poftă și m-am dus la hotel. Cînd treceam prin fața recepției, funcționarul m-a oprit :

— Domnule Nikodemos, ați fost căutat de două-trei ori la telefon.

— N-a spus cine era ?

— O dată a fost domnul Melahrinos. Ceilalți n-au dat nume.

Pentru o clipă m-am gîndit să întreb dacă cel care telefonase avea un glas străniu. Dar n-am făcut-o.

Am urcat în cameră. Fără să vreau m-am uitat la aparat. Telefonul alb parcă își bătea joc de mine. Voiam să fac ceva, dar nu puteam. Mă temeam că din clipă în clipă interlocutorul meu nevăzut avea să mă cheme și să mă enerveze cu vocea aceea neomenească, cu dezgustătoarele lui insinuări. Am ridicat receptorul.

— Biroul domnului Melahrinos, am cerut.

Am așteptat cîteva secunde.

— Domnul Melahrinos va reveni la birou la orele șaisprezece.

Am pus receptorul jos. Mă uitam la aparat. Eram sigur că „prietenul" meu nu avea să întîrzie. Și am avut dreptate.

— Sînteți căutat din oraș, se auzi vocea limpede a telefonistei.

Pentru o clipă m-am gîndit să-l trimit la dracu.

— Dați-mi legătura.

— V-ați întors ?

Era vocea pe care o așteptam — m-aș fi mirat dacă n-ar fi fost —, ironică și, într-un fel ciudat, prietenoasă.

— M-am întors.

— V-aţi întîlnit cu rudele dumneavoastră ?
— Ştiţi doar.
— Cum adică ştiu ?
— Odată ce eraţi acolo...
— Eu ?
Mirarea era sinceră sau îşi bătea joc ?
— Dumneavoastră, scumpe vere.
Prin fir îmi parveni rîsul lui, un rîs care acum mi se păru de femeie.
— Mă luaţi drept altul, dar n-are importanţă. Aţi văzut-o pe fermecătoarea dumneavoastră mătuşă ?
— Da, am spus.
Cel mai potrivit ar fi fost să închid telefonul şi totuşi n-am făcut-o. Voiam să aflu. Să aflu orice şi de la oricine.
— Nu e fermecătoare ?
— Foarte.
— Ştiţi că există insecte care ucid masculul în momentul cînd fac dragoste ?
— Nu sînt tare la entomologie. De ce-mi telefonezi?
— Ca să vă previn.
— Din filantropie ?
— Din ură.
— Ură pentru cine ?
— Asta-i treaba mea. Vom mai sta de vorbă.
— Un moment !
Însă ca şi data trecută interlocutorul meu a închis. Am lăsat telefonul, enervat la culme. Cine era ? Crezusem că ştiu, dar acum această certitudine se risipise. Vocea semăna cu a lui Alex Arghiris aşa cum seamănă vocile indivizilor de felul său cu vocile feminine în general, dar de data aceasta avusesem impresia că nu e glasul lui. Îmi telefona o femeie.

Există gînduri nebuneşti care vin fără nici o justificare, fără nici o raţiune, fără motiv. Magda Konstas ! M-am grăbit să-l alung. De ce ar fi făcut Magda aşa ceva ? La ce-i folosea s-o bănuiesc ? Nu. Era imposibil. Şi totuşi acel gînd absurd, nejustificat, nu mă părăsea.

M-am întins pe pat aşa îmbrăcat cum eram şi mi-am aprins o ţigară. Eram nerăbdător să se facă ora patru ca să mă întîlnesc cu Apostolos Melahrinos.

La ceasul cînd secretarii lui deschideau, mă şi aflam în faţa biroului de avocatură. A trebuit să aştept un sfert de oră, timp în care am fumat ca să-mi stăpînesc nerăbdarea şi nervii. Melahrinos s-a arătat oarecum mirat că mă revedea atît de curînd.

— Aţi văzut-o ? mă întrebă.

— Da.

— Nu vă întreb ce impresie v-a făcut...

În vreme ce vorbea, îl priveam. În ciuda vîrstei, era un bărbat frumos, impunător, puternic. Acum însă mi se părea că deslușesc un alt chip decît cel cunoscut. Buzele cam groase nu erau buzele unui senzual şi întreaga expresie nu trăda oarecare înclinaţie spre plăceri ? Magda spusese că avocatul o ura fiindcă îl respinsese.

— Ce-aţi păţit ?

Femeia asta acţiona asupra mea ca o otravă. Mă făcea s-o iau razna. Chipul lui Melahrinos era acelaşi chip pe care îl văzusem dimineaţa.

— Mă gîndeam, am spus.

— La ce ?

— La Timoteos Konstas. La Timoteos Konstas pe care nu l-am cunoscut.

M-am aplecat înainte, apropiindu-mi faţa, peste masă, de chipul avocatului.

— Domnule Melahrinos, vreau să-mi vorbiţi cu sinceritate.

A surîs.

— Vorbesc totdeauna cu sinceritate.

— Domnule Melahrinos, de cine se temea unchiul meu ?

— Se temea ? De ce să se teamă ?

— Şi totuşi ceva îl înspăimînta.

— Cine v-a spus ?

— Soţia lui.

Mi s-a părut că răspunsul îl liniştise.

— Soţia lui v-a mințit. Timoteos Konstas nu se temea de nimic. N-avea nici un motiv să se teamă.

— Sînteţi sigur ?

— Absolut.

Era sincer ? Aşa se părea, dar acum începusem să nu mai cred în nimic. Toţi puteau fi altfel decît arătau.

— Poate că-l înfricoșa ceva ce nu vă este cunoscut, am replicat.

— Nu cred. Timoteos Konstas nu avea secrete față de mine. Nu eram numai avocatul lui, ci și prietenul lui. Dacă ar fi existat ceva care-l chinuia, mi-ar fi spus.

— Și nu v-a spus niciodată nimic ?

— Niciodată.

Avocatul luă o țigară dintr-o tabacheră aflată pe birou.

— Nu știu cu ce scop a făcut-o, dar femeia asta v-a împuiat capul cu tot felul de povești. Nu, dragul meu, n-a existat nici un secret în viața unchiului dumneavoastră. Dacă ar fi existat, eu aș fi fost primul care să-l știu.

Își aprinse țigara cu mișcări sigure, privindu-mă în ochi. Purtarea lui era aceea a unui om sigur de sine și de vorbele sale. Și totuși, un anume lucru, pe care nu-l puteam defini, îmi spunea că Apostolos Melahrinos își pregătise răspunsurile și cuvintele, că juca un rol pe care-l studiase cu atenție. Că Apostolos Melahrinos avusese grijă să pară absolut natural.

Să „pară" ? Asta era.

Avocatul părea natural, dar nu era.

— În noaptea cînd a murit unchiul meu, mi-ați spus că vă găseați la el acasă.

— Da.

— Cine mai era acolo ?

Avocatul nu întîrzie cu răspunsul, lucru firesc odată ce acea adunare prietenească a avut o asemenea urmare.

— Cinci sau șase persoane. Mai precis, șase. Inginerul Leones cu soția, vechi prieteni, pictorul Papadopoulos, și o rudă de-a soției unchiului dumneavoastră, împreună cu fiul ei.

— Doamna Arghiris ?

— Da. Și un oarecare domn Demodikos. Despre el nu pot să spun nimic, deoarece nici atunci, nici mai tîrziu nu mi-am putut da seama ce fel de om era. Cred că era un cunoscut de-al unchiului dumneavoastră, din străinătate.

— Alții ?

— Nimeni altcineva, firește, în afară de mine, de unchiul dumneavoastră și de soția lui.

— Ați plecat împreună cu ceilalți ?

— Nu. Mai întîi am plecat eu cu soții Leones. Ceilalți, după cum am aflat în ziua următoare, la anchetă, au plecat ceva mai tîrziu. Demodikos primul, apoi rudele Magdei Konstas.

— Și cînd au plecat și aceștia, unchiul era sănătos ?

— Firește.

Făcu o scurtă pauză.

— Cel puțin așa au declarat doamna Arghiris, fiul ei, Magda și servitoarea.

— Aveți motive să credeți că această declarație nu era adevărată ? am întrebat.

— Nu. Ar fi fost primejdios să mintă atîția oameni laolaltă.

— Această faimoasă servitoare se mai află în casa văduvei ?

— Nu. A plecat în satul ei la scurt timp după tragicele întîmplări.

— A plecat sau a fost izgonită ?

— Ea și-a exprimat dorința să plece.

— Cui i-a spus-o ? Dumneavoastră ?

— Eu n-am văzut-o.

— Atunci, cui ?

Avocatul se gîndi puțin.

— Cred că i-a spus-o femeii care a venit în locul ei.

I-am pus lui Melahrinos și alte întrebări. A răspuns foarte binevoitor, așa cum ar fi făcut orice prieten vechi stînd de vorbă cu unica rudă a celui decedat.

— Domnule Melahrinos, o ultimă întrebare. Cu ocazia primei noastre convorbiri m-ați lăsat să cred că Magda Konstas avea un amant.

Rămase tăcut. Am continuat, fără să aștept răspuns :

— Îl cunoașteți pe acest amant ?

Se gîndi cîteva clipe înainte de a vorbi :

— Da, rosti în cele din urmă.

— Se mai află la Atena ?

— Da.

— Și continuă să întrețină relații cu văduva unchiului meu ?

— Nu.

— V-ar fi greu să-mi spuneți numele lui ?

Mă privi drept în ochi.

— Ce nevoie aveți de acest nume ?

Ce nevoie aveam ? Nu știam nici eu, așa cum nu știam nici ce urma să fac. Nu aveam un scop anumit, și cu atît mai mult nu aveam vreun plan.

— Vreau să aflu tot ce a avut legătură cu unchiul meu, în ultima perioadă a vieții sale.

— Ca să faceți ce ?

Am ridicat din umeri. Îmi cerea un răspuns pe care nu mi-l dădusem nici mie însumi.

— Vreau să știu.

— Amantul Magdei Konstas era actorul Dimitris Aperghis. Îl cunoașteți ?

Auzisem vag de numele lui. Cînd plecasem din Grecia, tocmai debutase.

— Astăzi este considerat cel mai bun actor. Artist talentat, dintr-o familie excelentă, copilul răsfățat al lumii bune care-l consideră oarecum „carne din carnea ei". Om destul de cultivat, egoist și snob.

— Cînd a rupt relațiile cu soția unchiului meu ?

— La scurt timp după moartea lui Timoteos Konstas.

— Credeți că această despărțire are vreo legătură cu moartea lui ?

— Nu știu.

Nu mai aveam altceva de întrebat. Aflasem destule lucruri și totuși nu știam nimic. Tocmai îmi luam rămas bun, cînd Apostolos Melahrinos îmi spuse :

— Mă gîndesc dacă n-ar fi preferabil să vă întoarceți cît mai repede la treburile dumneavoastră.

— Vom vedea, am replicat.

Nu-i răspunsesem într-o doară ; de fapt, în acel moment nu știam nici eu dacă voi pleca cît mai repede din Grecia sau dacă voi rămîne aici ca să...

Într-adevăr, pentru ce-aș fi rămas ? Ca să descopăr cum a murit Timoteos Konstas, o rudă aproape necunoscută ?

M-am întors la hotel și de-acolo am telefonat unei agenții de voiaj să-mi rețină un bilet de avion pentru săptămîna următoare. Intenționam să mă întorc la Paris.

5

I-am scris lui Apostolos Melahrinos o scrisoare destul de politicoasă, în care-i mulțumeam pentru grija lui, îi încredințam apărarea intereselor mele de succesiune și îi comunicam hotărîrea de a-i urma sfaturile și de a mă întoarce la treburile mele.

Am pus scrisoarea într-un plic cu antetul hotelului și am dat-o unuia dintre comisionari ca s-o expedieze. Pe urmă, eliberat de toate cîte mă preocupaseră în ultimele ceasuri, m-am trîntit într-un fotoliu și, în sfîrșit, m-am apucat să citesc un ziar. Intrigile politice din prima pagină mi-au produs o plăcută dispoziție nostalgică. Parcă mă întorsesem după mulți ani în cartierul unde crescusem și auzeam copiii hîrjonindu-se pe stradă. M-am gîndit că nimic nu redă mai intens decît ziarele specificul unei țări. După această cugetare, de care nu eram prea mîndru, am întors pagina. Din întîmplare privirea mi s-a oprit asupra feței inteligente a omului care zîmbea. Aveam în mînă pagina culturală și am citit legenda fotografiei pe care o priveam :

Protagonistul și conducătorul trupei de teatru Attikon, *Dimitris Aperghis, în rolul lui Jacques Duval din piesa lui Marcel Marceau,* Vacanța domnului Duval, *a cărei premieră are loc astăzi la* Attikon.

L-am privit mai bine pe omul care fusese amantul Magdei Konstas. O față aproape copilărească și, în același timp, îmbătrînită prematur, sub un păr negru, ușor ondulat. Acțiunile omenești nu sînt dirijate întotdeauna de rațiune. M-am hotărît să asist seara la reprezentația de la *Attikon*, tocmai în momentul cînd mă asiguram pe mine însumi că nu mă mai interesa „cazul Konstas". M-am dus la funcționarul de la recepție.

— Aș vrea să-mi rețineți un loc pentru diseară, la teatrul *Attikon.*

— La premiera lui Aperghis ? Mă tem că e greu. Premierele lui Aperghis sînt evenimente mondene în Atena și...

O bancnotă de o sută i-a alungat îndoielile. Zece minute mai tîrziu mă informa că biletul avea să mă aştepte la casă şi că mi se reţinuse un loc în primele rînduri.

M-am uitat la ceas. Şase. Aveam la dispoziţie patru ore întregi pînă la începerea spectacolului. Hotărîrea mea de a-l vedea pe amantul Magdei mi-a reînviat interesul pentru cazul pe care crezusem că-l abandonasem. În ultima noapte a vieţii, lîngă Timoteos Konstas se aflaseră nouă persoane. Care dintre ele să aibă vreo legătură cu această moarte ?

Din locul unde stăteam, puteam vedea uşa hotelului, strada şi o parte din Piaţa Constituţiei, luminată de ultimele raze de soare.

Chelnerii strîngeau mesele din piaţă. Odată cu soarele care apunea, dispărea şi căldura primăvăratecă a după-amiezii. Am zărit la intrarea hotelului silueta cunoscută a lui Alex Arghiris. Tînărul s-a oprit la recepţie, l-a întrebat ceva pe funcţionar şi şi-a continuat drumul. La un moment dat, m-a observat şi s-a îndreptat spre mine.

— Singur ? m-a întrebat.

Părea să aibă chef de vorbă şi acest lucru îmi convenea.

— Încerc să-mi omor timpul, am răspuns, întrebîndu-mă dacă acest om nu purta niciodată altceva în afară de pulover.

I-am arătat un scaun în faţa mea şi el s-a aşezat cu plăcere. M-am întrebat din nou dacă Arghiris era persoana care-mi telefona.

— Acum v-aţi întors de la Psihiko ?

— Da.

Înălţă neputincios din umeri.

— Aţi întîlnit în viaţă ceva mai plictisitor decît întrunirile familiale ?

— Destule lucruri.

— Eu, nu.

— Şi totuşi nu le evitaţi.

— Pe cît pot.

— Am avut impresia că mergeţi des în casa Konstas.

— Foarte rar.

— Da ? Şi totuşi mi s-a spus că v-aţi aflat acolo şi în noaptea cînd a murit unchiul meu.

M-a privit nepăsător, aş fi putut spune provocator, drept în ochi.

— În noaptea cînd a murit ? Da. M-a cărat şi atunci tot mama. Însă pe vremea aceea asemenea adunări aveau farmec. Unchiul dumneavoastră era un om cu care merita să te împrieteneşti. Bărbat prezentabil, vesel, inteligent.

— Vesel ? l-am întrebat aprinzîndu-mi o ţigară. Era şi-n seara aceea vesel ?

Îmi aţintisem ochii asupra chibritului, evitîndu-i privirea.

— Şi cînd nu era ?

— Era totdeauna ?

— Cel puţin cînd îl întîlneam. Dar v-am spus : îl întîlneam rar.

— Da, mi-aţi spus. Mi se pare că aţi fost ultimii care aţi plecat din casa lui.

— Nu-mi amintesc, se poate.

Dintr-o dată a izbucnit în rîs, şi-a tras scaunul mai aproape de mine şi a rostit pe neaşteptate :

— De ce nu mă întrebaţi direct ceea ce vreţi ? Îmi amintiţi de un judecător ce face o anchetă într-un sat.

— Aţi văzut un judecător făcînd o asemenea anchetă ?

— Nu, dar exact aşa mi-l închipui. Ce vreţi să aflaţi ?

Purtarea lui mă enerva. Totuşi am spus ceea ce nu intenţionam :

— Cum a murit unchiul meu ?

— Adică cine l-a ucis pe unchiul dumneavoastră ?

Am tresărit. Tînărul ăsta mergea prea departe.

— De ce-aţi rostit asemenea vorbe ? Credeţi c-a fost asasinat ?

A înălţat din umeri cu indiferenţă.

— Eu nu cred nimic. Dumneavoastră credeţi.

— Dar n-am spus că...

— Aţi spus-o în mii de feluri, mă întrerupse calm. Cu întrebările dumneavoastră care amintesc de tribunal, cu tăcerile şi cu neliniştile dumneavoastră. Dealtfel, nu este pentru prima oară cînd aud că răposatul soţ al verişoarei mele nu a pornit de bunăvoie în marea călătorie. Nu sînteţi singurul care are această părere.

— Cine altul... ?

— Avocatul ăla antipatic, domnul...

Se opri.

— Cine ?

— Nu-mi place să m-amestec acolo unde nu-mi fierbe oala.

— Şi totuşi eraţi gata să rostiţi un nume.

— Da, însă m-am răzgîndit.

Îşi bătea joc de mine ? Nu mi-am dat seama. dar oricum simţea o plăcere deosebită să mă enerveze, să-şi bată joc de mine.

— De ce n-o întrebaţi pe verişoara mea despre toate astea ? Cu siguranţă că ştie mai multe decît noi. E persoana care vă trebuie, doar dacă...

S-a întrerupt şi am auzit din nou rîsul lui antipatic. rîsul care-mi amintea vocea de la telefon.

— Doar dacă n-o bănuiţi pe ea că şi-a ucis soţul !

Mi-am revenit brusc.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! Ce tot spuneţi ?

— Ceea ce gîndiţi. *Au revoir*, domnule Nikodemos. Conversaţia cu dumneavoastră a fost foarte plăcută.

S-a ridicat, în timp ce-l priveam uluit.

— Pot să vă dau o informaţie, poate nefolositoare, dar interesantă. Eu şi mama n-am fost ultimii care l-am văzut în noaptea aceea pe unchiul dumneavoastră.

A dat să plece. Am sărit de pe scaun şi l-am apucat de braţ.

— Ce vreţi să spuneţi ? l-am întrebat.

— Ceea ce am spus. Nimic mai mult.

— Dar Apostolos Melahrinos m-a asigurat că aţi fost ultimii dintre invitaţi care aţi părăsit casa.

— Dintre invitaţi, da. Însă nu toţi locuitorii Atenei fuseseră invitaţi în noaptea aceea...

— Vreţi să spuneţi...

I-am lăsat braţul.

— Dragul meu, odată ce faceţi pe detectivul, ar fi bine să descoperiţi ceva şi singur. Nu pretindeţi totul de-a gata. Pînă la urmă va deveni plictisitor.

Şi s-a depărtat cu mersul lui legănat.

In alte împrejurări, o premieră atenianâ m-ar fi distrat. Melahrinos nu greşise spunîndu-mi că Aperghis era actorul „lumii bune". Mulţimea de maşini care se înghesuiau în spaţiile de parcare de lîngă intrarea teatrului, îmbrăcămintea bărbaţilor şi a femeilor, şi acel aer specific de bogăţie şi de bun gust în înfăţişare îmi arătau şi mie, care nu cunoşteam pe nimeni, că „toată Atena" — cum ar fi scris redactorul unui ziar monden — era adunată la premiera de la *Attikon*.

Recepţionerul de la hotelul unde locuiam îşi cunoştea meseria şi locul pe care mi-l procurase era unul dintre cele mai bune. După cîte ştiam, *Vacanţa domnului Duval*, piesă pariziană scînteietoare, nu rezista unei critici pretenţioase. Însă era plăcută, cu un dialog inteligent şi cu situaţii amuzante, oferind unui actor bun posibilitatea să facă o demonstraţie a măiestriei şi talentului său.

Din prima clipă, Dimitris Aperghis m-a făcut să-mi dau seama că el era acel actor bun. Îşi eclipsa aproape toţi colegii. Din fericire, de la locul meu îl puteam vedea bine pe omul care fusese amantul Magdei Konstas. Nu mi se părea greu de înţeles că acest bărbat fermecător putuse cuceri o femeie al cărei soţ era cu douăzeci şi cinci de ani mai în vîrstă. Dimitris Aperghis îmi părea genul de seducător care inspiră o dragoste spontană, fără s-o poată păstra însă mult timp. Pe cînd juca, mă străduiam să-l studiez. Arăta mult mai tînăr decît vîrsta lui. Trebuie să fi fost încîntător în clipele frumoase, dar în împrejurări grele desigur că se dovedea uşuratic şi nu puteai conta pe el. Făcea parte dintre oamenii care sînt prea plini de ei înşişi ca să mai poată da ceva şi celorlalţi.

Cortina s-a lăsat într-o furtună de aplauze, apoi s-a ridicat de îndată, pentru ca actorii să poată saluta publicul. Aplauzele au continuat mai puternice, şi cortina s-a ridicat de încă cinci-şase ori. La sfîrşit a rămas pe scenă, salutînd spectatorii, doar protagonistul.

Mişcările aveau o graţie firească şi surîsul lui era aproape copilăresc.

Deşi piesa nu era greu de urmărit, n-am înţeles nimic din ea. Îl izolasem pe actor de colegii lui, de text, de întreaga reprezentaţie. Alex Arghiris spusese că după ple-

carea invitaților un alt ins intrase în vila de la Psihiko. Să fi fost acest „alt ins" fermecătorul actor ?

Ceea ce făceam era absurd, dar am îndrăznit. După căderea cortinei, în timp ce spectatorii părăseau sala, i-am urmat totuși pe cei care se îndreptau spre culise pentru felicitări. Cabina lui Dimitris Aperghis era încărcată de flori, înțesată cu femei elegante ce-și manifestau exagerat entuziasmul și bărbați care în umbra felicitărilor ascundeau o oarecare invidie. Protagonistul primea admirația lor cu o modestie care arăta limpede că socotea normal să fie admirat. Am așteptat cu răbdare afară, lîngă ușa cabinei, pînă cînd au plecat toți. Am intrat cînd Aperghis rămăsese singur. Gol pînă la brîu, se demachia în fața oglinzii. S-a întors spre mine, mirat și neplăcut surprins, cînd i-am vorbit :

— Sincerele mele felicitări !

S-a stăpînit, a spus „mulțumesc", în timp ce privirea lui arăta clar că nu mă cunoștea.

— Am auzit atît de multe despre dumneavoastră, dar este pentru prima oară cînd am fericirea să...

Îmi asculta complimentele cu vădită nerăbdare.

— Vedeți, în tot acest timp am fost plecat în străinătate, însă voiam atît de mult să vă cunosc...

Pe chipul lui se citea plictiseala și o oarecare ironie.

— Vă mulțumesc foarte mult, îmi spuse, și vă rog să mă scuzați că între timp mă îmbrac. Mă așteaptă prietenii...

Spera că voi pleca, dar eu nu mă clinteam. Priveam acest trup, aproape adolescentin, care contrasta cu frumosul, dar obositul său chip.

— Mi s-a vorbit deseori despre dumneavoastră. Mi se pare că rudele mele cele mai apropiate vă erau prieteni...

— Da ? rosti fără să se întoarcă.

Mă privea prin oglindă. Desigur, se gîndea cît de idiot trebuie să fie acest neașteptat admirator.

— Da. Timoteos Konstas și soția lui, am spus calm.

Disprețul pentru „admiratorul idiot și sîcîitor" a dispărut pe dată de pe fața lui. S-a întors brusc spre mine.

— A, răposatul Timoteos Konstas ! exclamă.

— Și soția lui, am adăugat liniștit. Era un fanatic admirator al dumneavoastră. Și prieten.

— Da, prieten, zise.

Se străduia să-și ascundă neliniștea, dar fără succes. Și-a șters ultimele urme de fard de pe față și, răsucindu-și scaunul, s-a întors spre mine.

— Sînteți rudă cu familia Konstas ?

— Timoteos Konstas era fratele mamei mele. Singurul ei frate.

— Nu-mi amintesc să ne fi întîlnit în casa lor.

— Nu ne-am întîlnit. După cum v-am spus, am stat mulți ani în străinătate.

Vorbeam calm, jucînd în continuare rolul admiratorului cretin.

— A, atunci se explică !

Se ridică și își puse o cămașă. Avea mișcări repezi și mlădioase, dar am remarcat o oarecare stinghereală în purtarea lui. Îmi evita privirea.

— Domnule Aperghis, l-am întrebat, ce gîndiți despre moartea unchiului meu ?

— Despre moartea unchiului dumneavoastră ? Nu înțeleg.

— Cum credeți că a murit ?

— Am aflat că a decedat în urma unui atac de cord.

— Asta am aflat-o și eu, ca toți ceilalți. Dumneavoastră însă ce părere aveți ?

— Părere ?

— Părere, am urmat liniștit. Toți cei care au avut relații mai apropiate cu răposatul și-au făcut, desigur, și o părere despre moartea lui. Unul crede că s-a sinucis, altul că a fost asasinat... Dumneavoastră ce credeți ?

M-a privit mirat și, după cum mi s-a părut, speriat :

— Glumiți, domnule...

— Nikodemos. Kostas Nikodemos. Vorbesc foarte serios.

Era ridicol să mă recomand în clipa aceea, dar faptul l-a zăpăcit și mai mult.

— Eu nu cred nimic. Știu ceea ce știu toți ceilalți. Îi eram pur și simplu prieten și...

— Pur și simplu ? l-am întrerupt.

M-a privit fără să vorbească.

— Lăsați, domnule Aperghis. Știu că erați amantul soției unchiului, dar vă dau cuvîntul meu că acest lucru îmi este total indiferent. Vreau numai să aflu ce știți despre moartea lui.

— Nu știu nimic. Nimic mai mult ca oricare altul.

Tulburarea lui mi-a dat dreptul să-i vorbesc cu asprime :

— Nu sînteți sincer. Știu mai multe decît credeți. Știu că ați întrerupt legăturile cu doamna Konstas îndată după moartea soțului ei. De ce ?

— N-am de gînd să răspund la asemenea prostii.

Încerca să dea fermitate vocii sale, dar nu reușea.

— De ce ? am continuat. Pentru că ați fost ultimul om care l-a văzut în viață pe Timoteos Konstas ?

Îmi jucam cartea cea mare. Aperghis mă privea cu ochi rotunzi — de mirare pentru ceva ce nu înțelegea ori de teamă pentru ceva ce înțelegea foarte bine ?

— Știu că în noaptea aceea fatală, după ce invitații unchiului meu au plecat, dumneavoastră ați intrat în casa lui. Ceea ce nu știu este ce s-a petrecut pe urmă...

Frumoasele lui trăsături se crispaseră — de teamă sau de furie ? —, buzele îi tremurau și glasul i se auzi răgușit :

— Plecați imediat de-aici ! Plecați, altfel...

Era gata să apuce orice s-ar fi aflat în fața lui ca să mă lovească. Criza lui nervoasă semăna mai mult cu izbucnirea unei femei.

Am ieșit din cabina lui.

6

N-aș fi putut spune dacă eram mulțumit sau nu de rezultatele întîlnirii cu actorul. Poate că mersesem mai departe decît trebuia. Desigur, Aperghis nu credea că Timoteos Konstas murise din cauza unui atac de cord. Era clar că știa același lucru pe care îl știau toți cîți aveau vreo legătură cu personajele principale ale acestei drame : des-

pre posibilitatea unui asasinat sau a unei sinucideri. Dar restul ? Că era ultimul care-l văzuse pe Timoteos Konstas în viață, că intrase în locuința acestuia după plecarea celorlalți invitați — nu cumva constituia o lipsă de abilitate din partea mea ? Furia și revolta lui nu dovedeau nimic. Oricare dintre noi, în locul lui, s-ar fi înfuriat știindu-se nevinovat și totuși acuzat de asemenea fapte. Îmi jucasem cartea, dar mă despărțisem de el fără să știu dacă trucul îmi reușise.

Ultimii actori și tehnicieni părăseau teatrul. Mica piață se golise de mașinile care-i așteptau pe spectatori. Răcoarea nopții era mai mult decît pișcătoare. Nu aveam unde să mă duc, nu aveam pe cine să întîlnesc. M-am întors așadar la hotel.

Saloanele erau luminate, dar aproape pustii. Barmanul căsca în spatele barului. Simțeam imperios nevoia unei prezențe umane, așa că m-am apropiat de el. Am comandat o băutură și cînd mi-a adus-o l-am reținut lîngă mine.

— E liniște azi la hotel, am încercat să deschid discuția.

Nu era nevoie de vreun efort. Și el se săturase de singurătate și avea chef de vorbă :

— Abia a plecat spre Pireu un grup de nemți ce stîrniseră aici mare agitație.

A surîs.

— Într-adevăr, ați observat că nemții, așa mari cum sînt, se poartă ca niște copii ?

— Primejdioși copii, am spus.

— Vă referiți la... atunci ?

Se gîndea la perioada Ocupației.

Ultimul locatar al hotelului care mai rămăsese în sală urcă în camera lui. În holul spațios ne aflam acum numai noi doi și funcționarul de la recepție. Barmanul se sprijini cu cotul de tejgheaua barului.

— Ce întorsături aduce vremea ! Mi-i amintesc, în sala asta, cu... (se gîndi puțin, ca să calculeze) cu șaisprezece-șaptesprezece ani în urmă. [1] Generalul lor își instalase aici Statul Major. Beau de stingeau.

— Lucrezi de mult timp în hotelul ăsta ?

[1] Acțiunea romanului se petrece în anii 1961—1962 (n. trad.).

— Eu ? De-aproape douăzeci şi cinci de ani. Am intrat în serviciu înainte de război, şi am trăit în spatele acestei tejghele întreaga Ocupaţie. Cîte n-au văzut ochii mei... Nemţi, englezi, americani... Numai că atunci îi vedeam în uniformă, iar acum ca turişti, glumi el. Ce să vă spun ? Nemţii nu sînt cei mai răi. La clienţi mă refer. Mărturisesc că în timpul Ocupaţiei s-au purtat bine cu mine. Ai noştri erau mai răi. Mă refer la ai noştri, cei care lucrau cu nemţii.

Eu mă gîndeam la Dimitris Aperghis şi la tulburarea lui. Am întrebat într-o doară, ca să întreţin conversaţia :

— Locuiau şi de-ai noştri în hotel, pe vremea Ocupaţiei ?

— Nu, dar veneau serile să bea aici. Aduceau cu ei şi femei. Vă spun, ăştia erau cei mai răi...

Ascultam fără să fiu atent. Cuvintele lui alcătuiau un acompaniament pentru gîndurile mele despre Aperghis şi temerile lui.

— ... Pe urmă Demodikos şi-a scos pistolul...

În melodia tulbure a vorbelor lui o notă a răsunat ascuţit : „Pe urmă Demodikos..." Am părăsit gîndurile despre Aperghis.

— Cine ?

— Demodikos.

Numele acesta mă izbise din murmurul nedefinit al vorbelor pe care le rostise. Numele acesta pe care-l auzisem în aceeaşi zi rostit de Apostolos Melahrinos : „Şi un oarecare domn Demodikos, despre care nici atunci, nici mai tîrziu, nu mi-am putut da seama ce fel de om era. Mi se pare, un cunoscut de-al unchiului dumneavoastră, din străinătate."

— Cine era acest Demodikos ? am întrebat.

— Dacă v-aş spune că ştiu ceva sigur despre el, aş minţi. Desigur, om de-al nemţilor, cu mare putere. Odată, Gestapoul a înhăţat pe unul din verii mei. Dimineaţa trebuia să fie executat. Am vorbit cu Demodikos. Era bine dispus. A sunat în faţa mea, de la telefonul pe care-l vedeţi, şi într-un ceas verişorul meu se afla acasă. Vă spun : foarte puternic !

— Era dintre cei care lucrau cu Gestapoul ?

— Nu, ăia erau ciurucuri. Demodikos trebuie că se găsea undeva foarte sus. Chiar şi ofiţerii nemţi se temeau de el, şi nu se amesteca deloc cu poliţia. Eu cred că aranja totul direct cu Hitler.

A zărit îndoiala ironică de pe chipul meu şi s-a grăbit să se corecteze :

— Dacă nu cu Hitler, atunci cu cineva mare de la Berlin. Dealtfel, călătorea mereu. Zece zile se afla aici şi douăzeci în străinătate. Din ce mai prindeam şi eu din discuţiile lui cu ofiţerii nemţi, reieşea că se ducea la Paris, Bruxelles, Varşovia... În toate capitalele ţărilor aflate sub ocupaţie.

Demodikos ! Nu era decît un nume. Putea avea acest om vreo legătură cu vizitatorul necunoscut al lui Timoteos Konstas ? Desigur, nu era un nume obişnuit, dar, oricum, ar fi fost prea îndrăzneţ din partea mea să cred că ar fi vorba de aceeaşi persoană.

— Şi ce s-a întîmplat cu acest domn ?

— Dumnezeu ştie ! La Eliberare nu era aici.

— Nu s-a mai întors ?

— Poate s-a întors, poate nu. Eu nu l-am mai văzut niciodată.

— Ce fel de om era ?

— Nu vă daţi seama din cele ce v-am spus ?

— Vreau să spun ca înfăţişare, vîrstă, cam despre asta...

— Pe-atunci să fi avut vreo treizeci şi cinci-patruzeci de ani. Înalt, uscăţiv, negricios...

Am urcat în camera mea pe la două noaptea, ameţit de impresii şi de băuturile pe care le înghiţisem în timp ce discutam cu barmanul. M-am aşezat pe pat. Lîngă mine, telefonul alb parcă-şi bătea joc. Aşteptam din clipă în clipă să-l aud sunînd. M-am mirat cînd am văzut că timpul trece şi ţiriitul lui nu se face auzit.

M-am dezbrăcat şi m-am culcat, aflîndu-mă într-o dispoziţie deloc plăcută.

M-am trezit foarte devreme şi cu un gust amar în gură. Am deschis fereastra. Piaţa Constituţiei, scăldată în lumina dimineţii atenience, prezenta o imagine despre care puteai spune că fusese aranjată special pentru turişti. Am cerut

o cafea mare. Acum, la lumina zilei, acțiunile mele de ieri îmi păreau și mai ridicole.

Am cerut ziarele de dimineață și am petrecut citind vreo două ceasuri, fără să mă hotărăsc să fac ceva. Încă o dată m-am gîndit dacă n-ar fi fost mai potrivit să mă reintorc la munca mea. La urma-urmei, moartea lui Timoteos Konstas — de orice fel ar fi fost ea — constituia un fapt împlinit, pe care nimic nu l-ar fi putut schimba. Și, în definitiv, acest om, în ciuda celor ce aflasem ulterior despre afecțiunea pe care mi-o purta, îmi era aproape necunoscut.

Tocmai voiam să cobor — se făcuse ora zece — cînd mi-a venit o idee. De ce nu ? Am telefont la biroul lui Apostolos Melahrinos. Avocatul se afla deja acolo. Păru mirat.

— Mă scuzați că vă deranjez de dimineață...

M-a întrerupt cu o glumă :

— Nu este chiar atît de dimineață. Pentru mine e aproape ora prînzului.

— Aș vrea o informație. Ieri mi-ați vorbit despre un oarecare Demodikos.

Scurta tăcere care se lăsă între noi arăta clar că încerca să-și amintească.

— Demodikos ?

— Un tip care se afla în casa unchiului meu, în ultima seară...

— A, da. V-am spus, mi se pare, că nu știu nimic despre el. Am avut impresia că este un cunoscut de-al răposatului.

— Da, da. Ce virstă avea acel om ?

O nouă pauză arătă că avocatul căuta să-și amintească.

— Trebuie să fi avut vreo cincizeci și cinci de ani.

Virsta se potrivea cu aceea a lui Demodikos despre care-mi vorbise barmanul.

— Înfățișarea ?

— Brunet.

— Slab ?

— Mai degrabă robust. Oricum, om cu o conformație atletică. De ce ?

I-am spus o minciună :

— Mi-am amintit de-un vechi cunoscut de-al meu cu acest nume. Însă descrierea nu se potrivește. Mulțumesc.

După cîteva fraze fără importanţă am încheiat convorbirea. Vîrsta era potrivită, aspectul diferit. Dar aproape douăzeci de ani nu sînt de-ajuns ca să schimbe înfăţişarea cuiva ?

Mă aflam în uşa camerei, cînd telefonul sună. M-am gîndit să nu mă întorc. Ştiam sigur cine era. Mi se părea că şi aud vocea aceea sarcastică, neomenească. Şi totuşi, m-am întors. Am fost uimit că nu era persoana la care mă aşteptam. Vocea era necunoscută, dar parcă îmi amintea de ceva.

— Domnul Nikodemos ?

— El însuşi. Cine-i la telefon ?

Era să scap receptorul din mînă cînd am aflat cine-mi vorbea : Aperghis, frumosul Dimitris Aperghis se găsea la capătul firului ! Actorul, care ieri numai, cuprins de furie, mă dăduse afară din cabina lui, îmi telefona !

— Nu cumva v-am trezit din somn ?

— M-am sculat de mult. Eu nu sînt actor.

— Aş vrea să vă văd.

— Cu mare plăcere.

— Cînd aş putea ?

— Cînd doriţi.

— Ştiţi, mă aflu în apropiere de hotel...

Era lîngă hotel, dar de unde ştia care este hotelul unde locuiesc ? Imi aminteam foarte bine că nu discutasem despre asta, nu-i spusesem unde am tras.

— Perfect. Chiar acum cobor. Dacă vreţi să luăm împreună o cafea...

— Vin.

— Vă aştept la bar.

N-am putut să nu zîmbesc, punînd jos receptorul : fostul amant al Magdei Konstas se grăbea.

Am părăsit camera cu impresia că, în sfîrşit, apucasem pe-un drum sigur.

Nu m-am dus direct la bar. M-am ascuns în spatele unei coloane, vizavi de uşă, ca să-l aştept. Era o mică răzbunare pentru purtarea lui din ziua precedentă.

L-am văzut intrînd cu mersul lui suplu, elegant şi, de la distanţă, părea foarte tînăr. S-a uitat spre bar. Din locul unde stăteam puteam sesiza stinghereala, sau mai degrabă

teama care exista în mişcările lui. Nu m-a văzut şi a fost dezamăgit. L-am mai lăsat cîteva clipe. S-a apropiat de barman şi i-a spus ceva (desigur, îl întreba dacă am coborît). Acesta i-a răspuns negativ. S-a aşezat pe unul din scaunele de la bar şi şi-a aprins o ţigară. Gesturile trădau nervozitatea şi nerăbdarea care-l stăpîneau. Atunci am ieşit din ascunzătoare şi am înaintat spre bar. Barmanul m-a zărit primul şi i-a atras atenţia. S-a întors spre mine, s-a ridicat, şi-a stins ţigara şi a venit în întîmpinare :

— Mă scuzaţi că v-am telefonat atît de dimineaţă...

Am zîmbit cordial. Tulburarea lui mă făcea vesel şi binevoitor.

— Dar nu e deloc devreme.

— Aseară, în cabina mea...

— Vă rog. Toţi sîntem cîteodată nervoşi.

Acum, cînd eram sigur că-l aveam în mînă, mă jucam cu el ca pisica cu şoarecele.

— Nu e vorba de asta. Ieri seară v-am mînţit.

— Dar ştiu foarte bine, i-am răspuns prietenos.

Ieri nu ştiam nimic, acum însă eram sigur că săgeata nimerise în ţintă. I-am arătat barul.

— Nu ne aşezăm ? Cafea ?

— Cafea.

În ciuda încercărilor pe care le făcea, nu reuşea să-şi ascundă nervozitatea.

— Două cafele, i-am spus prietenului meu, omul de la bar. Şi m-am întors spre actor : Ştiu că m-aţi mînţit. Ştiu că v-aţi dus acasă la unchiul meu după plecarea celorlalţi.

Mă miram de uşurinţa cu care mînţeam.

— Cine v-a spus ?

— N-are importanţă.

— Ea ?

Am făcut un gest care putea fi şi „da" şi „nu". A vrut să spună ceva, dar barmanul s-a apropiat punîndu-ne în faţă cafelele, pe care cafetiera electrică o preparase fulgerător. Pe urmă s-a retras, dar nu atît încît să nu ne poată auzi. Aperghis i-a observat manevra.

— Aici nu putem vorbi liniştit. Nu vreţi să mergem acolo ?...

Mi-a arătat două fotolii la capătul salonului, la cîțiva metri distanță de bar.

— De-acord.

Mi-am luat ceașca în mînă, silindu-l să mă imite. Ardeam de nerăbdare, dar n-o arătam. Și lucrul acesta îl făcea pe interlocutorul meu și mai slab. Am pus ceașca pe măsuța dintre fotolii și m-am așezat. Actorul a făcut la fel. M-am gîndit din nou cît de copilărești erau toate la el, în afară de frumosul chip îmbătrînit prematur.

— Într-adevăr, am fost acasă la unchiul dumneavoastră în noaptea aceea. Însă credeam că nu știe nimeni — firește, în afară de ea.

— De ce v-ați dus ?

— De ce... ?

Se înroși puțin și fața lui căpătă un aer mai copilăresc. Nu, acest om nu putea fi un criminal.

— Vreau să spun, m-am corectat, de ce v-ați dus tocmai în noaptea aceea ?

— Nu m-am dus atunci în mod special. Mă duceam des. Este inutil să încerc s-ascund relațiile mele cu doamna Konstas.

— Care, sincer să fiu, îmi sînt indiferente. Deci vă duceați des acolo. Și Magda se întîlnea cu dumneavoastră de îndată ce soțul ei adormea. Sper că nu vă primea chiar în dormitorul conjugal. Asta ar aduce a Boccaccio !

— Ne întîlneam într-o căsuță din grădină. Fusese clădită pentru paznic.

— Frumos paznic !

— Nu avea așa ceva.

— Și, desigur, posedați o cheie a acelei căsuțe.

— Da.

(De ce îmi făcea plăcere să-l chinuiesc ? Desigur, nu din gelozie pentru că acest bărbat frumos se bucurase de farmecele Magdei Konstas. Nu, desigur.)

— Toate acestea sînt foarte romantice. Așadar, în noaptea respectivă v-ați dus la Psihiko. Nu știați că amanta dumneavoastră avea invitați ?

— Știam. Îmi telefonase la teatru.

— Și totuși v-ați dus.

— Pînă să ajung eu la Psihiko, după reprezentație, invitații ar fi plecat.

— Și plecaseră ?

— Da. Stînd ascuns în mașina mea, i-am văzut. Pe urmă Magda mi-a făcut semn cu lumina, de la fereastră. Era un semnal pe care-l foloseam adeseori. Aprindea și stingea lumina din camera ei. Însemna că nu mai rămăsese nimeni. Atunci am intrat în grădină. m-am îndreptat fără zgomot spre căsuță, am deschis și am intrat.

Îl ascultam, întrebîndu-mă de ce îmi dezvăluia toate aceste amănunte.

— Vă este silă de mine, nu-i așa ? întrebă Aperghis interpretîndu-mi greșit gîndurile.

— Nu. Nu sînteți primul care-o faceți. Așadar, ați intrat în căsuță și ați așteptat. Pe urmă ?

— Am văzut aprinzîndu-se lumina în dormitor. Am zărit umbra răposatului Konstas. Am așteptat. După o vreme luminile s-au stins. Era momentul ca Magda să sosească.

— Și a venit ?

— Nu.

— N-a venit ? am îngînat uluit.

— Nu. Am așteptat un ceas. Mă cuprinsese furia. Nu sînt obișnuit ca femeile să-și bată joc de mine. După cum v-am spus, luminile se stinseseră în dormitor. Cu toată furia aceea, am mai stat totuși o jumătate de oră. Pe urmă...

— Ați plecat.

— Eram gata să plec, tocmai ieșisem din căsuță, cînd m-am oprit. Un alt bărbat părăsea casa printr-o ușă dosnică. Magda își înșela soțul cu mine și pe mine cu un altul ! Vă dați seama în ce situație mă aflam. Am așteptat ca celălalt să se depărteze, ca să pot pleca și eu, cînd apăru Magda. Părea îngrozită. Mi-a spus că se întîmplase ceva, ceva neașteptat, neprevăzut, în legătură cu soțul ei. N-am crezut-o. Am plecat nebun de furie. Și în ziua următoare am aflat că Timoteos Konstas murise. De-atunci n-am mai văzut-o pe soția unchiului dumneavoastră. Asta e tot.

Se opri respirînd anevoie.

— Tot ? l-am întrebat.

— Da. Tot.

Şi-a aprins o ţigară cu mîini tremurînde. Eram tulburat. Povestea asta aducea ceva nou, ceva la care nu mă gîndisem pînă atunci.

— De ce-mi povestiţi toate astea ? l-am întrebat. Ieri aţi negat orice amestec, azi îmi faceţi mărturisiri complete. De ce ?

— Nu vreau să fiu amestecat într-un scandal. Am sperat că nu ştie nimeni despre prezenţa mea la Psihiko, în noaptea aceea. Ieri mi-am dat seama că am greşit. M-am frămîntat toată noaptea şi am ajuns la concluzia că cea mai bună soluţie este să fiu sincer cu dumneavoastră, odată ce cunoşteaţi faptele.

Sincer ? În această ciudată poveste, în care toţi spuneau — sau puteau spune — minciuni, cum oare să-l poţi deosebi pe cel sincer ?

— Vă rog să nu provocaţi scandal. Cariera mea... Ştiţi, un actor...

Un actor... Părea înspăimîntat, dar cum puteam să fiu sigur că acum nu era actor, că nu juca teatru ?

— Aţi spus că Magda Konstas v-a telefonat să mergeţi la ea.

— Da.

— De ce v-ar fi telefonat, odată ce aştepta un alt bărbat ?

Am întrebat doar ca să verific cele relatate de Aperghis, dar de îndată mi-am dat seama de importanţa acestui raţionament. De ce l-ar fi chemat, odată ce aştepta un alt bărbat ? Sau Aperghis mintea, sau acest „alt ins" nu era ceea ce se cheamă un amant !

— Nu ştiu.

— Cum arăta bărbatul pe care l-aţi văzut ?

— L-am zărit de departe. N-am apucat să-i disting trăsăturile.

— Înalt, scund, tînăr, bătrîn ?

— Inalt şi mai degrabă solid. Bătrîn, fără îndoială că nu — mersul lui era sigur şi repede —, dar nu pot spune dacă era tînăr.

Atunci m-am gîndit la altceva.

— Aţi spus că stînd ascuns în maşina dumneavoastră i-aţi văzut plecînd pe invitaţii unchiului meu. Pe toţi ?

— Pe ultimii.

— Îi cunoaşteţi pe doamna Arghiris şi pe fiul ei ?

— Da.

— I-aţi văzut în seara aceea ?

— Au plecat ultimii.

(Deci tînărul Arghiris spusese adevărul.)

— Pe servitoarea lui Konstas o cunoşteaţi ?

— Am auzit-o pe Magda vorbind despre ea.

— A părăsit serviciul după moartea unchiului meu. Ştiţi pentru ce ?

— Firește că nu. V-am explicat că din noaptea aceea n-am mai avut de-a face cu familia Konstas.

Nu ştiam ce să mai spun. Am privit frumosul lui chip : ochii aceia mă implorau. Vedeam clar că se temea.

— Acum ştiţi tot adevărul despre mine. Îmi daţi cuvîntul că nu veţi vorbi nimănui despre toate acestea ?

— Mă voi strădui, i-am răspuns.

— Şi totuşi, am avut încredere în dumnevoastră. Nu aveţi nici un motiv să mă amestecaţi în vreun scandal. Cariera mea...

Vorbea iar despre cariera lui, iar eu mă întrebam dacă ceea ce-l neliniştea atît de mult era cariera sau altceva, ceva mult mai important.

L-am condus pînă în uşa hotelului. Pe cînd mă întorceam, l-am văzut pe Alex Arghiris : stătea lîngă coloana din spatele căreia pîndisem sosirea lui Aperghis, şi mă privea cu aerul acela veşnic provocator. Oare venise atunci sau mă urmărea de mai mult timp ? S-a apropiat.

— Văd că lumea artistică vă vizitează, spuse. Se pare că arta e o slăbiciune a familiei Konstas.

— Aşa se pare.

L-am privit sever.

— La acest domn ai făcut aluzie ieri ? l-am întrebat.

— Să fac aluzie ? Nu ţin minte la ce anume „făceam" aluzie ieri, pentru că eu nu prea obişnuiesc să fac aluzie...

De data asta impertinenţa lui nu m-a enervat. Chiar am rîs.

— Ia spune-mi, măi băiete, ce fel de joc faci ?

A rîs şi el, şi pentru prima dată chipul acela pervers mi s-a părut omenesc, normal. Acum îmi părea aproape simpatic.

— Dacă aş şti...

— Tu mi te joci cu telefonul ?

— Toţi ne jucăm, unii în glumă, alţii în serios.

— Lasă filozofiile. Tu îmi telefonezi ?

— Nu.

Purtarea lui era diferită ; aveam certitudinea că de data asta vorbeşte sincer.

— Vrei să discutăm ca nişte prieteni ?

— Da.

— Să ne aşezăm.

Văzîndu-l cum stă acolo, fără aerul acela cinic şi provocator pe chip, mi-am amintit ce povestise Magda despre copilăria lui. Şi poate că nu greşea cînd spunea că, în fond, nu era decît un copil nefericit.

— Ce părere ai despre Aperghis ?

— Toţi spun că e un domn fermecător.

— Nu te întreb ce spun „toţi". Te întreb ce spui tu.

— Eu... eu spun că e cel mai scîrbos individ pe care l-ar putea întîlni cineva.

Am zărit ură în ochii lui. De data asta, Alex Arghiris lăsa să i se vadă adevăratele sentimente. Şi astfel îmi devenea mai simpatic, pentru că era mai firesc, mai uman.

— Aveţi ceva împotrivă ? mi se adresă provocator.

Aveam ? Aperghis nu mă cucerise prin purtarea lui.

— Nu ştiu. Tu de ce ai o asemenea impresie ?

— Nu există „de ce". Îl numesc scîrbos pentru că este scîrbos. Cum dumneavoastră nu sînteţi.

— Să nu-mi spui că mă simpatizezi !

— E ridicol, însă aproape vă simpatizez.

— Purtarea ta de pînă acum nu mi-a dovedit-o. Ascultă, Alex, într-adevăr în noaptea aceea tu şi mama ta aţi plecat ultimii din casa lui Konstas ?

— Am fost ultimii care am plecat dintre acei care se aflau acolo.

— Vrei să spui că s-ar putea să fi venit alţii după voi. Asta m-ai lăsat să înţeleg ieri. Care alţii, în afară de Aperghis ?

Tînărul a zîmbit cu dispreţ.

— Asta era un obişnuit al casei.

— Şi cei neobişnuiţi ?

— De ce n-o întrebaţi pe Magda ?

— Ştie ?

— Întrebaţi-o pe ea.

— Crezi că-mi va spune ?

— Şi credeţi că eu am să vă vorbesc despre ceva ce ea nu vrea să vă spună ?

— Eşti de partea ei ?

— E singura prietenă pe care am avut-o în viaţă. Singurul om...

Se opri, apoi, după o scurtă pauză, întrebă :

— Dumneavoastră sînteţi împotriva ei ?

— Împotriva ei nu, însă... Înţelegi că trebuie să aflu ce s-a întîmplat cu unchiul meu...

A ridicat din umeri.

— Unchiul... unchiul... Vorbiţi mereu de el, însă ce ştiţi despre unchiul dumneavoastră ? De unde ştiţi că nu era cel mai nemernic om de pe pămînt şi că nu tîra după el toate păcatele lumii ? De unde ştiţi dacă...

— Dacă... ? l-am întrebat.

Părea să regrete că-şi deschisese sufletul. S-a ridicat.

— Ne-aţi zăpăcit pe toţi cu faimosul dumneavoastră unchi, încheie, de data aceasta cu vechea lui expresie de răutate. Mai întîi căutaţi să aflaţi cine a fost unchiul dumneavoastră şi pe urmă străduiţi-vă să descoperiţi cum a murit. Salutare !

În zadar am încercat să-l reţin. A plecat furios.

Privindu-l cum se depărta grăbit, am fost silit să recunosc că avea dreptate. Nu ştiam nimic despre adevăratul Timoteos Konstas.

7

După plecarea lui, am părăsit hotelul. M-am gîndit încă o dată cît de mare era contrastul dintre însorita dimineață ateniană și tainele întunecate care mă înconjurau. Am încercat să-mi pun ordine în gînduri și impresii. Totul începuse cu acea convorbire telefonică. Ce urmărea oare necunoscutul și aiuritul meu interlocutor ? Numai să se distreze pe socoteala mea ? N-avea nici un sens. Să mă facă atent în privința văduvei unchiului ? Să mă înspăimînte și să mă facă să abandonez, cu un ceas mai devreme, cazul Timoteos Konstas ?

Ar fi fost prea simplu să încerce să mă sperie folosind o metodă atît de puerilă. Mai degrabă voia să mă facă neîncrezător față de Magda Konstas. Și ce urmărea prin asta ?

Am oprit primul taxi întîlnit.

— La Psihiko, am spus.

Magda era singura care ar fi putut să dea un răspuns la toate aceste întrebări. M-am instalat pe banchetă, cufundat în gînduri, în timp ce mașina străbătea bulevardul. Acest nou personaj adus în scenă de Dimitris Aperghis deschidea alte perspective în afacerea morții unchiului meu. Dar oare acest nou personaj exista cu-adevărat ?

Acum, că o vedeam pentru a doua oară, mi s-a părut și mai frumoasă. M-a primit cu o familiaritate reținută și duioasă.

— Mă bucur sincer că te revăd. Cum ai petrecut pînă acum ?

Am dat un răspuns evaziv.

— Cum ai regăsit Atena ? Așa cum ai lăsat-o ?

— Foarte diferită.

Mă luase de braț și simțeam cum parfumul ei scump mă învăluie.

— Firește că azi vei lua masa cu mine.

— Dar...

— Nu admit un refuz.

Discutam cum era firesc să discute două rude apropiate. (Cum ar fi fost firesc, dacă nu s-ar fi petrecut acele evenimente.)

— Nu preferi să stăm aici ?

În veranda spațioasă cu coloane de marmură am văzut fotoliile confortabile și măsuța dintre ele. Soarele primăvăratec făcea ambianța extrem de plăcută.

— Da, e frumos.

Am răspuns distrat. Acum, că mă aflam lîngă ea, îmi dădeam seama că întrebările pe care voiam să i le adresez erau mult mai dificil de pus decît crezusem.

— Ce ai ?

Această familiaritate a singularului mă tulbura fără motiv. Și dintr-o dată am înțeles : femeia aceasta îmi plăcea. Nu era o impresie fugară. Am simțit din prima clipă cînd am văzut-o, numai că pînă acum nu voiseм să admit această realitate.

— Nimic.

Îmi țineam mîinile pe brațele fotoliului și ea îmi acoperi mîna cu a ei. Am făcut o mișcare involuntară și Magda și-a retras mîna brusc.

— Pari gînditor.

— Sînt.

— Ce te preocupă ?

Nu intenționam să-i spun, însă cuvintele mi-au zburat aproape singure de pe buze :

— Azi a venit să mă vadă, la hotel, Aperghis...

S-a făcut dintr-o dată palidă.

— Cine ?

— Aperghis. Actorul Dimitris Aperghis.

S-a străduit să-și stăpînească vocea, dar n-a reușit.

— Îți este prieten ?

— Ieri l-am văzut pentru prima oară.

Îi așteptam întrebarea, însă ea a rămas tăcută. Îmi evita privirea, jucîndu-se cu cordonul rochiei.

— M-am dus și l-am văzut la teatru. Pe urmă l-am căutat în culise.

Am tăcut, așteptînd o întrebare care nu a fost rostită nici de data asta.

— Nu mă întrebi de ce ? am spus.

Și am urmat în gînd : cît de mult se schimbase tonul discuției noastre ! Ne purtam unul cu altul de parcă ceva ne unea și totuși ne despărțea...

— Nu.
— De ce ?
— Știu.
A oftat.
— Deci au apucat să-ți vorbească despre asta. Ei, bine, da. Nu sînt obligată să-ți dau socoteală de faptele mele, dar e preferabil să afli de la mine totul, decît să-ți spună alții. Aperghis a fost o nebunie de-a mea. Nu asta voiai să-ți spun ?
Acum i-am ocolit eu privirea.
— Nu.
— Ce altceva ?
— Aperghis se afla aici în noaptea aceea.
Mi-am dat seama că la asta nu se așteptase. Vorbele mele au speriat-o.
— Aici ? repetă neștiind ce să spună.
Fără voie m-am uitat în grădină ca să văd căsuța paznicului.
— Da, aici. Într-o căsuță din grădină, unde obișnuia să te aștepte.
Vocea ei a devenit dură.
— Văd că acest onorabil domn nu este zgîrcit cu amănuntele !
Nu aveam nici intenția, nici dispoziția să-i răspund pe același ton.
— Magda, am spus încet și prietenos, Magda...
M-a întrerupt.
— Da, mă întîlneam cu el în căsuța paznicului, cînd puteam. Eram tînără, unchiul tău...
— Magda, nu e vorba de asta. Viața ta îți aparține și nu-mi recunosc nici un drept ca s-o controlez ; dealtfel, acum n-ar mai avea nici un sens. Nu mă interesează relațiile tale cu actorul.
M-am întors brusc spre ea și de data aceasta i-am acoperit eu mîna cu a mea.
— Magda, cine era omul acela ?
I-am simțit mîna tresărind.
— Cine ?
— Omul care se afla în noaptea aceea în casa ta. Omul pe care l-a văzut Aperghis.

Şi-a tras mîna şi s-a ridicat. Era foarte palidă.

— Nu înţeleg ce spui...

— Aperghis...

— Domnul acela ţi-a împuiat capul cu minciuni, m-a întrerupt.

S-a dus la capătul verandei şi şi-a sprijinit mîinile de bordura de marmură. Am stat un timp nehotărît. Nu ştiam ce trebuia să fac. Să plec ? Nu se întorcea spre mine, vrînd parcă să-mi arate, prin atitudinea aceasta, că nu-mi rămînea altă alternativă.

N-am plecat. M-am apropiat de ea şi i-am atins uşor umărul. Îmi spuneam că procedez astfel numai din dorinţa de a afla urmarea, dar ştiam că nu sînt sincer cu mine însumi. N-am plecat pentru că pur şi simplu nu voiam să plec, pentru că voiam să rămîn lîngă ea.

— Magda !

S-a întors. Ochii îi erau plini de lacrimi. Raţiunea îmi spunea că lacrimile sînt false, că femeia asta e periculoasă. Însă întreaga mea fiinţă izgonea raţiunea. Înlăcrimată, prigonită, cerînd ajutor — mi-a părut mai atrăgătoare ca oricînd. Am apucat-o de braţ şi am silit-o să mă privească.

— Magda, trebuie să fii convinsă că nu sînt împotriva ta, i-am spus. Vreau doar să aflu : Cine era omul acela ?

— Nu era nici un om. Aperghis te-a minţit.

— De ce ?

— Ca să se răzbune. Nu ştii ce om de nimic e. Din nefericire, am descoperit acest lucru foarte tîrziu. În noaptea aceea l-am izgonit. I-am spus că nu vreau să-l mai văd, că între noi totul se sfîrşise.

În ciuda farmecului pe care faţa ei înlăcrimată îl exercita asupră-mi, nu mi-am pierdut întru totul mintile. Mi-am amintit de cuvintele lui Aperghis : „Mi-a telefonat la teatru".

— Dar nu-i telefonaseşi ?

— Da. Ca să-i spun să nu vină. În seara aceea, aflîndu-mă în mijlocul prietenilor unchiului tău, mi-am dat seama cît de rău era ceea ce făceam. I-am telefonat, spunîndu-i că n-are rost să mai vină. El însă a venit. Am coborît cînd ceilalţi plecaseră. I-am vorbit cu asprime. S-a

înfuriat. Mi-a spus că pe el nu-l mai izgonise nici o femeie și că voi plăti scump pentru purtarea mea. Azi a venit la tine să-ți înșire tot felul de prostii. Cine știe ce mai are de gînd să facă...

Ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

— Nu mă crezi, așa-i ?

Voiam s-o cred, dar nu puteam.

— Da, am spus.

Cu un gest spontan — prea spontan ca să fie adevărat — mi-a apucat mîinile și mi le-a strîns la piept.

— Mulțumesc, a șoptit.

Cu dureroasă claritate mi-am dat seama că mă juca pe degete. Și totuși, acest contact era plăcut. Magda s-a înfiorat...

— Să intrăm, mi-e frig.

Ar fi trebuit să plec, să plec cît mai repede. Am urmat-o.

Acum nu mai puteam să-mi bat joc de mine însumi. Farmecul acestei femei îmi pătrundea în sînge ca o otravă. O doream așa cum o dorisem din prima clipă, fără să vreau să admit adevărul. Și cel mai rău era că știam că ea își dă seama.

Se așeză într-un fotoliu cuprinzîndu-și umerii cu palmele, ca un om căruia îi este frig.

— Îți mulțumesc, spuse iar. Dacă ai ști cîtă nevoie am de un prieten. Unchiul tău era un om minunat, dar ne despărțeau atît de multe... Nu numai vîrsta. Mai erau și altele. Timoteos nu mi s-a dezvăluit niciodată pe de-a-ntregul. Nu-mi vorbea despre planurile lui, nu știam ce gîndește, ce vrea, ce face, de ce se teme... Pentru că se temea. Mi se pare că ți-am spus-o și data trecută. Exista ceva care-l înspăimînta.

— N-ai bănuit niciodată ce anume ?

— Nu.

— În seara aceea, printre invitați, se afla și un domn Demodikos ?

— Da.

— Era prietenul vostru ?

— Nu. Cunoscut de-al unchiului tău. A venit să-l vadă seara, și invitații l-au găsit aici. Iar Timoteos l-a reținut la cină.

— A venit pe la voi și în alte dăți ?
— Nu, venise pentru prima oară.
— De fapt cum îl chema exact ?
S-a gîndit.
— Exact... Nu știu. Nu l-am auzit pe unchiul tău adresîndu-i-se cu numele mic. Nu-i spunea nici „domnule". Îi vorbea așa, direct, fără să folosească un nume. Am impresia că în seara aceea trecuse pe la noi întîmplător.
Am tăcut. Magda mă privea întrebător.
— Crezi că acest domn Demodikos are vreo importanță deosebită ?
— Nu.
— Ai mai auzit de el ?
Am rostit a doua minciună :
— Nu.
Oare m-a privit într-adevăr de parcă voia să-mi afle cele mai tainice gînduri, sau mi s-a părut ? S-a ridicat.
— Mă duc să mă îngrijesc de masă.

8

Am părăsit casa lui Timoteos Konstas la patru. Din întîmplare — sau pentru că Magda se ocupase de asta — nu ne-a deranjat nimeni. Servise ea însăși mîncărurile, mai tîrziu cafeaua, și ne-am petrecut timpul unul lîngă altul, în acea stare specială a oamenilor care se află în pragul dragostei.
Pe stradă însă, departe de privirea și parfumul Magdei, îndoielile mi-au revenit. Oare să mă fi mințit Dimitris Aperghis cu-atîta nerușinare ? Și era posibil ca ura împotriva unei femei care-l izgonise să-l fi împins la o faptă care pînă la urmă putea deveni primejdioasă pentru el ? Așteptam cu nerăbdare să se însereze, ca să merg la teatru. Trebuia neapărat să avem în doi o explicație.
În așteptare, am încercat să analizez toate ipotezele. Dacă, în ciuda aparențelor, Magda spusese adevărul ? Dacă Aperghis, tip îngîmfat și egoist, voia să se răzbune pe fosta lui amantă creîndu-i neplăceri ? Dacă voia să mă facă s-o

bănuiesc complice la asasinarea soţului ei ? Dacă... Atunci putea foarte bine să fie el omul care îmi telefona. Avea o voce oarecum neutră, şi era un bun actor. Şi-ar fi putut schimba vocea cu mare uşurinţă.

Însă, dacă era aşa, de ce în seara cînd m-am dus în cabina lui m-a dat afară ? De ce nu mi-a spus nimic ? Am răspuns singur la întrebare : pentru că, fiind un bun actor, juca din nou teatru. Seara se purtase dinadins aşa, pentru ca dimineaţa să pară mai convingător.

În sfîrşit, a sosit şi timpul să mă duc la teatru. Ajungînd la *Attikon*, am rămas surprins : totul era închis, cufundat în întuneric. Nu exista nici măcar un funcţionar care să-ţi dea cîteva informaţii. M-am adresat vînzătorului de la chioşcul de ziare de peste drum :

— Astăzi n-au reprezentaţie ?

Omul a zîmbit.

— Nu. Ieri a fost ultima reprezentaţie. Peste cîteva zile trupa pleacă în turneu, în străinătate.

Iată ceva la care nu mă gîndisem.

— Nu cumva ştii unde l-aş putea găsi pe domnul Aperghis ?

— Într-unul din localurile mondene, unde obişnuieşte să ia masa după miezul nopţii. Dar nu ştiu în care anume.

L-am căutat în mai multe localuri, dar fără rezultat. În schimb, i-am aflat adresa. M-am hotărît ca a doua zi să-i fac o vizită.

Locuia într-o vilă la poalele Acropolei, pe care, după cum am aflat, o închiriase recent, abandonîndu-şi apartamentul din cartierul Kolonaki. Hadzidakis [1], *buzukia* [2], şi „Copiii din Pireu" făcuseră ca tot ce este popular să devină ultramodern.

La zece dimineaţa, după o noapte de nerăbdare, urcam străduţele din cartierul Plaka. Mi-a fost uşor să găsesc locul. Ceea ce însă nu mi-aş fi putut închipui era că nu aveam să-l mai revăd pe Aperghis, mai precis spus, că nu aveam să-l mai găsesc în viaţă.

[1] Cunoscutul compozitor Manos Hadzidakis (n. trad.).
[2] Instrument popular grec (n. trad.).

Cunoscînd strada şi numărul, nu mi-a fost deloc greu să dau de casă. În faţa locuinţei actorului se aflau cîţiva oameni care discutau. Au tăcut şi m-au privit ciudat cînd am întrebat :

— Aici locuieşte domnul Aperghis ?

— Da...

Am vrut să mă îndrept spre poartă. Unul dintre ei m-a oprit :

— Pe el îl căutaţi ?

— Da, pe domnul Aperghis.

— Nu-l veţi găsi.

— A ieşit ?

Ora era prea matinală pentru ca un actor să se fi sculat şi să fi pornit la plimbare.

— Nu, adică... nu s-a întors acasă. A fost accidentat. L-a lovit o maşină.

Era ceva la care nu mă aşteptasem.

— Cînd ?

— Nu ştim. Acum am aflat şi noi.

În clipa aceea o femeie ieşea din casă cu o legătură de haine sub braţ.

— Asta-i femeia care-i face curăţenie, coana Maria. Ea ştie mai bine ce s-a întîmplat.

Au chemat-o. „Domnul îl caută pe stăpînul tău." Femeia se apropie. Se vedea că plînsese.

— Dumneavoastră îl căutaţi ?

— Da. Aveam întîlnire, am minţit eu. Era vorba să încheiem o afacere.

Femeia îşi şterse lacrimile cu dosul palmei.

— Sărmanul domn Dimitris, murmură ea.

— Ce s-a întîmplat ? am întrebat-o nerăbdător.

— A fost ucis, spuse femeia, şi izbucni : O maşină l-a lovit în clipa cînd bietul meu stăpîn urca pe trotuar. Blestematul, ai zice c-a făcut-o dinadins.

Am pălit auzind vorbele ei, găsind în ele un sens pe care femeia nu şi-l închipuia.

— A murit ? am îngînat.

— Se află la spitalul Hippokration. A fost adus acolo de la Salvare. Acolo mă duc şi eu.

— Un moment, am oprit-o uluit. Cînd a avut loc accidentul ?

— Azi. La trei dimineaţa. Aşa au spus cei care au fost de faţă.

Nu era decît un accident. Un accident banal, din acelea care au loc în fiecare zi într-un oraş mare ca Atena. Însă un accident petrecut la timpul oportun : tocmai cînd îl căutam pe Aperghis ca să aflu dacă cele ce-mi spusese erau adevărate, şi dacă existenţa misteriosului vizitator de la Psihiko era reală.

Am oprit primul taxi ieşit în cale.

— La Hippokration, am spus.

Desigur, un accident, dar care, în cazul că Aperghis murea, avea să fie foarte util vizitatorului nocturn şi acelora care voiau ca vizita lui să rămînă o taină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce gînduri îmi trec prin cap ! am rostit deodată atît de tare, încît şoferul m-a privit mirat prin oglinda retrovizoare.

Ultimele evenimente îmi puseseră nervii la grea încercare, iar închipuirea o luase cu totul razna. Accidentul nu putea avea nici o legătură cu poveştile lui Aperghis. Era o nebunie să cred că vizitatorul necunoscut — chiar dacă exista în realitate — recursese la crimă ca să-l facă pe Aperghis să tacă. Şi, mai departe, chiar dacă acceptam o faptă atît de nebunească, de ce nu-l omorîse în tot acest răstimp, de ce aşteptase atîta, ucigîndu-l abia acum ? „Deoarece aflase că actorul vorbise cuiva despre cele întîmplate în noaptea morţii lui Konstas", răspunse, neînduplecat, celălalt eu al meu. „Fiindcă acum a aflat că Aperghis a vorbit cu tine, cu tine, care ai mania să scormoneşti totul."

— Prostii !

Pentru a doua oară şoferul mă privi uimit prin oglindă. Gîndisem cu glas tare.

Şi totuşi, erau numai prostii. Nu vorbisem decît Magdei despre mărturisirea lui Aperghis. Dar dacă Magda era cea care transmisese mai departe ? Dacă Magda îl anunţase pe acel necunoscut domn X ?

Trebuia să mă stăpînesc. Mă lăsam tîrît de imaginaţie prea departe. Mă purtam şi gîndeam ca un copil care citeşte prea multe romane poliţiste. Şi, la urma-urmei,

Atena nu era Chicago-ul anilor '30, cînd, ca să scapi de-un martor incomod, apelai la crimă. Mașina se opri.

— Am ajuns, spuse șoferul.

M-am aplecat și-am văzut vechea clădire a spitalului.

Aducerea cunoscutului actor la spitalul acela constituia pentru întreg personalul „evenimentul zilei". De îndată ce l-am întrebat, portarul mi-a și răspuns :

— Domnul Aperghis ? La 118, clădirea din spate.

Am străbătut vechea aripă a spitalului, am trecut prin curte și am pătruns în noua clădire, care constituia o surpriză după modesta înfățișare a fațadei. Infirmierele știau toate unde fusese transportată îndrăgita vedetă.

— Luați ascensorul. Etajul întîi, salonul...

Nu era nevoie să mă uit la număr ca să-l găsesc. Pe coridor se adunaseră femei elegante — nu le cunoșteam, dar mi-am dat seama că erau actrițe — și bărbați, dintre care cîțiva mai zgomotoși și indiscreți : se vedea de departe că sînt tineri reporteri. O infirmieră dădea informații, foarte măgulită că atîtea celebrități apelau la ea. M-am apropiat.

— Încă nu și-a venit în simțiri. Domnul profesor a cerut să i se facă încă o transfuzie. Dacă își va reveni pînă la douăsprezece...

Unul dintre tinerii reporteri șopti lîngă mine :

— S-a dus și ăsta !

Am profitat de ocazie.

— E grav ? am întrebat.

— Grav e puțin zis. L-a zdrobit, blestematul !

— Cum s-a întîmplat ?

Tînărul reporter avea chef de vorbă, poate pentru că se plictisise de atîta așteptare :

— Din cîte am aflat la poliție, mașina l-a lovit în momentul cînd era gata să se urce pe trotuar. L-a strivit pur și simplu de un stîlp de fier. De parcă îl urmărea, mizerabilul...

M-am înfiorat. Pentru a doua oară cineva afirma, fără să-și dea seama, lucrul de care mă temeam.

— A fost prins ?

— Cine ?

— Șoferul mașinii.

— Pînă acum nu. A dispărut. Însă va fi prins. Cei de la circulație își cunosc bine atribuțiile. Nu știu dacă ați auzit de cazul cu Opelul, de pe bulevardul Alexandra, care...

Vorbea despre o situație asemănătoare, cînd serviciul de circulație acționase fulgerător, eu însă nu-l mai ascultam. În minte mi se învîrtea aceeași frază : „De parcă îl urmărea, mizerabilul..." Nu cumva chiar îl urmărise ?

Brusc, tînărul ziarist m-a părăsit și s-a repezit spre camera accidentatului. Ușa se deschise și doctorul se ivi în prag. Toți îl înconjurară.

— Doctore, cum...

Medicul era posomorît.

— Trebuie să sperăm, dar speranțele noastre sînt puține.

Neînduplecatul reporter întrebă tare :

— Vreți să spuneți că ar putea să moară ?

A murit după un ceas, și fotografia lui și știrea despre cele întîmplate se publicau în prima pagină a ziarelor de după-amiază. M-am întors la hotel cu ziarul în mînă și cu furtuna în creier. M-am izbit de tînărul Arghiris, de-ai fi zis că mă aștepta.

— Veşti rele ? mă întrebă.

— Ce veşti ? am răspuns provocator.

Ieri îmi fusese simpatic. Azi însă, purtarea lui mă enerva din nou.

— Nu știu care sînt veștile, însă văd că sînt rele.

— De unde vezi ?

Deveneam ridicol cu atitudinea mea arțăgoasă. A zîmbit.

— O arată aerul, purtarea dumneavoastră, totul. Chiar și furia asta nejustificată față de mine.

Mi-am revenit.

— Nu, n-am nimic. Abia am citit...

S-a uitat la ziarul pe care-l aveam în mînă.

— Despre moartea lui Aperghis ?

— Da.

— Nu mi-am închipuit că-l simpatizați atît de mult.

— Nu-l simpatizam nici „atît de mult", nici puțin, dar o asemenea moarte neașteptată...

— Nu neașteptată. La Atena mor din cauza accidentelor de automobil cel puțin o sută de persoane pe an. O sută, dintre care cei mai mulți poate că sînt oameni buni. Dacă o pățește și unul ca Aperghis... Mărturisesc sincer că nu-nțeleg totuși de ce v-a tulburat această moarte.

Puteam să-i spun de ce ?

— Orice moarte violentă mă tulbură, i-am răspuns.

— Chestie de caracter. Ieri ați luat masa cu verișoara mea, nu-i așa ?

— Constat că le afli pe toate !

— I-am telefonat și mi-a spus. Acum mă duc la Psihiko. M-a rugat să vă iau cu mine, dacă vă întîlnesc. Veniți ?

— Da.

Eram dornic să vorbesc cu Magda despre această moarte.

Alex Arghiris conducea mașina cu îndemînare, dar în același timp periculos, fără să respecte nici una din regulile de circulație, simțind o deosebită plăcere să-i pună în încurcătură pe ceilalți conducători. Adică șofa ca un băiat prost crescut ce era.

— Binișor, i-am spus.

— V-a speriat accidentul lui Aperghis ?

— Nu mă amuză jocul ăsta cu viața. Nici cu a mea, nici cu a altora.

— Sînteți foarte conservator.

— Sînt.

Și m-am întrebat : oare cînd m-a invitat, Magda știa de moartea fostului ei amant ?

— Cînd ți-a spus verișoara ta să mă iei la Psihiko ? m-am adresat lui Alex.

— Azi.

— Sigur că azi, dar acum sau mai devreme ?

— Are vreo importanță ? rosti rizînd.

Avea importanță, dar nu puteam să i-o spun. Oare cînd m-a invitat, Magda citise ziarele de după-amiază ?

— Nu, bineînțeles. Întreb doar așa...

— Pe la unsprezece.

Deci nu le citise. Nu știa de moartea lui Aperghis, doar dacă... Doar dacă aflase totul de la făptaș. M-am grăbit să

alung acest gînd veninos. Dealtfel, datorită vitezei cu care mersesem, în cîteva minute am şi ajuns la locuinţa ei. Tînărul claxonă. Cînd am intrat în grădină, am văzut-o pe Magda aşteptîndu-ne în capul scării. Purta aceeaşi rochie neagră, şi mi-a părut mai frumoasă şi mai palidă decît în ziua precedentă.

— Îţi mulţumesc că l-ai adus pe prietenul nostru, îi spuse tînărului Arghiris.

— Ştii că-ţi îndeplinesc totdeauna dorinţele, i-a răspuns el vesel, dar am avut impresia că ceva se ascundea sub această aparentă veselie.

După ce am luat masa, Arghiris a găsit un motiv sau un pretext ca să iasă în grădină, iar Magda mi-a şoptit strîngîndu-mi mîna :

— Ai citit ?

— Despre Aperghis ? Da.

Nu i-am spus că aflasem totul înainte de-a citi ziarele.

— Nu mi-a fost milă de el. S-a purtat atît de urît... De ce oare am vorbit astfel ? Nu ştiam nici eu.

— Martorii au declarat că cel care l-a omorît ar fi făcut-o intenţionat. Au avut impresia că era urmărit.

Mîna ei, care o mai strîngea pe a mea, începuse să tremure sau mi se părea ? Oricum, s-a grăbit să şi-o retragă.

— M-am temut că Alex n-o să te găsească. Voiam atît de mult să te revăd !

Mîna ei se apropie iar. Fără să vreau am făcut o mişcare, încercînd să-mi retrag mîna.

— Mă găseşti vulgară ?

I-am strîns tare mîna, m-am întors spre ea şi ochii i se oglindeau acum în ai mei. Am îmbrăţişat-o.

De-acum, moartea lui Timoteos Konstas şi cauzele care o provocaseră îmi erau indiferente. Singurul lucru care mă interesa era ea. Moartea actorului fusese întîmplătoare sau era urmarea discuţiei noastre ? Şoferul acela necunoscut îl ucisese din lipsă de îndemînare sau din cauza celor văzute de Aperghis în noaptea aceea de sumbră amintire ? De fapt, nu mă interesa nici ucigaşul necunoscut, nici Aperghis, nici celelalte. Mă interesa doar rolul jucat de Magda în toate aceste întîmplări.

Am plecat din casa ei la şapte seara. În timp ce Arghiris cobora scara, Magda mă întrebă încet :

— Ai să-mi telefonezi ?

Nu mai aveam nimic nou să ne spunem.

— Da.

— Voi aştepta cu nerăbdare.

În maşină, Arghiris, fără să se întoarcă spre mine mă întrebă :

— Ai să-i telefonezi ?

M-am fîstîcit.

— Altă dată, dacă nu vreţi să fiţi auziţi, vorbiţi în şoaptă.

Avea o altfel de răutate în glas. Acest tînăr „neutru" nu putea fi îndrăgostit de verişoara lui, dar se vedea limpede că era gelos şi-i ura pe cei care o cucereau. Îi urîse şi pe Konstas, şi pe Aperghis.

N-a mai scos o vorbă pînă în Atena. Şi am ajuns foarte repede.

— Eu am să vă părăsesc, am o întîlnire, spuse Alex în uşa hotelului.

Am coborît şi l-am văzut pornind cu o smucitură bruscă a maşinii.

De la prietenul meu, barmanul, am aflat că şoferul maşinii care îl lovise pe Aperghis încă nu fusese găsit.

— Oricum, îl vor găsi. E prost că se ascunde. Îşi înrăutăţeşte situaţia. La urma-urmei, n-a comis o crimă.

Nu comisese ? Din nou gîndul pe care voiam să-l alung mi-a revenit în minte.

La opt am telefonat la Psihiko.

— Mi-era teamă că nu vei telefona, am auzit vocea Magdei. Şi continuă : Cine ştie ce gîndeşti despre purtarea mea...

Am spus ceea ce puteam să-i spun.

— Vrei să vii ? Sînt singură. Servitoarea a plecat.

Am vrut să refuz, dar n-am putut. M-am dus. Am plecat de la ea dimineaţa.

Voiam să îndepărtez neliniştea care mă copleşise, voiam să aflu adevărul.

Ziarele scriau că șoferul nu fusese încă descoperit și că înmormîntarea actorului urma să aibă loc la Cimitirul A, la ora unsprezece. M-am dus la înmormîntare stăpînit de un sentiment morbid.

Am stat în umbra unui copac, departe de lume, urmărind ultimele triste amănunte. Nu m-am putut împiedica să nu mă întreb : oare, fără să vreau, eram cauza acestei morți ?

Psalmodierile funebre și plînsetele, laolaltă cu conversațiile curioșilor ajungeau pînă la mine asemeni unui murmur dureros. Gîndul chinuitor îmi sfredeli iar mintea : oare să fi murit din cauza mea ?

Am tresărit cînd am auzit aplauze : actorii își salutau pentru ultima oară colegul. Apoi preoții au plecat grăbiți și mulțimea a început să se împrăștie. Am rămas pe loc. Prietenii și admiratorii fostei vedete treceau prin fața mea discutînd. Am simțit nevoia să mă ascund, de parcă acești oameni indiferenți puteau ști că eu îi provocasem moartea. Într-un tîrziu au plecat cu toții. Mă pregăteam să fac și eu la fel, cînd l-am observat pe omul care stătea în spatele meu, la cîțiva metri. Privirile noastre s-au întîlnit și mi-a zîmbit. M-am uitat în jur să mă conving că-mi zîmbește mie. Da. Nu mai era nimeni acolo. Dealtfel, necunoscutul făcu vreo cîțiva pași și se apropie de mine.

— Trist lucru moartea, spuse.

N-am răspuns. Urmă :

— Și mai ales moartea neașteptată...

M-am întrebat dacă nu e țicnit. Surîdea — lucru atît de nepotrivit cu locul și cu momentul — și mă privea de parcă vorbele sale banale prezentau un interes deosebit.

— Am văzut că ați urmărit înmormîntarea de departe, îmi spuse.

Începuse să mă enerveze.

— Se spune că era un mare actor...

— Era...

Doream să scap cît mai repede de acest imbecil sîcîitor, dar nu părea că intenționează să mă lase în pace.

— V-a afectat mult moartea lui...

— Pe mine ? Abia de-l cunoșteam.

— Curios !

— De ce, curios ?

— Am avut impresia că în ultimul timp v-aţi aflat foarte des în preajma lui.

Chipul lui atît de banal rămase neschimbat, însă mi-am dat seama că întîlnirea, convorbirea, aiurelile lui nu erau întîmplătoare.

— Adevărat, discutăm de-atîta vreme şi încă n-am făcut cunoştinţă. Bekas, spuse, comisar Bekas.

Am reuşit cu greu să-mi ascund tulburarea. Sigur că nu aveam de ce să mă tem, dar apariţia acestui poliţist tocmai cînd mă frămîntau tot felul de gînduri m-a neliniştit.

— N-a mai rămas nimeni, mi se adresă pe tonul acela liniştit. Putem pleca şi noi.

Îşi scoase ţigările.

— Fumaţi ?

Am luat una. Fără să am un motiv concret, mă temeam. Am pornit împreună pe sub copacii cimitirului.

— Nu l-aţi apucat, nu-i aşa ? zise poliţistul fără să se întoarcă spre mine.

— Nu l-am apucat ?

— Vreau să spun că nu l-aţi mai apucat în viaţă.

Se opri ca să-şi aprindă ţigara cu bricheta lui ieftină. În clipa cînd îşi apropie flacăra de faţă, îmi întinse mîna cu bricheta, de parcă îşi amintise de mine abia atunci.

— Mă scuzaţi.

Am înţeles că toate acestea făceau parte dintr-o regizare bine studiată. M-am aplecat să-mi aprind ţigara şi i-am simţit privirea aţintită asupra mea. Am ridicat capul şi l-am privit :

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Că nu l-aţi mai apucat în viaţă. Nu-i adevărat că l-aţi căutat aseară la teatru şi dimineaţă acasă ?

Era inutil să neg, odată ce ştia. Bekas nu m-a lăsat să răspund.

— Şi că el a venit să vă întîlnească la hotel dis-de-dimineaţă ?

— E-adevărat.

— Aş fi indiscret dacă v-aş întreba care era motivul exact al întîlnirilor dumneavoastră ?

— Nu exista. Îl admiram ca actor, l-am vizitat în cabină, ne-am împrietenit...

Bekas surîse.

— Desigur, prietenia e un sentiment care uneori se naşte spontan. Să-mi permiteţi însă să nu vă cred. Răposatul nu era omul care să-şi sacrifice odihna de dimineaţă ca să viziteze un prieten pe care-l cunoscuse abia cu o seară înainte.

— Şi totuşi, exact aşa s-a întîmplat.

Nu mă credea, dar în acest fel puneam capăt unei discuţii primejdioase.

— De ce se interesează poliţia de prieteniile defunctului Aperghis ? am întrebat.

Bekas surîse ca mai înainte, într-un fel care te înşela, făcîndu-l să-ţi pară neînsemnat.

— Tocmai de-asta, pentru că e răposat. Adică răposat într-un asemenea mod...

— Care mod ?

— Violent.

— Oare poliţia cercetează cu atita atenţie toate accidentele ?

— Nu. Numai accidentele care ar putea să nu fie accidente.

Era tocmai fraza care mă chinuia, iar acum, rostită de un poliţist, dobîndea o semnificaţie deosebită. M-am oprit şi ciudatul poliţist mă imită.

— Credeţi că poate fi vorba de o crimă ? l-am întrebat.

— Nu mă grăbesc să susţin c-ar fi o crimă, dar oricum este o întîmplare cam ciudată. Vinovatul dispare, martorii declară că accidentul, să-l numim astfel, era nejustificat. Nici aglomeraţie — locul era aproape pustiu —, nici viteză excesivă — maşina înainta cu viteză normală... Cineva ne-a declarat că „parcă-l urmărea".

— Credeţi că-l urmărea ?

— Asta mă străduiesc să aflu. Deci nu exista nici un motiv deosebit care să fi prilejuit întîlnirile dumneavoastră cu Aperghis ?

— Nici unul.

— Atunci, vă rog să-mi îngăduiţi să vă salut. Mi-a părut bine de cunoştinţă, domnule Nikodemos.

Nu-i spusesem numele meu, însă firește îl știa odată ce cunoștea atîtea amănunte despre scurta mea amiciție cu Aperghis. Era singurul lucru la care nu mă gîndisem : să fiu bănuit de poliție pentru moartea lui !

9

Cît de diferit începuse neprevăzuta mea aventură și ce stranie întorsătură lua ! Moartea lui Timoteos Konstas și cauzele ei nu mă mai interesau. Singurul lucru care avea importanță acum era moartea lui Dimitris Aperghis, a omului care-mi fusese atît de indiferent. Voiam să aflu dacă actorul murise în urma unui accident sau dacă fusese asasinat ; să aflu dacă femeia care mă domina era aceea care-l trimisese la moarte.

Nu era ora la care trebuia să mă duc la Magda, însă am oprit primul taxi întîlnit lîngă cimitir și i-am dat adresa de la Psihiko.

Cuvintele comisarului — ce om ciudat ! — mi-au izgonit și puținul optimism ce-mi mai rămăsese.

În clipa cînd dădeam colțul, o mașină pornea din fața vilei lui Timoteos Konstas. A trecut pe lîngă noi și abia am apucat să zăresc chipul omului aflat la volan. Avea un profil puternic conturat, cu totul necunoscut mie.

Taxiul s-a oprit în fața porții de fier de la intrare. Am plătit și am coborît.

— Să aștept ? m-a întrebat șoferul.

— Nu.

Îmi spuneam că venisem aici doar ca să aflu adevărul, dar nu eram sincer. Magda mă atrăgea ca un magnet. Am sunat și am așteptat. Servitoarea se ivi în ușă.

— Doamna ?

Chipul ei rămase indiferent. Ieri nu fusese acasă și nu știa nimic.

— Să văd.

Se întoarse repede.

— Vă așteaptă.

Mă aștepta pe scară, cu fața strălucind de fericire.

— Nu-mi închipuiam că vei veni dimineața !

Îmi strînse mîna ţinînd-o departe de trup. Servitoarea se afla lîngă noi şi Magda voia să păstreze aparenţele.

— Vino !

M-a tras în casă, a aşteptat să se retragă femeia şi m-a îmbrăţişat. Buzele ei mi-au tăiat răsuflarea. Pe urmă a şoptit :

— Ce bine ai făcut că ai venit !

M-a dus în salon şi s-a întins pe o canapea. Am vrut să mă aşez într-un fotoliu, dar m-a oprit.

— Aici.

Mi-a arătat un loc lîngă ea. S-a ghemuit în fundul divanului, iar eu îi simţeam trupul cum se lipeşte de mine.

— Mi-au părut nesfîrşite ceasurile... !

Vorbea foarte aproape de urechea mea, atingîndu-mă cu buzele, şi cele mai banale cuvinte căpătau un sens misterios. Îmi dădeam seama că-mi era greu să mă eliberez de sub stăpînirea farmecului ei. Îi simţeam trupul lăsîndu-se în voia braţelor mele, degetele încurcîndu-se în părul meu, respiraţia ei arzîndu-mi faţa.

— Curînd voi găsi un mijloc ca s-o expediez pe servitoare, mi-a spus în şoaptă.

O rază de lumină se strecura printre draperiile trase şi se juca pe trupul ei gol. Îi auzeam respiraţia şi corpul meu îi simţea trupul alături, destins, nemişcat şi fericit. M-am întors şi am privit-o. Era culcată cu faţa în sus şi ţinea ochii închişi. (Dacă aş fi putut izgoni gîndul acela care nu mă lăsa să simt seninătatea fericită a dragostei împlinite !) Întredeschise ochii, îmi luă mîna şi o sărută.

— Sînt fericită, murmură.

Mi-am retras mîna. S-a întors brusc şi m-a privit mirată.

— Ce ai ?

— Nimic.

Se ridică într-un cot.

— Nu mă poţi păcăli. Ai ceva.

Pe urmă privirea ei speriată îmi cercetă faţa.

— Nu eşti fericit că...

— Sînt.

Se ridică mai mult.

— Ai ceva.

— Am fost azi la înmormîntarea lui Aperghis.

Se depărtă puțin de mine.

— De ce ? întrebă încet.

Am privit-o, iar ea s-a uitat în ochii mei. Cu cîteva clipe în urmă, cînd eram atît de aproape, goliciunea noastră părea firească. Acum, cînd vorbele mele ne despărțiseră, ne simțeam într-adevăr goi. Magda își puse ceva pe ea.

— De ce te-ai dus ?

— Nici eu nu știu. Era acolo și un polițist. Mi-a vorbit.

— De ce ?

Atunci mi-am amintit că nu-i pomenisem nimic despre străduințile mele de-a mă întîlni cu Aperghis.

— Știa că mă întîlnisem cu actorul.

— Ei, și ? Ce legătură ai tu cu toate astea ?

— Care „astea", Magda ?

Vraja erotică se risipise. Sufeream constatînd acest lucru.

— Accidentul.

— Magda, a fost accident ?

Deveni și mai distantă.

— Ce vrei să spui ?

— Comisarul bănuiește c-a fost un accident intenționat.

— Și ce ne privește pe noi ? Ce amestec avem noi ?

— N-avem ?

Închise ochii pe jumătate. Mă privea de parcă se străduia să înțeleagă ce spun (ori încerca să ghicească ce știu ?).

— De ce nu vorbești limpede ? La ce te gîndești ?

Se afla lîngă mine, și totuși parcă se depărtase.

— Magda, Aperghis a fost ucis.

— Știu.

— Premeditat. N-a fost accident. A fost un asasinat, am strigat deznădăjduit.

— Poate. Însă de ce te chinuie asta ?

— Pentru că...

Cu trăsăturile feței crispate, Magda îmi aștepta răspunsul. Evitîndu-i privirea, am întrebat-o exact ceea ce mă frămînta : era sigură că nu povestise nimănui discuția noastră de alaltăieri ?

— Discuția noastră ?

— Da. Îți spusesem că Aperghis văzuse aici un om în noaptea aceea fatală...

Se ridică pe jumătate.

— Deci asta era ?

— Asta.

Mă privi cu milă, poate și cu oarecare dispreț.

— Dar Aperghis n-a văzut nici un om. Aperghis te-a mințit. Ți-am explicat și credeam că m-ai crezut. Păcat !

Se ridică și, goală, străbătu salonul îndreptîndu-se spre camera ei.

Nu se întoarse nici măcar o singură dată să mă privească.

Am rămas acolo, năucit, demn de milă, furios pe mine însumi, pe comisarul acela corpolent care-mi stîrnise din nou bănuielile. Ce dovadă concretă dețineam ? De ce mă chinuiam și o chinuiam și pe ea ? De ce-mi otrăveam dragostea asta de care aveam atîta nevoie ?

Mi-am privit trupul și m-am simțit ridicol de gol. M-am îmbrăcat în grabă. Magda închisese ușa camerei ei și nici un zgomot nu se auzea dintr-acolo. Desigur, era supărată și regreta dragostea pe care mi-o arătase.

Timid, am înaintat spre ușa închisă. Am bătut și imediat am deschis. Stătea încă în fața măsuței de toaletă, fără să facă nimic. Nu s-a întors la zgomotul pe care l-am făcut intrînd.

— Voi pleca, i-am spus.

Nu mi-a răspuns, și nu știam cum să continui.

— Regret că...

S-a întors brusc spre mine și am văzut că ochii îi erau plini de lacrimi.

— Regreți ? Numai asta ai de spus ?

— Magda !

— Regreți că ai distrus o după-amiază atît de frumoasă... Așa cum ai regreta că ai stricat o partidă de bridge sau o petrecere...

Îmi întoarse din nou spatele și-și ascunse chipul în mîini. I-am văzut umerii goi tresărind. Plîngea. Îmi este

peste puteri să rămîn calm în faţa unei femei care plînge, şi mai cu seamă în faţa femeii iubite. N-am rezistat. M-am apropiat şi mi-am pus cu timiditate mîna pe umărul ei.

— Iartă-mă, am şoptit. Dacă ai şti cît am suferit... Cît de mult te iubesc... Cît de mult m-au chinuit toate astea...

S-a întors spre mine şi am văzut că obrajii îi erau umezi.

— Dar despre care „astea" vorbeşti ? Ce-ţi închipui ?

— Nimic, Magda. Nu-mi mai închipui nimic. Am fost un imbecil.

Mi-a luat mîna.

— Trebuie să-mi spui.

— N-am ce să-ţi spun. Prostii de-ale mele. Prostii, acum au dispărut...

— Nu, zise ea strîngîndu-mi mîna. Dacă acum au dispărut numai, vor reveni curînd ca să ne otrăvească dragostea. Nu ne vom putea iubi niciodată cu adevărat atita timp cît vor exista bănuielile tale. Trebuie să mă crezi ! Să mă crezi o dată pentru totdeauna !

— Te cred, Magda.

— Acum, dar pe urmă ? Ceea ce ascunzi în tine te va otrăvi, dacă nu spui totul, ca astfel orice bănuială să piară la lumina zilei. Ce-ai crezut, ce ţi-ai închipuit, de ce te-ai temut ?

Am încercat din nou să neg, dar a insistat. M-a tras lîngă ea şi i-am spus totul. M-a ascultat cu atenţie şi cînd am terminat a zîmbit cu tristeţe.

— Deci ai crezut că în casa mea s-a aflat un om misterios, că omul acesta l-a ucis pe soţul meu şi că Aperghis l-a văzut. Mi-ai povestit discuţia cu Aperghis, eu i-am comunicat acelui om că Aperghis îl văzuse, iar acest om îngrozitor l-a ucis ! Cînd eşti de copil !

Raţionasem întocmai aşa, dar acum, cînd auzeam totul povestit de Magda, găseam că judecasem simplist, prosteşte, pueril...

— Magda, mă ierţi... ?

— Cu o condiţie : să nu mai vorbim niciodată despre toate astea.

— Niciodată !

10

Nu era o promisiune de moment. Mă hotărîsem să nu mă mai interesez nici de împrejurările morţii lui Timoteos Konstas — pe care acum le găseam fireşti —, nici de accidentul... lui Dimitris Aperghis. De ce să-mi distrug fericirea alergînd după fantome ? Ce importanţă aveau toate astea pentru mine şi, la urma-urmei, ce dovezi deţineam ? Toţi fuseseră de acord că moartea lui Timoteos Konstas se datora unui atac de cord — în afară de Melahrinos, care o ura pe Magda —, iar moartea lui Aperghis era un accident din cele obişnuite. (Evitam să mă gîndesc că acum le găseam obişnuite, deoarece aşa *voiam.)*

Magda, credincioasă înţelegerii noastre, nu mai pomeni de aceste întîmplări neplăcute.

În următoarele trei zile, Alex Arghiris nu se mai arătă, de-ai fi zis c-o face intenţionat şi — lucru de necrezut — dispăruse şi ciudatul meu interlocutor de la telefon. Poate nu mai avea motiv să mă sîcîie, poate se plictisise de jocul acela pervers... Pe scurt, eram fericit — sau aproape fericit. Şi-atunci l-am întîlnit pentru a doua oară pe comisarul Bekas, chiar în hotelul unde locuiam.

Era seară, tocmai mă întorsesem din vizita pe care o făceam zilnic la Psihiko şi beam ceva la bar, cînd l-am văzut. Se plimba parcă fără nici un rost prin marea sală a hotelului, înfăţişarea lui rotofee şi costumul ieftin realizînd un contrast izbitor cu mobilele luxoase, luminile strălucitoare şi clienţii eleganţi. M-a văzut, mi-a surîs prietenește şi s-a îndreptat spre mine cu aerul unui vechi cunoscut.

— Iată-mă în frumosul dumneavoastră hotel, mi se adresă.

M-am întrebat din nou cum de putea un om inteligent să pară atît de neînsemnat.

— Pentru mine aţi venit ?

A rîs.

— Da de unde ! O personalitate din cadrul NATO-ului îşi va petrece aici seara, şi am venit s-arunc o privire. În zilele noastre trebuie să fim atenţi...

Se întoarse spre barman.

— Un *úzo*, te rog. Beți ceva ? mă întrebă.

I-am arătat paharul din fața mea.

— Am de băut.

— *Whisky* ? nu pot să mă obișnuiesc. Miroase...

— La început așa li se pare tuturor.

Așa cum mi se prezenta acum, cordial, simplu și familiar, îmi părea simpatic. S-a cocoțat pe unul din scaunele de la bar, în fața mea, și am observat din nou cît de agil era trupul acela îndesat și rotofei. Se uită în jur.

— Frumos hotel, nu ?

— Foarte.

— Pe dumneavoastră, care locuiți în străinătate, nu vă impresionează prea tare. Pentru Atena însă e un progres...

— N-ați fost niciodată în străinătate ?

— De două ori, dar de fiecare dată cu probleme de serviciu. Vedeți, noi privim lucrurile frumoase din alt punct de vedere. Astfel încît deseori încetează de a mai fi frumoase. De exemplu, acest hotel. Pentru dumneavoastră el înseamnă un salon elegant, un bar confortabil, camere spațioase. Pentru mine reprezintă însă un șir nesfîrșit de colțuri, ascunzători și alte locuri de felul ăsta pentru un posibil asasin al persoanei oficiale a cărei pază mi s-a încredințat. Așa e viața. Pentru turiști, macul e o frumoasă floare roșie, podoabă pe covorul verde al ogoarelor ; pentru agricultor, un oribil parazit, care-i distruge recolta.

— Nu-mi închipuiam că un polițist filozofează, am glumit.

— Așa-i viața. În sănătatea dumneavoastră !

Da, mi se părea un om fără ascunzișuri, plăcut și simpatic. Dar oare într-adevăr așa era, ori urmărea ceva prin discuția noastră ?

— Încă unul.

Își băuse *úzo*-ul și-și împingea paharul spre barman. Eu am mai comandat un *whisky*.

— Ah, exclamă deodată comisarul, nu v-am spus de mașină !

— Care mașină ?

— Mașina care l-a ucis pe actorul Aperghis.

— L-ați prins pe șofer ?

— Nu. Adică s-a predat singur, era cît pe-aci să-l prindem, îi aflaserăm datele personale, dar ne-a luat-o înainte.

A venit și s-a predat. A fost un accident. Mizerabilul era beat.

Barmanul pregătise al doilea *ùzo*. Polițistul îl luă, bău puțin și-și linse buzele. Mă străduiam să-mi ascund bucuria. În sfîrșit, aveam și dintr-o sursă competentă confirmarea pe care o dorisem atît de mult.

— Deci accident, am repetat.

— Da. Firește că l-am reținut. A comis un act grav.

— Cine era ?

— Un șofer. Un șofer angajat la un anume domn Demodikos. Ce-ați pățit ?

— Demodikos ? am bîiguit.

— Îl cunoașteți ? mă întrebă cu un aer foarte nevinovat.

— Nu. Însă mi se pare că am mai auzit de acest nume.

— Nu cumva în timpul Ocupației ?

— Poate...

— Pe vremea aceea numele lui era foarte cunoscut. Cel puțin pentru noi, polițiștii.

— E vorba de aceeași persoană ?

— Nu.

Deci o coincidență ! Coincidență cu Demodikos din timpul Ocupației sau cu Demodikos al meu ? Cu omul care-l vizitase pe Timoteos Konstas ? Bekas își duse mîna la buzunar.

— Trebuie să plec. Am s-arunc o privire și la celelalte etaje.

A vrut să plătească. L-am împiedicat. A acceptat cu surîsul lui blînd și simplu, surîsul acela înșelător. Cînd s-a depărtat îndeajuns, barmanul s-a apropiat de mine.

— Îl cunoașteți pe Bekas ?

— De curînd l-am cunoscut.

— Vultur !

Un vultur care seamănă cu un mielușel, mi-am zis. Și-atunci mi-am dat seama că Bekas nu credea nimic din ceea ce-mi spusese. Și că nu acceptase versiunea accidentului.

— Așa deci, am zis. Mă duc să mă culc. Noapte bună!

Am urcat încet scara hotelului. Accident ! Nu cumva mă grăbisem să scap de neliniștile mele ?

Am intrat în cameră și am trîntit cu putere ușa, de parcă voiam să las afară pe comisar și gîndurile neplăcute provocate de întîlnirea cu el.

Am aprins o țigară și m-am așezat pe marginea patului. Și-atunci a sunat telefonul. Am ridicat receptorul.

— Bună seara. V-a fost dor de mine ?

Uitasem de el. Vocea aceea nefirească îmi trimitea prin fir sarcasmul ei prietenesc. Ar fi trebuit să pun jos receptorul, dar n-am făcut-o. Voiam să aflu cît mai multe, fie chiar și de la el.

— Mi-ai lipsit.

— Mă emoționați. Ce mai face încîntătoarea dumneavoastră mătușă ?

— Cred că știi mai bine decît mine.

— Glumiți, dar nu greșiți. Știu mai bine decît dumneavoastră. Să spunem că știu ceva de care nici nu vă închipuiți.

Am rămas tăcut.

— Nu mă întrebați ce ?

— Ce-ar fi să te duci dracului, Alex ?

Eram din nou sigur că vocea aparține tînărului Arghiris.

— Alex ? Îmi dați un nume care nu-mi aparține. Și nu mă încîntă faptul că mă confundați cu Alex Arghiris.

— Nu ești... ?

— Sigur că nu sînt. Așadar, nu mă întrebați ce știu despre încîntătoarea dumneavoastră mătușă ?

Nu era cinstit ceea ce făceam, dar am întrebat, străduindu-mă să dau vocii un ton cît mai ironic :

— Ce ?

Rîsul lui — al lui ? — era cel mai antipatic pe care-l auzisem vreodată.

— A, vedeți că începeți să vă interesați ? Prin urmare, știu cu cine este în clipa asta drăgălașa dumneavoastră mătușă.

Gelozia îmi strînse inima. Ardeam de dorința să-l întreb cu cine, dar o urmă de demnitate m-a împiedicat. N-am întrebat.

— Nu mă întrebați cu cine ? Bravo ! Sînteți unul dintre amanții care nu suferă de gelozie. Fenomen rar. Nu

semănați deloc cu nefericitul ăla de Aperghis. Apropo, mătușa dumneavoastră v-a vorbit vreodată despre „Îngerul Negru" ?

— Despre cine ?

— Despre „Ingerul Negru".

— Cine mai este și ăsta ?

— Cineva interesant și înfiorător. De ce nu încercați s-o întrebați chiar pe ea ? Va fi încîntată. Îmi permiteți o întrebare puțin cam personală ?

Da, ar fi trebuit să pun receptorul în furcă și totuși doream să continue această convorbire care mă tulbura, trezindu-mi neliniști. Omul acesta, oricine ar fi fost, știa multe.

— S-aud.

— Sînteți foarte îndrăgostit ?

— Tu ce zici ?

— Nu știu. Ceea ce știu însă e că amanta dumneavoastră vă înșală. Noapte bună.

Înainte de-a apuca să fac sau să spun ceva, convorbirea fusese întreruptă, lăsîndu-mă pradă unei tulburări absurde și intense. Eram gelos ca un elev sau ca un imbecil. Eram furios pe interlocutorul ăsta pervers nu pentru că îmi telefonase, ci pentru ceea ce-mi)spusese.

Să fi fost tînărul Arghiris ? Trebuia să aflu. Și chiar acum. Am cerut centrala.

— Mi s-a telefonat din hotel ?

— Nu, domnule Nikodemos. Din oraș.

— Mulțumesc. Care e camera domnului Arghiris ?

— 114, etajul III.

Am închis telefonul și am ieșit în grabă. N-am așteptat ascensorul. Am urcat in fugă scara care mă ducea la etajul unde stătea Arghiris. În fața camerei 114 m-am oprit gîfiind. După o scurtă ezitare, am bătut în ușă. (Camera era cufundată în întuneric.) Nici un răspuns. Deci Arghiris lipsea. Așadar, el fusese. Am bătut din nou, fără să mai aștept, și-atunci s-a aprins lumina. Am auzit un glas somnoros.

— Cine-i ?

Mi-am spus numele. Vocea tînărului trăda uimirea.

— Poftiți înăuntru.

Am împins ușa și l-am văzut ridicîndu-se în capul oaselor și frecîndu-și ochii. Îl trezisem din somn.

— Ce s-a-ntîmplat ?

Am găsit o scuză prostească : nu puteam dormi și venisem să-l întreb dacă n-avea vreun roman interesant. După cîteva minute l-am părăsit.

Acum puteam fi sigur : nu el era cel care-mi telefona. Dar...

M-am întors în cameră cu intenția de-a ignora otrava din suflet, dar n-am reușit. Nu puteam să adorm. După ce m-am luptat destul cu mine însumi, am chemat-o la telefon pe Magda. Am auzit soneria telefonului, apoi vocea ei :

— Alo ?

— Magda !

— Tu ?

Mirare — foarte firească — dar și bucuria femeii îndrăgostite.

— Da. Erai atît de aproape de mine în clipa asta, încît n-am rezistat ispitei să-ți vorbesc.

— Dragostea mea !

— Ce faci ?

— Încerc să mă trezesc.

— Dormeai ?

— Da.

— Deci te-am trezit. Scuză-mă.

— E o trezire atît de plăcută, numai că nu-mi pot reveni încă. Ar trebui să-mi torn o găleată cu apă rece în cap.

— Te rog să mă ierți.

— Nu e cazul.

— Du-te înapoi în pat.

— Te iubesc.

Vorbea alintat și somnoros. Se auzi zgomotul unui sărut, apoi închise telefonul. Am rămas cu receptorul în mînă, plin de neliniște, demn de milă. Primise cu prea multă bunăvoință propunerea mea de-a se întoarce în pat pentru că într-adevăr o trezisem și era pe jumătate adormită sau se grăbea să termine convorbirea cu mine pentru că nu era singură ? Care femeie îndrăgostită — și Magda părea atît de îndrăgostită ! — n-ar fi vrut să pălăvră-

gească la telefon în toiul nopții cu iubitul ei, schimbînd toate acele cuvinte prostești și fermecătoare ale îndrăgostiților ? Otrava bănuielii îmi aprinse din nou sîngele. „Știți cu cine este acum fermecătoarea dumneavoastră mătușă ? Știți că amanta dumneavoastră vă înșală ?"

Misteriosul meu interlocutor era un pervers, un satanic, un răutăcios, un nemernic, orice altceva, dar nu bătea cîmpii. Arăta a fi bine informat. Nu cumva era bine informat și de data asta ?

Numai cei care au fost nebuni după o femeie și au suferit de groaznicul chin al geloziei îmi pot înțelege starea din acele clipe. M-am străduit să fac apel la demnitate, rațiune, cinste, dar a fost zadarnic. „Știți că amanta dumneavoastră vă înșală ?" De ce se grăbise Magda să pună capăt discuției noastre ? Oare dorința de-a dormi poate învinge dragostea unei femei sincer îndrăgostite ?

Am ieșit grăbit din hotel. În fața ușii aștepta un taxi.

— La Psihiko, am spus.

M-am instalat pe banchetă, fiind într-o stare deplorabilă.

—

De-o mie de ori, în scurtul răstimp pînă la Psihiko, am vrut să-i cer șoferului să ne întoarcem. Oare nu era nedemnă de iubirea mea această ieșire nocturnă care ne umilea pe amîndoi, pe femeia dragă și pe mine ? Și totuși, n-am făcut-o. Înainte de-a pătrunde pe strada unde se afla locuința Magdei, m-am gîndit că voi găsi vila învăluită în întuneric, și bănuielile mele vor fi astfel ridiculizate. Doream din toată inima să fiu ironizat. Cînd am ajuns la cofitură, îmi țineam respirația. Casa era într-adevăr cufundată în întuneric, dar... Dar cele două ferestre de la capătul etajului întîi erau luminate. Și acestea erau ferestrele salonului, unde cu trei zile în urmă făcusem dragoste...

— Oprește, i-am spus șoferului.

Glasul trebuie să fi fost foarte ciudat, pentru că omul m-a privit mirat.

Și-acum ce urma ? Să sun la ușa ei și să fac o inspecție nocturnă ca un sergent-major care se repede la o sentinelă neatentă ? Și dacă într-adevăr dormea, dar uitase lumina aprinsă sau o lăsase aprinsă intenționat, ca măsură

de siguranță ? Dacă servitoarea avusese nevoie de ceva și se sculase ? Dacă o sunase cineva la telefon din greșeală și aprinseseră lumina ca să răspundă ?

— Coborîți aici ? m-a întrebat șoferul.

— Nu. Stinge farurile și așteaptă.

Am rămas acolo, ghemuit pe banchetă, urmărind cele două ferestre luminate care-mi atrăgeau privirile ca un magnet. Așa cum făcuse Aperghis — n-am putut să nu-mi amintesc — în noaptea fatală, cînd o așteptase pe Magda în căsuța paznicului.

Pentru o clipă am intenționat să cobor din mașină, să sar gardul grădinii, să mă apropii și să încerc să privesc dincolo de fereastră. Însă un ultim rest de demnitate m-a făcut să înțeleg că gelozia mă apropia de ridicol.

Distanța și perdelele mă împiedicau să disting dacă era cineva în încăpere. Pentru o clipă mi s-a părut că zăresc o umbră trecînd prin fața ferestrei, dar îndată imaginea a dispărut. O umbră despre care nu puteam spune dacă era a unui bărbat sau a unei femei. M-am decis.

— Așteaptă aici, i-am spus șoferului.

Am sărit din mașină și-am alergat spre poarta de fier a grădinii. Chiar în clipa aceea lumina din salon s-a stins. Au trecut cîteva minute sau secunde și lumina s-a aprins din nou, însă de data aceasta la fereastra camerei în care știam că se afla dormitorul Magdei. Am stat s-o privesc ca pierdut. Lumina a rămas aprinsă scurt timp, apoi s-a stins.

Casa a rămas pe de-a-ntregul întunecată.

Ce explicație ar fi putut avea toate acestea, dacă demonul geloziei n-ar fi pătruns în mine și dacă oribilul meu interlocutor nu mi-ar fi picurat otrava în suflet ? Ce poate fi mai simplu decît un om care — pentru o mie de motive posibile — coboară pentru scurtă vreme în salonul casei lui, se întoarce apoi în dormitor, stinge lumina și se culcă din nou ? Și totuși, am rămas acolo, în fața casei cuprinsă de întuneric a femeii pe care o iubeam, încercînd să găsesc mii de explicații, cînd poate nu era nevoie de nici una.

Îmi spusese c-o trezisem cu telefonul meu nocturn, că era moartă de somn. Și-atunci de ce întîrziase atîta timp pînă să se întoarcă în dormitor ? Și umbra aceea pe care

o zărisem a cui fusese ? „Știți cu cine este acum fermecătoarea dumneavoastră mătușă ?" Era oare vorba de-un bărbat ? „Știți că iubita dumneavoastră vă înșală ?"

M-am întors la mașină cu pași nesiguri.

— La Atena, i-am spus șoferului.

Mă înjosisem destul. Nu aveam să ajung pînă acolo încît să-i bat la ușă noaptea.

Cînd am ajuns la hotel, era trecut de ora trei. M-am culcat simțind o durere aproape fizică în inimă. Nu crezusem că eram atît de îndrăgostit. Îndrăgostit și rănit.

M-am trezit foarte devreme, dacă se poate numi somn zbuciumul care mă torturase. Pipăindu-mi barba nerasă, mi-am dat seama cît de mizerabilă trebuie să fie înfățișarea mea. Oglinda mi-a confirmat : eram tras la față, palid, zdrobit, de parcă nu dormisem mai multe nopți la rînd.

Nu mă hotăram să mă spăl, să mă rad și să ies. Îmi era groază să mă întîlnesc cu Magda. Mă simțeam asemeni bolnavilor care așteaptă un diagnostic grav. Mă temeam ca nu cumva să văd minciuna pe chipul ei, ca nu cumva să citesc în acei ochi confirmarea bănuielilor mele. Puțin după nouă a sunat telefonul. Am ridicat receptorul cu ură. Îl uram din tot sufletul pe interlocutorul necunoscut care mă aruncase în acel chin nocturn. Eram gata să-l înjur, dar nu era el. La celălalt capăt al firului se auzi vocea cunoscută a Magdei :

— Te-ai trezit ?

— Puțin mai înainte, am mințit.

— Îți mulțumesc că mi-ai telefonat azi-noapte.

Vocea îi era duioasă.

— De ce n-ai stat să mai vorbim ?

— Îți era somn.

— Da, într-adevăr, mă simțeam istovită cînd m-ai trezit, dar nu trebuia să închizi. Trebuia să insiști și m-aș fi trezit de-a binelea. Știi ? Am visat că eram împreună. N-am să-ți spun ce făceam, ca să nu roșească telefonista. Ce-ai spus ?

— Ascult.

— Ești culcat ? Eu sînt încă în pat și am telefonul alături. Aș prefera, desigur, ca în locul telefonului să fii

tu, dar nu se întîmplă totdeauna ceea ce vrem. Vii acum pe-aici ?

— Nu. Am treburi...

N-aveam nici o treabă.

— La prînz ?

— Îţi voi telefona.

— Vrei să mă pedepseşti pentru că azi-noapte mi-era somn ? Adevărul e că picam de somn, de parcă aş fi luat un somnifer. Am dormit neîntoarsă. Ca un prunc...

Cuvintele ei m-au lovit drept în inimă. „Am dormit neîntoarsă..." Şi lumina ?

— Nu te-ai trezit deloc ca... să te gîndeşti la mine ?

— Ce, eram proastă, odată ce te-aveam în vis ? Nu m-am trezit decît acum. Să tot fie cîteva minute de-atunci.

Minţea, nu exista îndoială. Lumina aceea care se aprinsese şi se stinsese în camera ei nu-mi lăsa posibilitatea să mă înşel : ea, şi nu servitoarea, fusese cea care aprinsese lumina în salon.

11

La zece minute după ce îmi telefonase Magda, *boy*-ul hotelului îmi aduse un bilet. Am constatat cu mirare că era de la comisarul Bekas.

Dacă n-aveţi ceva important de făcut, la unsprezece voi fi în localul Zonaras. V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi da ocazia să vă ofer la rîndu-mi băutura pe care mi-aţi oferit-o ieri.

Am pus gînditor biletul în buzunar. Scundul poliţist nu era genul de om care ţine seama de asemenea amabilităţi mondene.

Cînd am ajuns, era încă devreme. Localul atenian îşi scosese mesele pe trotuar. Femei elegante, tineri şi turişti zgomotoşi ocupau scaunele. L-am căutat cu privirea pe Bekas, dar nu l-am văzut. M-am aşezat. Comisarul a sosit la unsprezece fix.

Deosebindu-se în mulțimea multicoloră a cafenelei, a înaintat drept spre mine. Mi-am spus din nou cît de neașteptat de agil era acest om, în ciuda trupului său rotofei. Se strecura printre mese și scaune cu mlădierea unui motan care umblă pe o masă încărcată cu veselă. A dat mîna cu mine, în timp ce un surîs vesel îi lumina fața plină.

— Nu cumva am întîrziat ?

— Sînteți punctual. Eu am venit ceva mai devreme.

S-a așezat și-a privit în jur zîmbind. Cine nu-l cunoștea ar fi crezut că e un negustor din provincie care cască gura la furnicarul intens al Atenei.

— Frumoasă zi !

— Foarte frumoasă.

Știam amîndoi că singurul lucru care nu ne interesa în clipa aceea era frumusețea zilei atice, însă am continuat pentru cîtva timp conversația noastră lipsită de importanță. Pînă la urmă, nu m-am mai putut stăpîni :

— De ce ați vrut să mă vedeți ? l-am întrebat.

Avea aerul cel mai nevinovat.

— Păi, ca să vă ofer și eu, la rîndul meu, ceva de băut, cum ați făcut dumneavoastră cu mine la hotel. Mi se pare că v-am scris despre asta și în bilet.

— Mi-ați scris, dar desigur că nu v-ați așteptat să vă cred.

A rîs.

— Sigur că nu m-am așteptat.

Deveni imediat serios și privi în jur.

— Am vrut să stăm de vorbă, domnule Nikodemos.

— Despre ce ?

— Despre multe. De exemplu, despre unchiul dumneavoastră. Și înainte de toate mi-ați putea spune dacă l-ați auzit vreodată pomenind de „Îngerul Negru" ?

Îndată mi-a venit în minte ultima convorbire cu misteriosul interlocutor. «Fermecătoarea dumneavoastră mătușă v-a vorbit vreodată despre „Îngerul Negru" ? — Cine mai e și ăsta ? — Întrebați-o chiar pe ea.»

— „Îngerul Negru" ? am bîiguit. Aud pentru prima oară de acest nume. Ce este „Îngerul Negru" ?

— Mă tem că nici eu nu sînt în stare să vă explic exact. Totuși, am să încerc.

Mulțimea matinală devenea tot mai deasă, invadînd trotuarele străzii Universității. Nu era ușor să discutăm fără ca cineva să nu ne audă.

— Vreți să facem o plimbare spre parcul Zappion ? îmi propuse comisarul. Acolo putem sta de vorbă în liniște.

Ne-am ridicat. Am luat-o pe bulevardul Amalia.

— Așadar, l-am întrebat intrigat, ce este „Îngerul Negru" ?

— Presupun că o organizație.

— Presupuneți ? Nu știți ?

— Există lucruri ce se găsesc între realitate și legendă. Informații care îți parvin încurcate, vagi, și despre care nu știi dacă au fost create de imaginația oamenilor în împrejurări deosebite sau de unele evenimente concrete. Cam așa stau lucrurile și cu „Îngerul Negru".

Nu înțelegeam.

— Adică ?

— Oameni care s-au întors din Germania la cîțiva ani după Eliberare, și care într-un fel sau altul au avut de-a face cu poliția, ne-au vorbit pentru prima dată despre „Îngerul Negru". Firește, n-am dat importanță faptului, odată ce nu ne interesa.

— Și ce v-au spus ?

— Că cei mai fanatici dintre „vitejii" SS-ului, cei mai fanatici și cei mai incorigibili, creaseră în Germania o organizație avînd ca scop „răzbunarea", „restaurarea" sau așa ceva. Știți, una dintre acele organizații care urmăresc scopuri politice, și care fie pentru că nu găsesc adeziune în rîndurile poporului, fie pentru că acei care fac parte din ea sînt canalii, devin organizații criminale. Ceva în genul Mafiei siciliene.

Ne aflam acum pe trotuarul de lîngă grădina publică. Subiectul convorbirii noastre contrasta izbitor cu ziua însorită. Nu înțelegeam. Ce legătură putea avea această îndoielnică organizație nazistă — dacă admiteam că există — cu Timoteos Konstas, Magda ori problemele care mă chinuiau ?

— După cum v-am spus, n-am dat nici o importanță relatărilor acestor oameni, continuă Bekas. Aveam lucruri mult mai importante care mă preocupau atunci — vorbim

de perioada 1948—49 — și „Ingerul Negru", fie că exista sau nu, n-avea nici o legătură cu Grecia. Ne-am amintit de el mult mai tîrziu. În cazul Hermann Haaze. L-ați cunoscut ?

Auzeam acest nume pentru prima oară.

— De unde să-l cunosc ?

— Am crezut, pentru că era prieten cu unchiul dumneavoastră. Pe vremea Ocupației nu locuiați la Atena ?

— Ba da, însă nu prea aveam legături cu Timoteos Konstas. Cine era de fapt acest Hermann Haaze ?

— Un om simpatic, s-ar putea spune. A venit aici în timpul Ocupației, cu o funcție și un grad greu de precizat. Nu Gestapo sau altele de genul ăsta. Un fel de consilier politic sau spiritual al autorităților de ocupație. Unul din acei germani hrăniți cu filologie clasică, știind pe de rost pasaje întregi din Homer și capitole din Platon, adorator al Greciei, al antichității și-așa mai departe. Om civilizat, blajin și neprimejdios, ar fi spus cineva. Numai că serviciile secrete engleze, cu care colaboram în acea vreme, știau că acest „inofensiv intelectual" aparținea anturajului fiorosului Heydrich și al colaboratorului său Eichmann, specializat în „problema evreiască". Adică un individ de teama căruia tremurau chiar și ofițerii SS.

— Și era prieten cu unchiul meu ?

— Foarte apropiat.

— Dar... am bîiguit, Timoteos Konstas era colaborationist ?

— Nu, cel puțin nu în sensul Codului penal. Hermann Haaze rechiziționase o cameră în vila răposatului Konstas. Politicos și cultivat cum era — adică cum părea —, i-a cîștigat prietenia. Unchiul dumneavoastră n-a comis — cel puțin nu știm noi — nici una din acele fapte care i-ar fi putut atrage acuzația de colaborationist. Cu atît mai mult n-ar fi putut-o condamna nimeni pe Magda Konstas, pentru prietenia ei cu neamțul.

— Dar unchiul meu s-a căsătorit cu Magda mulți ani mai tîrziu. Destul de curînd. În timpul Ocupației era un copil, am murmurat. Nu-l putea cunoaște pe acest Haaze, și nu-l cunoștea pe-atunci nici chiar pe Timoteos Konstas.

— Firește, spuse Bekas calm. Nu ne așezăm ?

Ajunsesem la Zappion. Cafeneaua din parc își instalase mesele la soare și nu era lume multă.

Ne-am așezat.

Cuvintele comisarului mă zăpăciseră. Mă străduiam să le pun în ordine, să trag o concluzie, și nu reușeam.

— Dar dumneavoastră ați vorbit despre prietenia Magdei Konstas cu acest Haaze. Dacă nu-l cunoștea, cum... ?

— L-a cunoscut, m-a întrerupt Bekas liniștit. Desigur, mult mai tîrziu. Cu paisprezece ani mai tîrziu. Cînd Hermann Haaze a venit ca turist în Grecia pe care o „adora".

— Haaze a revenit în Grecia ?

— La fel ca atîția alții care au dorit să-i revadă frumusețile pe care le-au cunoscut în timpul Ocupației.

— Și... ?

— Și, nu i-am făcut nimic ? Sigur că nu. N-aveam nimic concret împotriva lui, referitor la activitatea desfășurată în țara noastră, și nu se afla pe nici una din listele criminalilor de război, nici de-a noastră, nici de-a aliaților. Se vede că acest domn știa cum să-și facă treaba. A venit în Grecia și, firește, a avut grijă să se întîlnească cu vechiul lui prieten. Așa a cunoscut-o și pe doamna Konstas. Avea intenția să rămînă la noi în țară, după cum spunea, mai mult timp, dar n-a apucat.

— A plecat ?

— A murit, spuse Bekas.

Chelnerul se apropie. Cu acel calm care uneori devenea enervant, Bekas mă întrebă :

— Ce doriți ?

— Cum a murit ? l-am întrebat brusc.

— A fost ucis. Așadar, ce doriți ?

Am spus ce mi-a venit în minte :

— O cafea.

Bekas a comandat ceva, fără să se grăbească. Pînă la urmă, chelnerul s-a depărtat.

— După cum vă spuneam, a fost ucis, continuă Bekas. La Kalambaka, cu ocazia unei excursii pe care o făcuse la Meteora. L-a ucis un alt neamț, turist și el, dar de alt fel,

nu ca Haaze. Unul dintre acei turişti săraci care călătoresc cu auto-stopul, dorm nopţile pe sub copaci şi care nu-şi schimbă cu lunile pantalonii tirolezi de piele. L-a ucis, şi-atunci am auzit din nou pomenindu-se de „Îngerul Negru".

— De „Îngerul Negru" ?

— Da. Asasinul a pomenit de cîteva ori de această organizaţie la secţia de jandarmerie. Din nefericire, neamţul vorbea numai limba lui, şi tînărul pe care l-a chemat sublocotenentul de jandarmi ca interpret credea că ştie germana, dar s-a dovedit că n-o ştia. Ne-a tradus cît se poate de neclar, încurcat. În orice caz, asasinul a vorbit despre averile evreilor care fuseseră ascunse în Grecia, despre „Îngerul Negru", despre conducătorul Haaze şi multe altele... V-am spus, interpretul nu ştia bine germana, iar asasinul probabil că era beat cînd a comis crima.

— Şi mai apoi ce-a spus neamţul ?

— N-a mai vorbit.

— Nu...

Bekas ridică din umeri.

— S-a sinucis în arestul jandarmeriei, spînzurindu-se cu şireturile de la pantofi. Cel puţin aşa a crezut sublocotenentul, şi aşa ne-a spus.

— Şi dumneavoastră nu l-aţi crezut ?

— Nu pot să spun exact. În regiunea Meteora se găseau în acele zile şi alţi turişti — vedeţi, Meteora face mare impresie străinilor —, iar un arest al jandarmeriei, la ţară, nu prezintă deplină siguranţă. Poate că neamţul s-o fi sinucis cînd s-a trezit din beţie, dar poate tot atît de bine să-l fi ucis cei care erau interesaţi să nu scoatem de la el ceea ce ştia. Din nefericire, din ceea ce a reţinut interpretul, am putut doar să ne imaginăm cum s-au petrecut lucrurile...

— Cum ? am întrebat îngrozit de cele ce aflam.

— Se vede că în Grecia, ca şi în alte ţări aflate sub ocupaţie, fuseseră ascunse bijuteriile şi aurul pe care „specialiştii în problemele evreieşti" le furaseră de la evreii pe care îi trimiseseră la Buchenvald sau Auschwitz. „Îngerul Negru" îşi propusese să adune la un loc toate aceste comori ascunse, aşteptînd să treacă multă vreme pînă ce

lucrurile urmau să fie oarecum uitate. Haaze a venit în Grecia cu acest scop. Şi-acum, de ce l-a lovit celălalt, de ce s-au luat la ceartă, ce aveau de împărţit — sînt lucruri pe care n-am putut să le stabilim, după cum nu ne-am putut închipui unde se găseau — sau se mai găsesc încă — aceste comori. A, am uitat să vă spun încă ceva, care poate vi se va părea important. În acele zile, unchiul dumneavoastră a călătorit şi el spre Meteora, împreună cu soţia.

Îl ascultam uluit.

— Era şi Timoteos Konstas acolo cînd s-a comis crima ? abia am îngînat.

— N-am spus că era. Am spus că se ducea într-acolo. Cînd Haaze a fost asasinat, Konstas se afla la Trikala. Mai degrabă se ducea să-l întîlnească.

— De ce mi-aţi povestit toate astea ?

Bekas se schimbă, de parcă ai fi zis că se transformase brusc. Expresia de simplitate, care te înşela, dispăru, pieri deodată. Acum era ogarul care se pregătea să se repeadă în urmărirea vînatului :

— Cred că mă aflu aproape de rezolvarea unei probleme care mă preocupă de mult timp. Adică din ziua cînd a fost ucis Timoteos Konstas.

Era singurul lucru pe care nu mă aşteptasem să-l aud.

— Cînd... a fost ucis Timoteos Konstas ? am bîiguit. Dar dumneavoastră, autorităţile, ziarele...

— Noi am făcut ceea ce trebuia, iar ziarele au scris ceea ce am comunicat noi. Nu, dragă domnule. Nu ne-am îndoit nici o clipă că unchiul dumneavoastră a fost asasinat.

— Dar atunci... de ce..., am şoptit pierdut.

— Pentru că era singurul mijloc ca să-i liniştim pe cei vinovaţi şi să-i găsim pe cei ce se ascund în spatele lor. Adică, să descoperim tentaculele „Îngerului Negru". Şi în această privinţă vrem să ne ajutaţi...

Ce întorsătură luaseră lucrurile în numai cîteva zile !

— Există un lucru pe care vi l-am ascuns şi pe care trebuie să vi-l spun, continuă Bekas cu seriozitate. Ieri v-am minţit. Demodikos, al cărui şofer l-a ucis pe Aperghis în acel „accident", este Demodikos din vremea Ocupaţiei.

— Dar, dumneavoastră...

— V-am spus. Ieri n-am fost sincer.

— Şi astăzi de ce sînteţi ?

— Pentru că azi ştiu tot ceea ce voiam să ştiu despre dumneavoastră. Şi am încredere. Am să vă vorbesc cu cărţile pe faţă. Cred că actorul a fost asasinat prin acel „accident" fiindcă văzuse pe cineva. Nu pe Demodikos. Am verificat unde se afla acest domn în noaptea crimei. Pe altcineva care, pentru oamenii „Îngerului Negru", ar fi primejdios să fie recunoscut. Şoferul lui Demodikos este un om dur. A rezistat la un interogatoriu insistent şi n-a vorbit. Ştie că pentru un accident de automobil va primi o pedeapsă uşoară şi, desigur, tăcerea i-a fost cumpărată la un preţ respectabil. Dar chiar dacă l-aş obliga să recunoască faptul că Demodikos l-a pus să-l „calce" pe Aperghis, tot n-aş realiza nimic. La proces va nega totul, susţinînd c-a fost torturat. Iar în cazul că l-aş înhăţa pe Demodikos, mi-ar scăpa ceilalţi, adică exact cei care mă interesează mai mult. Sîntem obligaţi să facem pe proştii, ca să ne atingem ţinta. Cu oameni primejdioşi şi vicleni ca aceştia, ne vom purta şi noi în acelaşi fel. Aşadar, ne veţi ajuta ?

— Ce pot să fac eu ? l-am întrebat.

— Cunosc legăturile dumneavoastră cu văduva. Nu, nu, nu am de gînd să vă ţin o lecţie de morală. Poate că afirmaţia mea este cinică, dar aceste relaţii ne ajută. Vom întinde plasa şi...

Îmi cerea să trădez femeia iubită ! Să arunc în mîinile poliţiei, în închisoare, fiinţa care pentru mine însemna mai mult decît orice.

— Aşa vă veţi ajuta prietena, zise Bekas, ghicindu-mi parcă gîndurile.

— O voi ajuta ?

— Este singurul mod în care o puteţi ajuta, i-am auzit din nou vocea.

Am încercat să-mi recapăt sîngele rece, să înţeleg.

— Cum ?

— Prietena dumneavoastră e în pericol. Ştie multe, şi acest lucru e primejdios. Aceşti oameni — au dovedit-o pînă acum — sînt cruzi şi neînduplecaţi. O vor folosi cît au nevoie, apoi...

M-am înfiorat la gîndul acestui „apoi".

— Apoi se vor descotorosi de ea, continuă calm comisarul. Ne-au dat destule dovezi de felul în care „scapă" de cei care-i împiedică sau de cei de care nu mai au nevoie.

— Dar ce ştie ?

A ridicat din umeri.

— Asta trebuie să aflăm. Şi este singura care ne poate ajuta în această privinţă. Singura care ştie.

Şi-atunci m-am întrebat : Singura ? Ştia şi misteriosul meu interlocutor. Oare nu el îmi vorbise primul despre „Îngerul Negru" ?

— Ce-aţi spus ?

Bondocul poliţist avea capacitatea de-a auzi şi cuvintele care nu se rostesc. Pentru o clipă am avut intenţia să-i dezvălui totul cu privire la individul pervers care-mi telefona, dar, fără să ştiu de ce, n-am făcut-o.

— Nimic.

— Mi s-a părut.

Era un om pe care nu-l puteai păcăli uşor. Cu fiece clipă trecută constatam tot mai mult acest lucru.

— Dar sînteţi sigur să „Îngerul Negru" există ?

— Sigur, nu. V-am spus cînd am auzit vorbindu-se pentru prima oară despre el. V-am spus ce s-a întîmplat la Meteora şi ce-a înţeles ageamiul de interpret. Tot ceea ce ştiu acum, ştiţi şi dumneavoastră. Puteţi hotărî singur dacă există sau nu. Vă îndoiţi că există ?

Nu, nu mă îndoiam. Dealtfel, auzisem şi pe altcineva vorbind despre acest „Înger Negru". Numai că nu ştiam cine este acest „altcineva".

— Există o mulţime de crime, urmă calm Bekas. O mulţime de crime şi o legendă. Accept legenda, fiindcă numai ea poate explica crimele.

— Şi dacă e vorba de-o coincidenţă ?

Îşi aţinti asupra mea privirea lui calmă, atît de puternică, încît ţi se părea că pătrunde pînă în străfundurile sufletului.

— Dumneavoastră credeţi că-i o coincidenţă ?

Credeam ? Aş fi vrut să cred acest lucru, însă...

— Nu, dragul meu. Se adună prea multe „coincidenţe" ca să le considerăm ca atare. Unchiul dumneavoastră, Haaze, asasinul lui, Aperghis... Prea mulţi oameni mor,

prea mulți oameni ce au legătură cu ceva despre care nu știm exact ce este. Cred în existența „Îngerului Negru" deoarece numai asta îmi poate explica o serie de crime, care altfel ar fi de neînțeles. Dacă așez „Îngerul Negru" în centrul tuturor acestor asasinate, atunci cercul nostru dobîndește o claritate geometrică. Dacă, desigur, sperăm că prin moartea lui Aperghis cercul s-a închis...

— Credeți... am șoptit îngrozit.

— Că poate exista și altă victimă ? De ce nu ? Odată ce nu știu ce urmărește acest X necunoscut, nu pot să știu nici de cîte crime are nevoie. Să încercăm să gîndim împreună... Cine a fost ucis ? Oameni care ar putea avea vreo pretenție la ceea ce urmărește ea — să spunem, comoara evreilor exterminați în lagăre —, și cei care știu ceva despre asta. Moare unchiul dumneavoastră. Vechi prieten al lui Haaze, despre care se presupune că era un cadru de bază al „Îngerului". Moare neamțul care l-a ucis. Pentru că știa despre „Îngerul Negru". Moare Aperghis. De ce ? Pentru c-a văzut. De unde vreți să știu eu cine sînt cei care mai au vreun amestec în această misterioasă afacere și care au aflat ceva — mult sau puțin —, încît să pot afirma cu certitudine că cercul s-a închis ?

Și-a aprins o țigară atît de liniștit, încît ai fi spus că vorbise despre o premieră sau de starea vremii.

— Să luăm un exemplu : prietena dumneavoastră. Ea știe ceva, și poate chiar e amestecată direct în toată afacerea asta. Dar s-o lăsăm pe ea. Chiar dumneavoastră !

Am tresărit. Acest om îmi ghicise temerile.

— Eu ? Credeți că pot fi și eu în pericol ?

— Fac o presupunere. Acești domni, și mi-aș da mîna dreaptă ca să aflu cine sînt, cunosc desigur legătura pe care o aveți cu Magda Konstas. Văduva pare îndrăgostită de dumneavoastră. Cine poate ști vreodată pînă la ce punct este în stare să ajungă cu mărturisirile o femeie îndrăgostită ?

Am rîs prefăcut.

— Vreți să mă speriați ?

— Vreau pur și simplu să vă fac să înțelegeți că este nu numai de datoria dumneavoastră să ne ajutați, ci că aveți și interesul s-o faceți.

(Misteriosul meu interlocutor de la telefon mă anunțase că sînt în pericol. Nu cumva știa mai multe decît credeam? Nu cumva nu se referea la moștenire, cum îmi închipuisem, ci la altceva ?)

— Ați reușit să mă tulburați, am spus.

Am scos o țigară. Cînd am vrut s-o aprind, mîinile îmi tremurau.

— Nu vreau să-mi dați un răspuns în clipa asta, zise Bekas. Vă las să vă gîndiți în liniște. Mergem ? Se apropie ora mesei...

Chemă chelnerul și plăti. Cine l-ar fi văzut acum numărînd cu atîta meticulozitate și atenție restul primit, nu și-ar fi putut închipui ce problemă îngrozitoare îl preocupa — pe acest om cu aspect atît de obișnuit — cu numai cîteva minute în urmă.

— Plecăm ?

M-am ridicat.

Din parc se auzeau vocile vesele ale copiilor care se jucau. Soarele amiezii, strecurîndu-se prin frunzișul copacilor, întindea un covor discret pe bulevardul Amalia. Bekas avea aerul omului care gustă din tot sufletul plăcerea plimbării, iar eu mă luptam cu un val de neliniști, temeri și sentimente. Și deodată mi-am amintit de servitoare.

— După cîte am înțeles, ați știut de la început că unchiul meu fusese asasinat.

— Din prima clipă, rosti Bekas, fără să se întoarcă spre mine.

— Atunci cum de n-ați căutat servitoarea ? Pe fata care după moartea lui Konstas a plecat în insula natală.

— Sigur c-am căutat-o.

— Și n-ați găsit-o ?

— Firește c-am găsit-o. Era, cum este și acum, în insula ei. Și-a amintit foarte bine că nu ea spălase paharele. Nu spălase nici un pahar. După cum și-a amintit și alte lucruri interesante... din noaptea aceea fatală.

— Adică ?

— Faptul că cineva a venit în casă după plecarea celorlalți.

— Cine ?

— Nu i-a văzut fața. Răposatul dumneavoastră unchi s-a dus și i-a deschis. Pe urmă s-au închis toți trei — vizitatorul, Konstas și soția lui — în salon, după ce pe ea au trimis-o la culcare.

Cu un sentiment de remușcare tardivă m-am gîndit că nefericitul de Aperghis avusese dreptate. Tot ceea ce-mi spusese el era adevărat, iar Magda negase și eu o crezusem.

— Ce-ați spus ?

Din nou comisarul acesta, ce auzea ca nimeni altul vorbe care nu se rostiseră.

— Spun că în cazul acesta și servitoarea face parte dintre cei care știu. Dintre cei care pot completa cercul crimelor despre care vorbeați...

— Desigur. Numai că acolo unde se află e bine păzită. Dealtfel, n-a vorbit, și poate că cei interesați nu-și închipuie că știe. Oricum, nu-i exclus să avem vreo veste rea și în privința ei, deși sublocotenentul de jandarmi din insulă este un tînăr foarte isteț. Vă întoarceți la hotel ? Eu am s-o iau pe-aici.

Ajunseserăm în Piața Constituției. Bekas mi-a întins mîna :

— Așa cum am spus. Voi aștepta.

Am rămas pe loc, privindu-l cum se depărta cu acel mers grăbit și zvelt — atît de puțin potrivit cu trupul lui bondoc — care te uimea totdeauna.

12

Nu m-am dus la hotel, fiindcă știam că Magda avea să-mi telefoneze. Mă simțeam de două ori copil, speriat și înșelat. Mă mințise încă o dată și își învăluise minciuna în lacrimi, reușind să mă dezarmeze.

M-am plimbat un timp prin Piața Constituției, scăldată toată în soare. Voiam să-mi pun oarecare ordine în gînduri. Bekas părea convins de existența „Îngerului Negru". Dar era posibil ca după atîția ani de la înfrîngerea hitlerismului să mai existe organizații SS, oameni aparținînd în continuare acelui înfricoșător trecut ? Și dacă existau cu-ade-

vărat, cum de nu se scrisese despre ei, cum de nu-i descoperiseră reporterii străini care scormonesc peste tot ? Dar Bekas mai spusese că „Îngerul Negru" își începuse activitatea ca organizație politică și ajunsese în cele din urmă o bandă de criminali. Să se fi întîlnit cîteva dintre aceste canalii ca să pună din nou mîna pe bogățiile obținute prin jaf, bogății ascunse în diferite țări ?

Sub seninul cer atic, toate acestea păreau cît se poate de neverosimile, și totuși concluziile lui Bekas se bazau pe o logică de neclintit. Se adunaseră prea multe coincidențe ca să le mai poți numi într-adevăr coincidențe.

Într-un tîrziu m-am hotărît să mă duc la masă și a fost unul din cele mai nereușite prînzuri din viața mea. Pe la patru, m-am întors la hotel.

— Ați fost căutat de mai multe ori la telefon. Ați fost rugat să sunați la acest număr, spuse recepționerul, întinzîndu-mi o bucată de hîrtie pe care însemnase numărul respectiv.

Îl cunoșteam. L-am privit în fugă.

— Mulțumesc.

Fusese Magda, cum de fapt mă și așteptasem.

— Oricine m-ar căuta, nu sînt aici.

Am urcat în cameră. Nu voiam s-o văd pentru că nu mă simțeam în stare s-o înfrunt. M-am culcat îmbrăcat. Magda și soțul ei îl primiseră în noaptea aceea pe misteriosul necunoscut. Magda știa cine-l omorîse pe Timoteos Konstas — dacă n-o făcuse chiar ea...

Bekas spusese că unchiul călătorise, în ziua asasinării lui Haaze, spre Meteora, și Magda era cu el. Magda se afla totdeauna în apropiere atunci cînd moartea își desfăcea aripile. Lîngă Kalambaka, în ziua cînd a murit Haaze. Lîngă Konstas, cînd bea paharul cu otravă. Lîngă Aperghis, cu cîteva zile înaintea morții.

Nu băusem, nu aveam febră și totuși mi se părea că delirez. „Îngerul Negru" ! Și brusc, în fața ochilor mi-a apărut imaginea Magdei, așa cum o văzusem pentru prima oară, pe scara de la intrarea în casă. Era frumoasă ca un înger și purta o rochie neagră. Un înger în negru. „Îngerul Negru" ?

Mi-am dat seama că aveam să înnebunesc stînd așa, singur, în cameră. M-am hotărît să ies.

Cînd am coborît, în holul hotelului fuseseră aprinse luminile. Recepționerul mi-a făcut semn. M-am apropiat de el.

— Vi s-a mai telefonat de patru ori. Am spus că nu v-ați întors.

N-am rezistat ispitei.

— Aceeași persoană ? am întrebat.

— Da.

Aceste apeluri telefonice rămase fără răspuns erau o mică pedeapsă — atît de neînsemnată față de ceea ce aflasem... Am ieșit. Am străbătut străzile pline de lume, descoperind cît de disperat de singur poate fi cineva în mijlocul mulțimii. În ultimele zile, Magda îmi umpluse viața în asemenea măsură, încît acum, fără ea, m-am simțit dintr-o dată pustiu.

Nu-mi mai pot aminti cum mi-am petrecut timpul pînă la miezul nopții. Mi se pare c-am intrat într-un local de noapte și că am golit mai multe pahare. Pe strada Universității am oprit un taxi.

— La Psihiko, am spus.

Rezistasem prea multe ceasuri fără s-o văd.

Am zărit spaima din ochii ei.

— Am înnebunit de neliniște. Ce ți s-a întîmplat ? Am telefonat de-o mie de ori !

— Am hoinărit.

Se apropie.

— Ce ai ? Ești bolnav ?

— Mă simt minunat.

— Ai băut ?

— E rău ?

A rîs.

— Ești beat.

Își petrecu brațul pe după umerii mei și se strădui să mă ducă pînă la canapea. Abia atunci mi-am dat seama că sînt amețit.

— Unde-ai dispărut ?

— Am avut o companie foarte plăcută.

— Femei ?

— Nu femei... Un domn rotofei, care știe să spună povești minunate. Povești pline de aventuri, captivante.

— El te-a îmbătat ?

— Într-un fel. Nu chiar el, ci poveștile pe care mi le-a spus.

Încercă să-mi desfacă nodul de la cravată.

— Ar trebui să mă supăr. Eu eram moartă de neliniște și tu, în timpul ăsta, beai cu un domn rotofei. Vrei să-ți scoți haina ?

Îmi venea să plîng. Știam că mă mințise, aflasem lucruri îngrozitoare despre ea și totuși numai în preajma ei mă simțeam bine.

— Magda, am întrebat-o în timp ce-mi scotea haina, ce fel de individ era Hermann Haaze ?

Mîinile ei stătură nemișcate pentru o clipă pe trupul meu, și haina rămase scoasă doar pe jumătate. Apoi i-am auzit glasul liniștit :

— Cum de ți l-ai amintit pe Haaze ?

— Ce fel de individ era ?

— Unchiul tău îl cunoștea. Pe vremea Ocupației a locuit în casa lui. Eu l-am cunoscut mult mai tîrziu, și foarte puțin.

— Adora Grecia și pe Homer. Așa mi-a zis.

— Cine ?

— Domnul rotofei care știe povești frumoase.

În ciuda beției mele, am simțit la Magda un fel de reținere și așteptare. Pe urmă i-am auzit vocea plină de veselie :

— Ce altceva ți-a mai spus domnul ăsta rotofei cu bazaconiile lui ?

— Despre Haaze ?

— Despre orice...

— Despre Haaze. Mi-a zis că adora evreii. Știai că adora evreii ?

Așa cum stăteam unul lîngă altul, pe canapea, trupul ei se sprijinea de mine. L-am simțit înțepenind brusc.

— Ți-am explicat că nu l-am cunoscut decît foarte puțin... Cum vrei să știu ce slăbiciuni avea ?

Pînă la urmă reuși să-mi scoată haina. Puse o pernă la capătul canapelei.

— Culcă-te. Am să-ţi fac o cafea. Eşti foarte beat.

Îmi aranjă perna sub cap şi vru să se depărteze. Deodată se opri.

— Cum se numeşte prietenul ăsta rotofei care-ţi spune poveşti ?

— Kostas, i-am răspuns.

A rîs. (Ce efort trebuia să facă pentru ca să poată rîde astfel !)

— Numai ?

— Kostas...

M-am prefăcut că încerc să-mi amintesc numele de familie. Beţia îmi justifica lipsa de memorie. Mi-am lăsat capul pe canapea şi am închis ochii.

Ce lucru putea fi mai firesc pentru o femeie nevinovată şi îndrăgostită decît să-şi lase prietenul beat să doarmă ? Şi totuşi Magda, cu glas duios, insista :

— Să nu-mi spui c-ai uitat cum îl cheamă.

— Nu.

— Deci cum se numeşte domnul ăsta rotofei ?

Am deschis ochii, m-am ridicat brusc şi am privit-o.

— Magda, eşti sigură că dacă-ţi dezvălui numele lui, acest domn va continua să trăiască ? am întrebat-o.

A pălit.

— Ce ?

— Unchiul meu nu mai este în viaţă, Haaze nu mai este în viaţă, Aperghis nu mai este în viaţă. Mulţi oameni nu mai sînt în viaţă ! De ce, Magda ? De ce ?

Paloarea ei se accentuă. Acum se vedea clar efortul pe care-l făcea să se stăpînească.

— Nu ştii ce vorbeşti, eşti beat. Dormi, îmi zise.

E ridicol, dar am adormit. Mă aflam într-o situaţie disperată, pusesem cea mai îngrozitoare întrebare din viaţa mea şi totuşi am adormit. Alcoolul pe care-l consumasem — se vede că era mult mai mult decît credeam — îmi înmuiase tot corpul. Creierul mi-era amorţit iar pleoapele se lăsau grele. Am vrut să spun ceva, dar n-am reuşit. Dealtfel, nici limba nu mă mai asculta. Am închis ochii.

Cît timp am dormit ? N-aş putea să precizez. Poate cîteva clipe, poate mai multe ceasuri. Cînd m-am trezit,

am văzut-o pe Magda stînd în picioare, în faţa mea, şi privindu-mă ţintă. Am închis îndată ochii. Scurtul meu somn îmi limpezise mintea. Prefăcîndu-mă că dorm în continuare, o urmăream. Mă temeam c-o voi găsi plină de neîncredere, de nelinişte, poate şi de duşmănie. Dar nu era aşa. Pe chipul ei se oglindeau disperarea, spaima, şi în acelaşi timp tristeţea şi dragostea. Am fost uimit. Am deschis ochii şi i-am zîmbit prefăcut.

— Am adormit, aşa-i ?

Nu-mi împărtăşi jocul. Rămase cu chipul îndurerat, serioasă.

— Ce ţi-au spus ? mă întrebă.

— Despre ce ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te juca cu mine ! Ce ţi-au spus ?

Am părăsit şi eu acel aer fals.

— Magda, te iubesc, ştii asta. Te iubesc aşa cum poate iubi cineva numai o singură dată în viaţă. Vreau să te-ajut. Ce se întîmplă cu tine, Magda ?

Nu mi-a răspuns.

— Trebuie să-mi spui ! Numai aşa îţi pot fi de folos. Ştii că eşti în pericol. Trebuie să-ţi dai seama că eşti în pericol ! Moartea a lovit de multe ori în jurul tău. Soţul tău, Haaze, neamţul care l-a ucis, Aperghis. S-a apropiat prea mult de tine, Magda !

Buzele ei tremurau. Pentru o clipă am crezut că-mi va mărturisi totul, că era gata să-mi mărturisească totul.

— Magda, ştii că...

Şi brusc se petrecu ceva, ceva ce nu puteam defini, dar despre care eram sigur că se petrecuse. Atitudinea Magdei se schimbă, şi aş putea spune că se schimbă şi atmosfera din încăpere. Mi s-a părut, dar nu eram sigur, că înainte de a se produce — sau mai precis înainte de a se împlini — această schimbare, se auzise un zgomot imperceptibil la fereastră, şi Magda aruncase o privire într-acolo. După aceea mi-a vorbit, însă de data aceasta cu altă voce, cu o voce seacă şi duşmănoasă :

— Nu înţeleg la ce te referi. Trebuie să fii nebun.

— Magda, ştii că nu sînt. Ştii că...

— Pleacă !

Aș fi crezut-o, dacă nu i-aș fi zărit cu cîteva clipe în urmă, cînd mă prefăceam că dorm, privirea plină de neliniște și dragoste.

— Nu vreau să te mai văd !

Nu i-am răspuns. Am sărit în picioare și am alergat la fereastră. Umbra copacilor din grădină devenea tot mai densă și nervii mei încordați mă făceau să văd mii de fantasme.

Salonul se afla la parter. Un om putea privi din grădină în casă. Dar era oare adevărat că un om dinafară adusese această schimbare ? Am revenit lîngă Magda.

— Trebuie să pleci, vreau să pleci ! strigă ea.

Am încercat să-i iau mîna. Mă evită.

— Nu vreau să te mai văd. Ai distrus tot ce-a existat între noi. Pleacă !

Se străduia să-și facă vocea dușmănoasă, dar nu reușea. Nu mă izgonea fiindcă o supărasem — alta era cauza.

— Mai bine n-ai mai fi pus niciodată piciorul în casa asta. M-ai rănit mai mult ca oricine.

Și deodată, parcă m-ar fi rugat, strigă :

— Pleacă din Grecia ! Pleacă cît poți mai repede !

Mintea îmi era limpede, umbra beției se risipise.

— Vrei într-adevăr să plec ? am întrebat-o.

— Da.

Răspunsul ei era sincer. Voia din toată inima să mă vadă plecat. Mă izgonea nu pentru c-o rănisem sau pentru c-o jignisem — proceda astfel pentru că se temea.

— Te temi pentru mine ? am întrebat-o.

— Mi-e silă de tine. Pînă și prezența ta la Atena mă deranjează.

— Toate celelalte minciuni pe care mi le-ai înșirat le spuneai cu mai mult succes...

— Ești nebun !

— Nu mai sînt. Ți-e teamă că voi ajunge și eu pe lista celor morți. Ți-e teamă ca nu cumva să am și eu soarta lui Aperghis !

De data aceasta am ridicat tonul.

— Magda, pe cine ai văzut sau pe cine ai crezut c-ai văzut la fereastră ?

— Ți-am spus că ești nebun ! Ce trebuie oare să fac ca să înțelegi că mă deranjezi ? Că mi-e silă de tine ? Vrei să chem vecinii ?

— Nu-i nevoie, am spus. Plec singur.

Mă așteptam să-mi spună ceva, dar a rămas tăcută. Stătea neclintită în fața mea, interzicîndu-mi orice încercare de a-mi lua rămas bun. A păstrat aceeași atitudine pînă cînd am ajuns la ușă.

Am străbătut grădina întunecoasă, căutînd pe sub copaci umbra necunoscută care provocase această schimbare. Nu era nimeni. Înainte de a ieși pe poartă, m-am întors și am privit fereastra aceea luminată. Speram c-o voi vedea, dar nu se afla nimeni acolo.

Am ieșit în stradă, căutînd cu privirea taxiul care mă adusese. Nu mai era. M-am mirat. Șoferul se plictisise să aștepte sau, în beția mea, îl plătisem și-i spusesem că poate pleca ? Am căutat un altul. Casa familiei Konstas era departe de stația de taxiuri și de bulevard. Am pornit pe jos.

Mi se întîmplase și altădată să simt pericolul, fără să-i justifice prezența nimic palpabil sau rațional. Era ca o senzație neplăcută sau, mai degrabă, un fel de presentiment. Nu văzusem nimic, nu auzisem pași și totuși simțeam că în jurul meu plutește pericolul.

M-am oprit, străduindu-mă să străpung întunericul cu privirea, în timp ce blestemam romantica idee a municipalității de a lăsa fără lumină străduțele din Psihiko. N-am zărit nimic. Cu toate acestea, simțeam o prezență străină, dușmănoasă.

Mi-am continuat drumul și mărturisesc că eram speriat. De data asta, teama mea a căpătat o justificare materială : cineva mă urma la oarecare distanță ; i-am auzit pașii ușori. Fără să mă opresc, m-am întors. Într-adevăr, mai exista un al doilea trecător nocturn. Ne despărțeau vreo douăzeci-treizeci de metri. Am încercat să mă liniștesc. La urma-urmei, Magda nu era singura persoană care locuia în cartierul ăsta. Și nu era neapărată nevoie să fiu eu singurul om care se află pe stradă la ora aceea tîrzie...

Am grăbit pasul. Celălalt trebuie să fi făcut la fel deoarece, cînd am întors capul, am văzut că distanța dintre noi rămăsese aceeași. Spaima crescu. Am încercat să-mi dau seama cam la ce depărtare eram de bulevardul luminat. Rezultatul a fost destul de puțin încurajator : distanța era destul de mare. M-am întrebat care dintre obiectele aflate asupra mea mi-ar fi putut folosi, la nevoie, ca armă, odată ce nu purtam la mine nici pistol, nici cuțit. N-am găsit nimic potrivit. Bricheta era prea mică, iar cheile nepotrivite pentru apărare. Nu-mi rămînea decît să mă depărtez cît mai repede. Aș fi luat-o la fugă, dacă nu m-ar fi reținut demnitatea. Am grăbit pasul, dar și celălalt, în urma mea, a făcut la fel. Nu mai exista urmă de îndoială : omul mă urmărea. Konstas, Haaze, neamțul, Aperghis... Oare-mi venise rîndul în acest joc de neînțeles al morții ?

În spate, pașii se auzeau acum mai clar. Celălalt se apropia. M-am oprit, hotărît să-l înfrunt și atunci, ca printr-o glumă a sorții, urmăritorul meu s-a trezit scăldat în lumină.

I-am putut vedea limpede trupul bine legat, costumul dungat, chipul dur. Apoi, din spatele meu se auzi scrîșnetul unor frîne și un glas furios :

— Nu poți să te dai puțin la o parte, domnule ? Crezi că drumul e al lui tată-tu ?

Era un taxi care frînase brusc și un șofer înfuriat.

— Ești liber ? l-am întrebat.

Furia i se mai potoli și se aplecă să deschidă portiera.

— Încă puțin și v-aș fi călcat, domnule. Unde mergem ?

— La Atena.

Am aruncat o ultimă privire către omul în costum dungat care acum se grăbea să dispară pe o străduță lăturalnică.

— Mi se pare că nu v-ați dat seama prin ce pericol ați trecut ! exclamă șoferul, jignit de indiferența mea.

— Mai mult decît îți închipui, am replicat.

Chiar dacă n-aș fi crezut ce-mi spusese comisarul — și de fapt crezusem totul — întîlnirea de azi nu mai lăsa nici o îndoială : oamenii ăștia nu glumeau. Am avut un senti-

ment de recunoştinţă faţă de şoferul necunoscut care nu-şi putea închipui ce serviciu imens îmi făcuse.

— Cum de-ai nimerit la ora asta pe-aici ? l-am întrebat.

— Am dus un client acasă, şi mă întorceam. Ca să fiu sincer, nu speram să am mușterii la înapoiere.

— Ai reuşit mult mai mult.

— Ce ?

S-a întors spre mine şi m-a privit mirat.

— Am glumit.

Prin oglinda retrovizoare mi-a aruncat o privire deloc măgulitoare. Ba mă aflam în faţa roţilor maşinii lui, ba spuneam lucruri de neînţeles. Desigur că mă socotea ori beat ori cretin.

M-am ghemuit în colţul banchetei. Mi-a revenit în minte chipul dur şi corpul bine legat al omului care mă urmărise. Îl văzusem foarte clar în lumina farurilor, şi n-aveam să-l uit uşor.

Dar de ce oare oamenii „Îngerului Negru" mă urmăriseră tocmai azi ? Oare supraveghează întâlnirile mele cu comisarul Bekas şi consideraseră că e momentul să mă oprească, sau auziseră discuţia mea cu Magda ? Oare cît timp stătuse la fereastră omul care o înspăimîntase atît de mult pe Magda ?

Vocea şoferului m-a smuls din noianul gîndurilor.

— Unde mergem ?

Abia atunci mi-am dat seama că ajunsesem în centrul Atenei. I-am dat adresa hotelului.

Am plătit acestui om care, firește, nu putea să-şi imagineze că-mi salvase viaţa. Mi-am privit ceasul. Era trecut de trei. Recepţionerul mi-a dat cheia.

— Am fost căutat ? l-am întrebat.

Ora era prea înaintată ca să mă caute cineva, dar simţeam nevoia să vorbesc.

— Nimeni, spuse.

Aveam chef de vorbă, spre deosebire de funcţionarul somnoros. Am luat cheia şi am urcat în cameră.

Eram frînt de oboseală, neliniştea îmi tocise nervii şi alcoolul pe care-l consumasem mă făcea să mă simt bolnav.

însă, mai mult decît toate, mă întrista amintirea chipului înspăimîntat al Magdei.

Nu puteam să dorm și simțeam că ard, de parcă aș fi avut febră. M-am dus la fereastră și am deschis-o. Am respirat cu plăcere aerul răcoros al nopții. Piața Constituției se întindea la picioarele mele senină și pustie, dar pe partea cealaltă sclipeau reclamele luminoase. Chioșcurile de ziare, așa cum le vedeam de sus, păreau niște jucării uitate acolo de copii ce plecaseră în grabă. Și dintr-o dată am tresărit. L-am văzut lîngă chioșc. Stătea nemișcat, privind spre hotel, aducînd mai mult a fantasmă, și tocmai de aceea parcă ieșit dintr-un coșmar. Distanța mă împiedica să-i disting trăsăturile feței, dar aveam impresia că este el : omul care mă urmărise la Psihiko, omul cu costumul în dungi.

M-am retras brusc de la fereastră de parcă, în ciuda distanței care ne despărțea, ar fi putut să-mi facă rău. Îl urmăream de după draperie. Stătea nemișcat, cu fața îndreptată spre intrarea în hotel, și nu părea că-mi observase prezența la fereastră. După vreun sfert de oră plecă.

Pînă la urmă m-am hotărît să mă culc, după ce m-am asigurat că ușa e încuiată. Mi-am aprins o țigară și mi-au revenit în minte evenimentele acelei nopți. Asemeni monteurului de film, care vede și revede porțiunile de peliculă pe care vrea să le reunească, mă gîndeam necontenit la cele petrecute și, la fel ca el, mă opream la scenele care mă interesau mai mult. Vedeam chipul deznădăjduit al Magdei și-i auzeam din nou vocea : „Să pleci. Ai distrus tot ce-a existat între noi... Nu vreau să te mai văd." Da, fără îndoială, nu era sinceră. Rostise acele cuvinte doar ca să fie auzită de altcineva. De cine însă? De cineva care se apropiase de fereastră sau... (abia atunci mi-a venit în minte) de cineva care se afla în casă ?

Țigara mi-a fript degetele. Am aruncat-o. Oboseala trupului a învins enervarea și neliniștea. Am închis ochii și atunci am auzit pași pe coridor. Somnul mi-a dispărut dintr-o dată. Pașii erau ușori — semn că vizitatorul nocturn avea grijă să nu atragă atenția. Se opri. Am rămas nemișcat, ținîndu-mi respirația, cu toate simțurile încor-

date. Distingeam — mi se părea că disting ? — răsuflarea omului de lîngă ușă. Pentru o clipă am zărit clanța mișcîndu-se, de parcă cineva încerca să deschidă. Am binecuvîntat ideea de-a încuia mai înainte. Clanța se mișcă iar. Pe urmă, o voce :

— Sînteți înăuntru ?

Și vocea mi-era cunoscută. Cu toate acestea, am întrebat :

— Cine-i ?

Răspunsul a fost cel așteptat :

— Eu, Alex. Pot să intru ?

Alex Arghiris, și era aproape patru dimineața ! Încă îngrozit de cele întîmplate, i-am întrebat :

— Ești singur ?

— Da, singur...

— Ce vrei ?

— Trebuie să vă văd.

Ar fi fost ridicol să insist mai mult. M-am ridicat din pat, m-am dus la ușă și am descuiat-o. I-am deschis și am aruncat o privire în urma lui.

Era singur.

Nu avea obișnuitul aer cinic, nici expresia jucăușă de fiecare zi. Pentru prima dată i-am văzut chipul serios și îngrijorat. A intrat și am încuiat din nou ușa. Abia atunci am observat că își pusese halatul peste pijama și că în picioarele goale purta papuci. Deci se sculase din pat.

— Ce s-a întîmplat ?

— Nu știu...

S-a așezat. Din cauza stingherelii care-l stăpînea, pentru prima oară puteai să-ți dai seama cît de tînăr era. I-am observat părul zbîrlit.

— Dormeai ? l-am întrebat.

— Da.

— Și de ce-ai venit la mine ?

A răspuns cu o întrebare :

— Azi v-ați dus la Magda ?

În altă împrejurare o asemenea întrebare m-ar fi enervat, acum însă era atît de tulburat, atît de îngrijorat, încît i-am răspuns :

— Da. De ce ?

— Mi-a telefonat puțin mai înainte. Vorbea ca o nebună. Dacă n-aș cunoaște-o, aș fi spus că e beată. Ce s-a întîmplat ?

— De ce ți-a telefonat ?

— Voia să mă întrebe dacă...

Părea că nici el nu înțelege.

— Dacă... ?

— Dacă v-ați întors la hotel.

— Nu-i o întrebare atît de îngrozitoare, am replicat vrînd să par calm.

— Întrebarea nu era importantă, aș zice chiar că poate părea absurdă. Însă de i-ați fi auzit glasul... Mă întreba ca o nebună, de parcă de răspunsul ăsta atîrna viața ei.

Viața ei nu, dar a mea, oricum, m-am gîndit.

— Și ce i-ai răspuns ?

— Nu știam dacă v-ați întors. I-am promis c-o voi chema peste cîteva minute. Am telefonat apoi la recepție. Mi s-a comunicat că v-ați întors. Am sunat-o. I-am spus și...

S-a oprit.

— Și ?

— Nu înțeleg nimic. Mi s-a părut că plîngea !

Eu însă înțelegeam. Magda se temuse că nu voi reuși să ajung teafăr la hotel. Acum aveam o nouă dovadă în sprijinul celor ce-mi închipuisem.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a petrecut între voi ?

— Nimic. Pur și simplu am avut o discuție neplăcută.

— Despre ce ?

Altădată aș fi rîs de indiscreția lui. Acum însă neliniștea lui fățișă m-a determinat să mă arăt înțelegător.

— Despre probleme de moștenire.

— Îmi spuneți adevărul ?

— Da.

Era limpede că nu mă crezuse, dar n-avea curajul să insiste. Se ridică.

— Mă scuzați că v-am trezit, dar am fost atît de neliniștit...

Era atît de demn de milă, încît l-am compătimit. Dealtfel, după cîte mi se întîmplaseră, aveam și eu nevoie de prezența cuiva. Era ridicol, dar în acest moment tînărul

îmi părea a fi singurul om pe care l-aș fi putut considera prieten.

— Nu-i nimic, nu mi-e somn. Dacă vrei, stai să fumăm o țigară.

Se așează bucuros.

— O iubești mult pe verișoara ta...

— Da. Mi se pare că v-am mai vorbit despre asta. Este singura persoană care mi-a arătat dragoste.

— Și părinții tăi ?

A înălțat din umeri, cu o expresie care m-a emoționat.

— A ! Părinții mei ! De multe ori mă întreb dacă-și amintesc că au un copil. Pe tata nu l-am mai văzut de nu mai știu cînd, iar mama are prea multe treburi ca să-și mai amintească și de faptul că m-a născut cîndva.

Credeam că-l cunosc pe Alex Arghiris, dar abia acum îl descopeream. Mi-a vorbit destul de mult, într-un fel în care nu socoteam c-ar fi fost în stare s-o facă. Și-a „deschis sufletul", și în acest suflet se adunase multă amărăciune, singurătate, temeri. Dacă un psihanalist i-ar fi auzit cuvintele, poate că ar fi putut înțelege motivele care l-au condus pe acest tînăr la trista lui decădere morală.

— Știi, acum cîteva zile am crezut că jucai cu mine un joc cam urît, am spus.

— Adică ?

— Un timpit pus pe glume mă deranja chemîndu-mă la telefon, și-am crezut că ești tu.

— Cum ați putut... ?

— Vocea semăna cu a ta...

M-a privit neliniștit.

— Nu cumva mai credeți...

— Nu. Mai tîrziu am avut dovada că nu erai tu cel care-mi telefona.

— Și cine era ?

— Încă n-am putut afla.

Nici nu-mi amintesc în ce moment al discuției l-am întrebat :

— Ai cunoscut pe un oarecare Haaze ?

— Hermann Haaze ?

Pusesem întrebarea fără prea mari speranțe. Alex Arghiris era un bebeluș pe vremea Ocupației și, desigur, nu și-l putea aminti. Răspunsul lui avea să mă uluiască.

— Da. Pe Hermann Haaze.

— Cum să nu ? L-am cunoscut acum trei-patru ani. Am avut fericirea (tonul său arăta că nu-l simpatiza) să mă aflu de mai multe ori în anturajul său.

Acest al doilea răspuns m-a uluit şi mai mult. Haaze venise în Grecia pentru prima oară după Ocupaţie abia anul trecut. Cel puţin aşa îmi spusese Bekas. Nu cumva mai venise şi altă dată pe-ascuns ?

— Aici ? am întrebat.

— Nu aici. În străinătate. În Elveţia, unde mă aflam cu mama. Dealtfel, cu ea era prieten. Prin ea l-am cunoscut.

Deci doamna Arghiris, o persoană la care nu mă gîndisem niciodată pînă atunci, se dovedea a fi o veche cunoştinţă a răposatului Haaze !

— Ce fel de om era ?

— Respingător. Ştiţi, unul dintre acei nemţi plini de politeţuri, muzică, Grecie antică şi altele de felul ăsta. Însă cele două doamne pe care le însoţeam îl găseau interesant.

— Cele două doamne ?

— Da, mama şi Irma. Irma Kondalexis. Mi se pare că aţi văzut-o. Cu cîteva zile în urmă locuia în acest hotel. Acum a plecat, dar va reveni curînd.

Irma Kondalexis ? Mi-am amintit de femeia pe care o văzusem împreună cu Alex Arghiris, în prima mea zi la Atena.

— Era şi ea în Elveţia ?

— Da. Mi se pare că între ei existau legături de prietenie foarte strînse.

Am încercat să aflu şi alte amănunte, dar Alex Arghiris nu ştia mai mult.

Cînd tînărul s-a îndreptat spre camera lui, afară se crăpa de ziuă.

13

Dimineaţa, în timp ce mă bărbieream, mi-am privit faţa în oglindă şi m-am îngrozit. Ochii-mi erau încercănaţi, obrajii scofîlciţi şi în general aveam aspectul unui om care

a petrecut în orgii trei-patru zile și nopți în șir. Băutura, neliniștea și nesomnul își făcuseră efectul.

Mă gîndeam la Magda, la atitudinea ei de ieri și la apelul telefonic, în plină noapte, în camera lui Arghiris.

Am vrut să-i vorbesc. I-am telefonat, și la celălalt capăt al firului i-am recunoscut vocea.

— Magda, ieri...

— Greșiți. Doamna Konstas nu este aici.

Și totuși ea răspundea la telefon. Eram sigur.

— Magda, trebuie...

— V-am spus că doamna Konstas lipsește.

Înainte de-a apuca să scot o vorbă, a trîntit receptorul. Urmară alte două-trei încercări, cu același rezultat. La un moment dat m-am gîndit să mă duc la Psihiko, dar m-am răzgîndit. E mai ușor să discuți la telefon cu o persoană care te-a izgonit.

M-am îmbrăcat, am mîncat ceva în grabă și am ieșit din hotel. Intenționam să mă întîlnesc cu comisarul Bekas, dar mai întîi voiam să-mi pun oarecare ordine în gînduri.

Piața Constituției era în cel mai frumos ceas al ei. Primii copilași împărțeau firimituri porumbeilor de lîngă Monumentul Soldatului Necunoscut. Am privit mecanic în urma mea. Omul cu costumul în dungi nu se vedea nicăieri.

Am coborît de pe trotuar și tocmai mă pregăteam să trec strada, cînd o mașină se năpusti asupra mea. Abia am avut timp să mă dau la o parte — mișcare pe care am făcut-o fără să-mi dau seama — și mașina a trecut cu mare viteză, depărtîndu-se înainte de-a apuca, în tulburarea care pusese stăpînire pe mine, să-i reținu numărul.

Urmăreau să mă lichideze tot așa cum procedaseră cu nefericitul actor ? Cu alt automobil, cu un alt șofer, dar folosind aceeași metodă ? Nu puteam fi sigur. Mașina trecuse ca un bolid, tocmai cînd coboram de pe trotuar. Poate că era doar un șofer foarte grăbit. Poate că eu, cufundat în gînduri cum eram, nu l-am observat... Poate...

Încercam să-mi dau singur curaj, dar nu reușeam.

Și atunci l-am văzut. Stătea lîngă un chioșc și-și citea ziarul. Se străduia să-și ascundă fața pe după pagini, dar l-am recunoscut. L-aș fi recunoscut chiar dacă și-ar fi luat mai multe măsuri de precauție. Trupul acela bine legat,

costumul în dungi, felul specific în care stătea, cu picioarele puțin depărtate, de parcă erau înfipte în pămînt — se întipăriseră pentru totdeauna în mintea mea. L-am recunoscut de la întîia privire.

Pentru o clipă m-a cuprins un fel de panică. Mi-am revenit repede. Ce mi-ar fi putut face aici, în dimineața însorită, de față cu atîția oameni ? Lîngă clădirea Poliției ? Mă urmărea ca să-i pună pe ceilalți la curent cu activitatea mea... sau poate se afla aici ca să stabilească dacă „amicul" cu mașina își făcuse bine treaba...

Spaima mea se transformă acum într-o furie oarbă, sporită de atitudinea aproape indiferentă a omului. Nu mai m-am putut stăpîni. M-am îndreptat spre el. Eram convins că se va grăbi să dispară, dar a rămas pe loc, citindu-și în continuare ziarul. M-am oprit exact în fața lui.

— Va mai dura mult ? l-am întrebat.

M-am străduit să vorbesc calm, dar n-am izbutit. Vocea îmi tremura. Celălalt a lăsat liniștit ziarul în jos.

— Cu mine vorbiți, domnule ?

Acum, cînd îl vedeam de-aproape, îi recunoșteam toate trăsăturile feței, trăsături pe care, în ajun, le văzusem limpede în lumina farurilor.

— Știi foarte bine că ție îți vorbesc. Ce tot umbli după mine ?

Fără să-mi dau seama, strigasem. Cineva, care cumpăra reviste de la chioșc, se întoarse și ne privi.

— Nu înțeleg ce spuneți, răspunse omul calm.

— Dacă am să chem un polițist ai să înțelegi, am strigat furios.

Eram gata să-mi duc amenințarea la bun sfîrșit. Mi s-a părut că zăresc pe chipul lui bronzat o umbră de zîmbet.

— Nu este nevoie, zise.

Se-ntoarse liniștit și prinse a se depărta fără grabă, în timp ce îl priveam uluit. În purtarea lui era ceva care mă punea în încurcătură.

Oricît mă străduiam să mă stăpînesc, nu reușeam. Simțeam nevoia să mai vorbesc o dată cu Magda. Cele povestite de tînărul Arghiris nu făcuseră decît să-mi sporească îngrijorarea. M-am oprit la un chioșc de ziare, lîngă sediul Poliției. Am format numărul, deși știam ce mi se va

spune : „Doamna Konstas nu este acasă". Voiam să-i aud glasul şi nutream slaba speranţă c-o voi determina să-şi schimbe hotărîrea. Răspunsul era acela la care mă aşteptasem :

— Doamna Konstas nu este acasă.

Însă nu era vocea ei.

— Trebuie s-o văd neapărat !

— Dar v-am spus că nu este aici.

— A ieşit ?

Întrebam nu ca să aflu, odată ce ştiam că mi se spun minciuni, ci din cauză că nu aveam curajul să pun receptorul în furcă.

— A plecat.

— Cum ?

— Cine-i la telefon ?

— O rudă de-a ei.

— Doamna a plecat.

— Adică a ieşit în oraş ? am insistat, neîndrăznind să dau explicaţia impusă de vorbele pe care le auzeam.

— Nu. A plecat în voiaj.

Minţea, pentru că i se ceruse să mintă. Magda era hotărîtă să nu mă mai întîlnească.

— Mulţumesc, am spus.

Nici nu pusesem receptorul jos, că şi hotărîsem ce aveam să fac.

În taxiul ce mă ducea la Psihiko, am reflectat din nou la decizia pe care o luasem, şi nu m-am răzgîndit. Magda mă izgonise căci se temea pentru viaţa mea şi voia să mă salveze. Faptul că, cuprinsă de nelinişte, îi telefonase în puterea nopţii lui Alex Arghiris era mai grăitor decît orice. „Nu înţeleg nimic. Mi s-a părut că plîngea." Arghiris nu înţelegea, dar eu ştiam. Magda plîngea fiindcă se temuse că nu voi mai ajunge viu la hotel.

— Am ajuns. Încotro ?

Eram deja la Psihiko şi şoferul îmi cerea amănunte. I-am arătat strada, şi peste puţin ne-am oprit în faţa casei Konstas.

— Aşteaptă-mă.

Nu ştiam ce anume voi întreprinde şi nici cum voi acţiona. Însă trebuia s-o văd, să-i spun ce simţeam pentru

ea, să-i spun că-i cunoșteam sentimentele pe care le nutrea față de mine. Din fericire, poarta era deschisă. Am străbătut grădina în goană.

Am apăsat pe butonul soneriei cu toată puterea. Știam cu ce cuvinte mă va întîmpina camerista.

— Doamna nu este aici, îmi zise, de îndată ce deschise ușa.

— Știu. Mi-ai comunicat acest lucru și la telefon, puțin mai înainte.

— Atunci de ce ați venit ?

— Pentru că trebuie s-o văd.

Fața ei arăta o uimire prea mare ca să fie prefăcută.

— S-o vedeți ? Dar, odată ce...

— Este absolută nevoie...

— Dar v-am explicat...

N-am așteptat urmarea ; am dat-o brusc la o parte și m-am repezit în casă. M-a urmat, dar, fără să iau seamă la protestele ei :

— Magda ! am strigat.

Nu răspundea nimeni. Am străbătut tot parterul, camerista alergînd după mine și protestînd în continuare.

— Magda !

Am urcat cîte patru treptele care duceau la primul etaj. În ușa deschisă a dormitorului m-am oprit uluit. Am văzut sertarele în dezordine, hainele aruncate pe pat, tot felul de nimicuri care lipseau — semne ale unei plecări precipitate.

Am auzit gîfîitul cameristei, în spatele meu. Fugise ca să m-ajungă.

— A plecat... am șoptit.

— Dar v-am spus, domnule. A plecat. Azi dimineață...

— Unde s-a dus ?

— Nu știu.

— Nu știi sau nu vrei să-mi spui ?

Chipul fetei arăta că nu avea nici un amestec în toate cîte se întîmplau.

— De ce să nu vă spun ?

— La ce oră a plecat doamna ?

— La opt dimineața.

— Știai de ieri despre această călătorie ?

— Nu. Și cred că nici doamna nu știa. Puțin înainte de opt i s-a telefonat. Și-a strîns în grabă cîteva lucruri și la opt a venit o mașină și-a luat-o.

— Era cineva în mașină ?

— Un domn, dar n-a intrat în casă. A așteptat-o la poartă.

— L-ai mai văzut pe acest domn ?

— Nu.

— Cum arăta ?

Mi-a făcut o descriere care nu-mi amintea de nimeni. I-am mai pus și alte întrebări, dar asta a fost tot ce-am aflat.

Nu i-am mai telefonat lui Bekas. M-am dus să-l întîlnesc. Acum nu mai era vorba de cazul care mă interesa sau de temerile mele personale, ci eram îngrijorat pentru Magda Konstas. Mă stăpînea dureroasa presimțire că n-aveam s-o mai văd vreodată.

M-a primit în biroul lui cu veșnicul aer calm, care în unele împrejurări îți dădea curaj, în altele te enerva.

— Lucrurile încep să devină serioase, am spus.

— Adică ?

— Prietenii noștri au trecut la acțiune. Au început să se ocupe și de umila mea persoană.

— Foarte firesc. Și în ce mod ?

— Azi dimineață...

I-am povestit întîmplarea cu mașina. Mă asculta cu o figură total inexpresivă. Cînd am terminat, spuse :

— Vreau să cred că era ceva întîmplător. La Atena șoferii nu se caracterizează prin moderație.

— Așa aș fi zis și eu, dacă n-ar mai fi ceva...

— Ce ?

— Sînt urmărit. Ieri noapte, la Psihiko, poate că aș fi fost ucis dacă nu se ivea, întîmplător, un taxi.

A zîmbit.

— Adică ieri v-a salvat o mașină și astăzi...

Purtarea lui m-a jignit.

— Nu mă credeți ?

— Firește că vă cred. În primul rînd pentru că mi-o spuneți dumneavoastră, și în al doilea rînd pentru că... știu.

— Știți ?

A devenit serios.

— Omul care v-a urmărit era brunet, bine legat și purta un costum în dungi ?

— Da, am îngînat zăpăcit.

— În regulă. Nu vă mai ocupați de el.

N-am înțeles.

— Nu eu mă ocup de el, ci el de mine ! am izbucnit enervat.

— Pentru că aceasta e misiunea... pe care i-am încredințat-o.

La un asemenea lucru nu mă gîndisem. Omul care mă speriase atît era angajatul poliției !

— E omul meu, zise Bekas liniștit. Vedeți, eu sînt de părere că e preferabil să previi o crimă, decît să descoperi cine a comis-o. Și, în cazul dumneavoastră, am considerat că n-ar strica să luăm unele măsuri.

Mi-a venit să rîd. Așadar „asasinul" meu nu era decît un „înger păzitor" ! Un robust „înger păzitor", în costum cu dungi !

— Nu e numai asta. Văduva Konstas a dispărut. Cuvintele mele l-au luat pe neașteptate.

— A dispărut ?

— A plecat azi dimineață de la locuința ei, fără să lase vreo adresă. Ieri...

I-am povestit totul, fără să-i ascund nimic : brusca noastră despărțire, vizita tînărului Arghiris, convorbirea telefonică și disperarea Magdei. Bekas a fost de acord cu mine :

— E limpede că s-a temut pentru dumneavoastră.

Speram să aibă altă părere, să spună ceva care să mă liniștească. N-a rostit decît atît, apoi urmă tăcerea care mă înspăimînta.

— Trebuie să aflăm unde au dus-o, am insistat.

— Sau unde s-a dus, mă corectă. Ne vom strădui s-o găsim. Dacă a plecat în călătorie cu vaporul, trenul sau avionul, aflăm. Însă poate n-a părăsit Atena. Poate se-ascunde pe-undeva, pe-aici.

— Să se ascundă ? De ce ?

— Ca să vă evite, dacă vrea, sau dacă vor ceilalți.

Atunci mi-am amintit ce-mi povestise Alex Arghiris despre mama lui și Irma Kondalexis.

— Răposatul Haaze avea la Atena și prieteni de care nu știam. Ieri noapte, tînărul Arghiris...

L-am pus la curent. Nu-mi închipuiam că Bekas era în stare să-și piardă în asemenea măsură stăpînirea de sine :

— Sînteți sigur că Haaze s-a reîntîlnit cu aceste doamne în Elveția ?

— Așa mi-a spus Alex. Vi se pare important ?

— Cel mai important lucru din cîte am aflat pînă acum !

S-a ridicat.

— Știți unde sînt acum doamnele astea ?

— Nu, dar nu cred că-i greu să aflu unde stau, am răspuns.

S-a dovedit mult mai greu decît îmi închipuisem. M-am întors la hotel și l-am întrebat pe Alex Arghiris, Bekas nevoind să se arate, ca să nu stîrnească bănuieli.

— Era vorba ca mama să facă o croazieră prin insule, cu iahtul unor prieteni.

— Care iaht ?

— Albatrosul lui Rodinos.

— Va fi și doamna Kondalexis cu ea ?

— Nu.

Pentru o clipă m-am gîndit să-i comunic că Magda dispăruse. Mi-a fost milă de el și n-am făcut-o. Avea să afle ce se întîmplase, dar nu voiam să fiu eu acela care să-i dea neplăcuta veste.

Bekas se arătă nerăbdător să audă ce noutăți am. M-a chemat la telefon, pe cînd mai discutam cu Alex Arghiris.

— Ați aflat ?

Foloseam telefonul de la bar.

— Da.

Mi-am coborît vocea. Din fericire, barmanul avea de lucru la celălalt capăt al tejghelei.

— Voiajează cu iahtul lui Rodinos.

— Armatorul ?

— Da. Cu Albatros.

— Atunci e ușor să stabilim unde sînt. Mai stați mult la hotel ?

— Pînă cînd voi avea veşti de la dumneavoastra.

Le-am primit după vreun ceas. De la căpitănia portului, comisarul Bekas a aflat ruta Albatrosului, apoi a venit la hotel ca să mi-o comunice :

— Iahtul şi pasagerii se găsesc în insula Rodos. Am anunţat poliţia de-acolo şi sper ca în cursul zilei de azi să avem răspuns.

Răspunsul însă n-a fost cel aşteptat. Albatrosul într-adevăr se afla la Rodos, dar nu şi doamna Arghiris.

14

Timp de două zile nu l-am văzut pe comisarul Bekas. Două zile pe care e uşor să-şi închipuie cineva cum le-am petrecut. Şoferul lui Demodikos o ştersese (mai tîrziu, cînd de-acum se întîmplase ceea ce avea să se întîmple, am aflat că însuşi Bekas îl lăsase s-o şteargă). În cea de a treia zi, comisarul veni el însuşi la hotel.

— Prietena noastră e în insula Mykonos, mă anunţă.

— Doamna Arghiris ?

— Da. Locuieşte la hotelul Leto, care în această perioadă a anului e aproape gol.

Mi s-a părut că disting o semnificaţie deosebită în ultima frază. Doar Bekas nu era omul care să facă fără motiv observaţii turistice asupra afluenţei din hotelurile insulare.

— Acest „aproape"... am insistat.

— Înseamnă că în hotel se găsesc în acest moment încă vreo patru-cinci clienţi. Şi, printre ei, un cunoscut de-al dumneavoastră.

— Cunoscut de-al meu ?

— Adică, nu chiar... Domnul Demodikos.

Comisarul vorbea în felul lui obişnuit, adică nu te lăsa să înţelegi dacă obiectul discuţiei era neînsemnat sau serios, dacă-l interesa sau îi părea indiferent. Învăţasem însă să-l cunosc şi acum ştiam că vorbele pe care le spunea cu aerul acela chipurile nepăsător erau deosebit de importante.

— Dar, în acest caz...

— Nu vă grăbiți, mă întrerupse. Poate că e vorba doar de-o coincidență.

— Foarte stranie coincidență !

A zîmbit.

— Trebuie să admit că în această împrejurare aveți dreptate. Dacă este o coincidență, într-adevăr e foarte stranie.

— Și dacă nu este ? l-am întrebat.

— Atunci trebuie să ne gîndim că e vorba de o întîlnire. O întîlnire care are o oarecare legătură cu „Îngerul" nostru. Cu „Îngerul Negru".

Constatarea lui, făcută cu atîta naturalețe, m-a determinat să sar de pe scaun.

— Credeți...

— Presupun...

Mii de întrebări îmi veneau pe buze, dar n-am apucat să pun nici una. Am văzut chelnerul apropiindu-se de noi. Credeam că pe mine mă căuta, dar greșeam. Venise după Bekas.

— La telefon, domnule comisar, i se adresă.

Bekas se ridică, spunîndu-mi că lăsase numărul de telefon al hotelului, în cazul că ar avea nevoie de el. Ce slujbă ! Îl urmăream uluit, în timp ce se îndrepta spre cabina telefonică. Așadar și Demodikos se afla la Mykonos ! O întîlnire cu „Îngerul Negru" ! Mă străduiam să fac o legătură, fie și formală, între persoane. Doamna Arghiris era o veche cunoștință de-a lui Haaze. Demodikos, omul nemților pe vremea Ocupației. Aperghis fusese ucis pentru că văzuse ceva în vila de la Psihiko, ceva în legătură cu „Îngerul Negru", și cel care-l ucisese era șoferul lui Demodikos. Păreau niște dansatori care se-nvîrteau în jurul aceluiași punct : „Îngerul Negru". Și-acum, doamna Arghiris și Demodikos se aflau împreună, în plină primăvară, în insula Mykonos ! Oare se întîlniseră ca niște colaboratori ca să-și orînduiască pe mai departe activitatea, sau...

Ideea mi-a venit pe neașteptate, fără nici o pregătire, așa cum se întîmplă uneori : colaboratori sau adversari ?

Adversari care se întîlnesc ca sa se înțeleagă sau să ajungă la un compromis ?

Nu aveam nici un element ca să cred acest lucru. Și totuși, ideea mi-a venit așa, asemeni unei nejustificate dar stăruitoare inspirații. În timp ce meditam, îl vedeam pe Bekas prin fereastra cabinei telefonice. Îl vedeam fără să fiu atent la el. I-am urmărit pentru o vreme buzele, fața, mișcările, și abia după cîtva timp m-am gîndit că această față, aceste mișcări păreau să aparțină unui om extrem de necăjit. Pînă la urmă convorbirea telefonică se termină și Bekas se apropie. Nu-l mai văzusem atît de descumpănit.

— Veşti neplăcute ?

— Foarte. Sînteți ocupat acum ?

— Nu.

— Dacă vreți, veniți cu mine.

Nu l-am întrebat ce se întîmplase. Pentru prima dată îl vedeam într-o asemenea stare. A ieșit grăbit din hotel, dînd la o parte cu brutalitate pe cineva care tocmai intra, și opri cu gesturi bruște un taxi care tocmai trecea. Urcă atît de repede, încît abia am apucat să mă așez lîngă el.

— Ia-o pe bulevardul Patision, spuse.

Am pornit. Numai după ce am trecut de Piața Omonia s-a hotărît să vorbească.

— Iar am pățit-o.

— Cum ?

— Șoferul...

Din cuvintele pe care le rostea enervat și fragmentat am înțeles ce se întîmplase. Era vorba de șoferul lui Demodikos, cel care-l călcase pe Aperghis. Îl lăsaseră să „evadeze", dar îl urmăreau îndeaproape. Știau casa în care se ascundea.

Îl urmăriseră cînd se dusese să se culce, și dimineața...

— N-a mai ieșit, spuse Bekas.

— Păi, dacă se ascundea ?

— Ieșea. Cu grijă, desigur, dar ieșea. Se-nvîrtea prin diferite locuri, de parcă era în căutarea cuiva. Azi dimineață nici n-a ieșit, nici n-a deschis ferestrele. Oamenii

mei nu s-au neliniștit. Însă cînd a trecut de amiază fără ca ceva să se schimbe, s-au temut c-o ștersese prin vreo ieșire dosnică. Au bătut în ușă și pe urmă au forțat-o.

— Și nu l-au găsit ?

— Aici e aici : l-au găsit.

Nu pricepeam.

— Mort, spuse Bekas. Asasinat !

CARTEA A DOUA

1

Știam ce urma să văd și totuși am fost impresionat cînd am zărit acel trup nemișcat. Omul era căzut cu fața în jos, cu mîinile depărtate, de parcă se străduia să se țină de podea. Zăcea exact în mijlocul încăperii, și lîngă el am văzut un scaun răsturnat. Pe polițistul care se afla în cameră l-am observat abia mai tîrziu, cînd i-a vorbit Bekas.

— Nu s-a atins nimeni de nimic ?

— Nimeni, domnule comisar.

Bărbatul rotofei s-a aplecat asupra cadavrului, l-a cercetat fără să-l atingă, pe urmă s-a ridicat.

— Nu se vede urmă de lovitură, spuse de parcă își vorbea sieși.

Abia atunci m-am gîndit că nu văzusem nici o rană.

— Și nu există nici urmă de luptă, continuă polițistul pe același ton.

Comisarul făcu cîțiva pași prin cameră, de parcă o măsura. Se opri în fața scaunului răsturnat.

— Asta ? i se adresă subalternul.

— Nu cred. Mai degrabă amicul s-a simțit rău, a vrut să se sprijine și în cădere l-a răsturnat.

— Deci credeți că...

— Da, că a murit singur, i-o luă Bekas înainte.

— De moarte naturală ? am întrebat eu.

— Da. De moarte naturală sau de-o moarte pe care s-au îngrijit alții s-o facă să pară naturală. Autopsia ne va arăta. Însă, oricum, nu va mai vorbi niciodată, dracu să-i ia.

Lovi puternic cu piciorul în scaun, izbindu-l de perete. Subalternul l-a privit mirat. Era lucru neobișnuit ca Bekas să se lase pradă sentimentelor de moment.

— Canaliile, murmură.

Am înțeles ce se petrecea cu el. Se socotea răspunzător pentru această moarte și întreaga afacere lua aspectul unei răfuieli personale.

Din stradă se auzi zgomotul unor mașini care opreau. Curînd încăperea se umplu de polițiști. Bekas a început să discute cu ei, și m-a uitat.

După un ceas am părăsit împreună casa morții, croindu-ne anevoie loc prin mulțimea de curioși adunată în stradă.

Am urcat în mașina care ne aștepta. Bekas se instală posomorît într-un colț, pe banchetă, fără să vorbească. N-aveam curajul să întrerup această tăcere. În clipa aceea, comisarul își ura atît de mult adversarii, încît ura lui se întindea cu mult dincolo de ei.

— Canaliile, murmură iar.

Am îndrăznit să întreb :

— Credeți că ei l-au ucis ?

— Vom vedea.

Pe urmă, parcă dîndu-și seama că nu eu eram vinovat de această moarte, îmi vorbi mai blînd :

— Poate c-a murit în urma unui atac de cord sau așa ceva, dar în acest caz trebuie să fie foarte norocoși. Cel mai logic este să presupunem c-a împărtășit și el soarta celorlalți.

Oftă.

— Șoferul ăsta era un atu serios în mîinile noastre.

— Credeți că l-a ucis Demodikos ?

— El, cu mîna lui, sigur că nu, odată ce e plecat, dar nu totdeauna asasinul este și cel care ucide. Se poate foarte bine ca Demodikos să fi pus pe altcineva. Demodikos sau cine se află în umbra lui. Unde vreți să vă las ?

Aș fi preferat să rămîn în preajma lui — aveam atîtea de discutat împreună — dar vedeam că dorea să scape cît mai repede de mine.

— La hotel, am răspuns.

Cu puțin înainte de a ajunge în Piața Constituției, l-am întrebat :

— Ce credeți că fac la Mykonos ?

— Cine ?

Era atît de preocupat de moartea șoferului încît uitase sau îl enerva să stea de vorbă cu mine ?

— Demodikos, doamna Arghiris și ceilalți.

— Vom vedea.

A rămas tăcut pînă cînd mașina s-a oprit în fața hotelului. Abia atunci, de parcă și-ar fi regretat purtarea, mi-a spus :

— E acolo un om de-al meu care le urmărește toate mișcările.

Hotelul, zgomotos acum, era plin de oameni pe care-i vedeam pentru prima oară în elegantele saloane. Tineri, aproape copii, reporteri grăbiți, fotoreporteri și simpli curioși. Chelnerii, snobi ca toți chelnerii din hotelurile de lux, se uitau cu dispreț reținut la toată această mulțime, care nu era „lumea lor".

Cum starea mea sufletească nu se potrivea cu atmosfera de-aici, am încercat să scap cît mai repede : am alergat la bar, care se afla în cel mai îndepărtat colț al sălii. Barmanul mi-a zîmbit semnificativ.

— Nu vă spuneam eu ?

Uitasem despre ce-mi vorbise.

— Au aflat.

— Cine ?

— Reporterii și ceilalți. Despre Loren.

Atunci mi-am amintit ce-mi spusese cu cîteva ore în urmă.

— A, da.

— Au aflat că va coborî curînd, și...

(Sofia Loren, curioșii, Magda care nu dădea semne de viață, și șoferul, cu cîteva ceasuri mai înainte viu și acum strîngînd podeaua cu degete înțepenite — viața semăna cu un text suprarealist, incoerent și groaznic.)

— Dă-mi ceva de băut.

De obicei nu beam decît seara, însă acum simțeam nevoia unei băuturi tari. (Șoferul, Magda, întîlnirea de la My-

konos şi, fără nici o legătură, populara şi zgomotoasa vedetă italiană.)

— Ce doriţi ?

— Orice.

— Un dry-Martini.

Închiseseră pentru totdeauna gura şoferului, tot aşa cum făcuseră cu Konstas, Haaze ori Aperghis. De ce nu s-ar fi descotorosit în acelaşi fel şi de Magda, care văzuse mai multe decît Aperghis şi ştia cel puţin tot atîtea cît şi ceilalţi?

— Cunoşti orarul vapoarelor pentru Mykonos ? l-am întrebat.

Barmanul m-a privit oarecum mirat.

— Vă gîndiţi să vă duceţi la Mykonos ? Nu e sezonul potrivit. Cu vremea asta, nu cred...

Discursul lui turistic devenea un acompaniament pentru gîndurile mele încîlcite.

— V-aş recomanda luna iulie. Desigur, sezonul e în august. Se duce atîta lume, încît devine...

— În perioada Ocupaţiei, se aflau nemţi în Mykonos ? l-am întrerupt.

Din nou păru uimit.

— Nemţi ? Nu ştiu... Nu cred... Poate că erau, dar n-am auzit.

Dintr-o dată a izbucnit un vuiet puternic, flaşurile fotoreporterilor au fulgerat, o mişcare, asemeni unui val stîrnit din senin, s-a semnalat dinspre salonul central.

— Coboară, mă informă barmanul.

În capul scării s-a ivit impunătoare, cu surîsul profesional împietrit pe buze, cu doi-trei tipi în urma ei— la distanţă reglementară, nu cumva să strice imaginea pentru fotoreporteri —, actriţa italiană. Era îmbrăcată cu o rochie strîmtă, mulată pe corp.

— Nu e un înger ? rosti entuziast barmanul.

Purta o rochie neagră.

— Înger negru, am spus.

— Poftim ?

Mi-am strîns capul în mîini. Aveam să înnebunesc aşteptînd. Aşteptînd ce ? Încă o moarte — moartea Magdei ?

Era o prostie, şi totuşi am telefonat din nou la Psihiko şi am primit răspunsul pe care-l ştiam dinainte.

Nu. Doamna nu s-a întors.

L-am căutat pe tînărul Arghiris — era singurul om din Atena cu care puteam vorbi despre Magda —, însă nu l-am găsit. Am umblat pe străzi fără nici o țintă și numai la cinci după-amiază mi-am amintit că nu mîncasem nimic toată ziua. Am intrat în primul restaurant întîlnit, dar am lăsat mîncarea aproape neatinsă. Dacă nu vorbeam cu cineva despre Magda, simțeam că mă sufoc.

Numai din acest motiv m-am dus la avocatul Melahrinos. E drept că o ura pe Magda, însă la urma urmelor o cunoștea. S-a arătat destul de mirat văzîndu-mă.

— Credeam că ați plecat.

Am zîmbit cu amărăciune.

— Nu v-am urmat sfatul.

S-a uitat la mine cu mare atenție.

— Sînteți bolnav ?

— Nu, pur și simplu prost dispus.

— Aspectul dumneavoastră...

În timp ce schimbam aceste fraze banale, aveam sentimentul nedefinit că în biroul lui exista ceva care avea legătură directă cu mine, ceva despre care nu știam ce este, dar care trăia undeva în subconștientul meu.

— Domnule Melahrinos, ce știți despre „Îngerul Negru" ?

A surîs, cum face un om serios cînd aude un copil spunînd că a prins luna.

— M-ați mai întrebat și altădată. V-am spus : nimic.

— E o bandă, o organizație...

M-a lăsat să vorbesc.

— Dar credeți într-adevăr, izbucni el, că după atîția ani pot exista asemenea strigoi, și mai ales sub cerul atic ?

— Și eu gîndeam la fel ca dumneavoastră, însă au survenit multe accidente fatale care m-au determinat să-mi schimb părerea.

— Accidente fatale ?

— Mai întîi, moartea prietenului dumneavoastră, unchiul meu.

— V-am vorbit despre această moarte, spuse, și expresia lui deveni serioasă. Și știți pe cine consider răspunzător...

— Pe Magda ?

— Mi se pare că am discutat despre asta.

— Domnule Melahrinos, pentru numele lui Dumnezeu, vorbiți-mi sincer. Timoteos Konstas a colaborat cu nemții ?

— Unchiul dumneavoastră a fost un om excepțional și îmi pare rău că dumneavoastră, ruda lui dragă, puteți gîndi în felul acesta.

Din nou acea impresie nedefinită că în încăpere exista ceva care mă emoționa, dar nu puteam stabili ce anume.

— Știți că Magda a dispărut ?

— Nu, dar nu mă mir. Poate că l-a urmat pe unul din amanții ei, răspunse disprețuitor.

— Nu și-a urmat amantul.

— Dacă sînteți sigur...

Disprețul lui pentru femeia pe care o iubeam era vizibil.

— Nu și-a urmat amantul, și este în pericol.

A ridicat din umeri de parcă spunea că nu crede, dar și dacă ar fi crezut acest lucru îi era total indiferent.

— De ce o urîți pe Magda Konstas ? l-am întrebat pe neașteptate.

— Lăsați vorbele mari. N-o urăsc pe această doamnă. Pur și simplu nu e o persoană demnă de-a fi stimată. Pe urmă, părerea mea despre rolul jucat de dînsa în moartea lui Timoteos...

I-am urmărit numai primele cuvinte. Apoi spusele lui au devenit un simplu vuiet. Creierul meu se străduia să clarifice senzația că exista ceva în această încăpere cunoscut mie. Se apropia de acest „ceva", asemeni unui nume care ne ajunge pe buze, pe care, după cum se spune, „îl avem pe limbă", și totuși nu ni-l putem aminti. Și dintr-o dată s-a făcut lumină. Am descoperit ce era acel „ceva" care mă emoționa : parfumul Magdei ! Sau, mai precis, nu chiar asta : o amintire, o umbră a parfumului ei. Eram sigur. De o mie de ori sigur...

Melahrinos încă vorbea. L-am întrerupt :

— Magda a fost aici ! am strigat.

S-a fistîcit. Am văzut limpede că s-a fistîcit, deși s-a prefăcut că nu înțelege ce-i spun.

— A fost aici ! Știu c-a fost aici !

— Vă rog ! Nu vă dați seama ce spuneți...

Am sărit de pe scaun și, aplecîndu-mă peste biroul lui, l-am apucat de gît :

— A fost aici ! Ce-ați făcut cu ea ?

Cu o forță neașteptată mi-a îndepărtat mîinile. Ochii îi deveniseră necruțători.

— Plecați imediat din biroul meu ! Domnule Evanghelidis ! Agesilae !

Ajutorul lui și portarul intrară în cameră, în timp ce Melahrinos își aranja cravata.

— Conduceți-l pe domnul pînă la ieșire, porunci. Iar pe dumneavoastră vă sfătuiesc să consultați un medic și să-i cereți ajutorul. Sînteți nebun, mi se adresă, stăpînindu-se cu greu.

Eram nebun ? Mă pîndea într-adevăr pericolul să înnebunesc ? Melahrinos era primul care o acuzase pe Magda. Melahrinos era un om respectabil, prieten al familiei mele de ani de zile, persoană fără pată. Ce-ar fi putut să caute Magda în biroul său ? Parfumul, umbra parfumului ei pluteau în atmosfera încăperii.

M-am întors istovit la hotel.

Am urcat direct în cameră. Mă durea capul și ardeam tot, de parcă aveam febră. Da, erau foarte multe amănunte care-mi scăpau, foarte multe pe care nu le înțelegeam. Ce se alesese de ciudatul individ care-mi telefonase în primele zile ? În febra ultimelor evenimente aproape că și uitasem de el. Cine era și de ce mă părăsise în tot acest timp ? Încetase să se distreze cu mine sau reușise ceea ce urmărea prin convorbirile lui telefonice ?

Chiar în acel moment a sunat telefonul. M-am înfiorat. Am privit micul aparat de parcă ar fi fost un animal primejdios. Eram sigur că e el. Însă era Bekas.

— Aveți ceva noutăți ? l-am întrebat.

— Da. Medicul legist și-a prezentat raportul.

— Moartea... ?

Doream ca răspunsul să nu aibă nimic groaznic. Nervii mei nu mai suportau alt asasinat.

— A fost otrăvit.

N-am reținut ce mi-a spus. Mi se pare că mi-a vorbit despre proprietăreasa casei care fusese interogată, despre

un băiat care-i adusese alimente, despre ultimele întîlniri ale decedatului... Concluzia era că murise otrăvit : o otravă puternică pe care cineva avusese grijă să i-o pună în mîncare. Poate că Bekas pomenise de cianură, dar nu sînt sigur. Toate mi se învălmășeau în minte. Mi-am revenit cînd am auzit ultima frază :

— Prietenele dumneavoastră au trecut pe-aici.

— Prietenele... ?

— Magda Konstas și Irma Kondalexis. Ultima veste pe care o deținem despre ele e că s-au dus la Pireu.

— Și pe urmă ?

— Sper ca în cîteva ore să aflăm. Am să vă telefonez mîine dimineață.

Cu cîtă ușurință o spunea ! Va afla în cîteva ore și îmi va telefona mîine dimineață ! Dar oare nu-și dădea seama că în starea în care mă aflam cîteva ore mi se păreau nesfîrșite ?

— Nu cumva pot să vă sun eu ceva mai tîrziu ? Peste două-trei ore ?

— Nu. Nu știu unde voi fi.

Doream din tot sufletul să insist, dar m-am jenat.

— Așadar, pe mîine dimineață.

— Da.

L-am căutat din nou pe tînărul Arghiris și iarăși mi s-a spus că n-a apărut. M-am uitat la ceas. Abia opt. Ardeam. Da, desigur că aveam febră. Picioarele nu mă mai susțineau și tot corpul mă durea. Mi-am scos haina, am stins lumina și m-am întins pe pat. O reclamă luminoasă — se aprindea și se stingea la intervale regulate, pe clădirea de vizavi — umplea camera cu strălucirea ei rece, albastră. Deci Magda apăruse la Atena și coborîse cu însoțitoarea ei la Pireu. Să fi trecut pe la biroul lui Melahrinos ? M-am sculat împleticindu-mă și mi-am pus haina. Eram bolnav, dar dacă mai rămîneam acolo, singur, înnebuneam.

M-am întors la hotel tîrziu, fără să-mi amintesc prea bine cum petrecusem atîtea ceasuri. Mă străduisem să-mi ascund singurătatea în vîrtejul zgomotului și al mulțimii. Intrasem în localuri în care nu mai călcasem nicicînd, bău-

sem cu oameni pe care nu-i cunoşteam... Cînd am ajuns în pat eram mort de oboseală, şi am adormit.

M-a trezit un zgomot oarecare (mai tîrziu mi-am dat seama că era vorba de uşa camerei mele, pe care cineva o deschisese fără menajamente).

Silueta rotofeie a comisarului Bekas se profila în lumina care pătrundea prin fereastră. Am închis ochii. Nu eram sigur dacă sînt treaz sau visez.

— E, să nu adormiţi iar !

Nu era vis. Mi-am strîns fruntea în palme şi am deschis ochii. Poliţistul cel rotofei se afla într-adevăr lîngă patul meu.

— Aţi dormit cam mult.

Mă durea capul. Se vede că în timpul nopţii băusem fără măsură.

Cît e ceasul ?

— Zece.

Am încercat să mă scol şi numai atunci am constatat că mă culcasem îmbrăcat. Bekas observă şi el.

— Se pare că ieri v-aţi cam făcut de cap, spuse cu oarecare reproş.

— Ieri eram într-o stare îngrozitoare. Îmi era imposibil să dorm şi...

— Aţi băut.

— Mai mult decît îmi trebuia. Am impresia că din clipă în clipă o să-mi crape capul.

— Păcat ! Şi eu intenţionam să vă propun un voiaj. Încet-încet începeam să-mi revin.

— Voiaj ?

— Pînă la Mykonos.

A luat un scaun, l-a întors şi s-a aşezat, sprijinindu-şi coatele de spetează.

— Ce vom...

— Spălaţi-vă un pic pe faţă şi pe urmă stăm de vorbă.

Am trecut în baie, m-am dezbrăcat şi am făcut un duş. Apa rece m-a înviorat.

— Ce vom face la Mykonos ? am strigat.

— Ne vom întîlni cu amicii noştri.

— Cu doamna Arghiris şi cu Demodikos ?

— Nu numai cu ei.

Zgomotul apei mă împiedica să aud bine.

— Ce-ați spus ?

— Am spus nu numai cu ei. Și ceilalți au sosit ieri la Mykonos.

Am sărit din vană șiroind de apă.

— Magda ?

— Magda și însoțitorii ei.

Am înhățat un halat și, înfășurîndu-mă în el, m-am repezit în cameră. Bekas continua să stea călare pe același scaun, sprijinindu-și bărbia în mîini.

— Magda e la Mykonos ?

— Da. A sosit ieri. Împreună cu Irma Kondalexis și cu încă cineva.

Nu puteam să cred.

— E sigur ?

— Omul meu nu mi-ar comunica ceva fără să verifice. Dealtfel, nu i-a fost greu. Prietenii dumneavoastră nu se ascund. Și-au dat numele adevărat la hotel. Nu vreți să veniți cu mine ?

— Cînd avem vapor pentru Mykonos ? l-am întrebat.

— Poimîine. Dar, firește, noi nu vom aștepta.

2

Am pornit abia seara, cu o vedetă rapidă pe care Serviciul de luptă contra stupefiantelor o pusese la dispoziția comisarului Bekas. Comandantul ei, un tînăr și bronzat aspirant de marină, în vîrstă de douăzeci și cinci de ani, era un om minunat, care iubea marea și se bucura de călătorie. Dimineața am intrat în portul Mykonos. Stăteam la prova, lîngă Bekas, și priveam insula care semăna cu o ilustrată de reclamă turistică. Era pentru prima oară cînd mă duceam la Mykonos, și în alte împrejurări contrastul dintre albastrul intens al mării și albul insulei m-ar fi fermecat. Acum însă nu aveam dispoziție pentru satisfacții de ordin estetic.

— Credeți că mai sînt aici ?

— Pînă în clipa cînd am părăsit Pireul erau.

— De unde știți ?

Bekas a surîs. Nerăbdarea mă făcea să spun prostii.

— Mykonos e racordată la rețeaua telefonică. Uite, acolo locuiesc ei, la hotelul Leto.

Ardeam de atîta nerăbdare, încît mi se părea că vasul întîrzia prea mult acostatul. Pînă la urmă, am sărit pe mal. Un bărbat brunet, în jachetă sport, ne aștepta. S-a dus direct la Bekas.

— Totul e-n ordine ? l-a întrebat acesta.

Celălalt s-a aplecat și i-a șoptit ceva. Mi-am dat seama că era omul lui. Comisarul s-a întors spre tînărul marinar, care rămăsese la cîrma navei.

— Ne întîlnim mai tîrziu, i-a strigat.

Pe urmă m-a apucat de braț.

— Mergem ?

— La Leto ?

— Nu. Prietenul nostru — arătă spre omul lui — a avut grijă de toate.

Nu știu ce părere avea comisarul despre asta, căci ni se reținuseră camere nu la hotel, ci în partea de sus a insulei, într-o casă spațioasă și strălucind de curățenie. După ce ne-am instalat, Bekas a deschis fereastra.

— Nu-i așa că priveliștea e minunată ? îmi zise.

— Excepțională, am răspuns. Oare ei mai sînt aici ?

Bekas se întoarse zîmbind spre omul care ne întîmpinase. Părea foarte mulțumit, poate de ceea ce-i comunicase în taină colaboratorul său.

— Ne va spune Anghelidis. Într-adevăr, nu ți-am făcut cunoștință cu prietenul meu. Șeful de post Anghelidis, domnul Nikodemos. Domnul Nikodemos întreabă dacă domnii din Atena se mai află pe insulă.

— În acest moment, nu, spuse polițistul.

— Au plecat ? am întrebat speriat.

Șeful de post a zîmbit. Desigur, toate aceste amănunte fuseseră comunicate superiorului său și acum le repeta precum un actor rolul :

— S-au dus să facă o plimbare pînă la Delos, cu iahtul cu care au venit doamnele Kondalexis și Konstas. Iahtul lui Mavrokostas.

Deci Magda ajunsese pe insulă cu iahtul.

— Mavrokostas trebuie să fie domnul care o însoțea la Kinetta, completă Bekas.

S-a întors spre subalternul său.

— De ce crezi că s-au dus la Delos ?

— Cînd se vor întoarce, vom afla. Toți cei care vin la Mykonos cu ambarcațiunea lor se duc pînă la Delos.

— Ca să viziteze monumentele ?

Bekas a surîs. Se juca cu mine. (Desigur știa ceva care-l făcea să fie vesel. Ceva ce probabil aflase aici.)

— Sau ca să poată discuta în liniște, departe de ochi și urechi indiscrete, spuse.

— Ochi și urechi care există totuși în acest moment la Delos, am observat eu, gîndindu-mă că omul lui Bekas n-ar fi stat acum cu noi dacă n-ar fi trimis pe altcineva acolo.

— Fără ca ei s-o știe, rîse Bekas.

Da, desigur, aflase ceva care-l făcea să fie vesel. Se apropie din nou de fereastră și respiră cu putere aerul dimineții. Semăna cu un funcționar care fugise de la serviciu și se bucura de vacanța pe care și-o luase singur.

— Ce-ați aflat ? l-am întrebat.

Luă un aer prea nevinovat ca să fie sincer.

— Despre ce ?

— Despre prietenii noștri și vizita lor la Delos.

— Încă nimic concret.

— Ne-„pozitiv" ?

A rîs.

— Multe lucruri pe care-mi veți îngădui să vi le spun ceva mai tîrziu.

— Cînd ?

— Ceva mai tîrziu...

Era bine dispus, cordial, prietenos, dar ca totdeauna încăpățînat. Știam că va vorbi doar cînd va socoti că a sosit momentul.

— Și acum ce vom face ? l-am întrebat.

— Ceea ce fac și ceilalți turiști. Vom da o raită prin insulă.

Am coborît pe ulițele pietruite ale insulei și șeful de post, care ne ieșise în întîmpinare, dispăru fără să spună nimic. Ne-am plimbat prin oraș, am coborît pe chei, am

mîncat prăjituri cu migdale în cafenelele de pe țărm, am căscat gura la Petros, pelicanul care, important și țanțoș, își făcea plimbarea pe mal, și am răspuns la salutul unor pictori olandezi ce-și vînturau prin Mykonos bărbile blonde și pantalonii tirolezi. Ai fi zis că Bekas uitase motivul care ne adusese pe insula cea albă. Se bucura din adîncul sufletului, și a ajuns pînă acolo încît și-a exprimat admirația pentru bustul frumoasei Mado Mavroghenous, care împodobea mica piață din port.

— Și dacă nu se vor întoarce ?

— Cine ?

Purtarea lui mă enerva.

— Dacă vor pleca direct de la Delos, odată ce tot sînt cu iahtul ?

— Nu vor pleca, a răspuns cu deplină certitudine.

— De unde știți ?

— Nu vor pleca, cel puțin nu înainte de-a afla că sîntem aici.

— Și dacă ne vor vedea ?

A rîs.

— Presupunînd că raționamentul meu este corect, e sigur că, văzîndu-ne, vor părăsi insula.

— În acest caz, poate că ar fi mai bine să ne ascundem.

— Ne mai gîndim. Nu cred că e nevoie. Mai degrabă trebuie să facem contrariul.

I-am spus că nu înțeleg.

— Mai tîrziu. Ceva mai tîrziu veți înțelege totul.

N-aveam ce face, asta era situația, așa că i-am acceptat felul ciudat de-a se purta, deși uneori (tocmai din cauza asta) îmi devenea antipatic.

S-au întors îndată după prînz, în timp ce noi ne aflam în cameră. Bekas, întins pe pat, citea ziarul de alaltăieri, iar eu, postat la fereastră, așteptam, cînd deodată zăresc iahtul. Eleganta navă se apropia de insulă lunecînd parcă pe valuri.

— Sosesc ! am strigat.

Nu s-a grăbit să se scoale ; apoi, înainte de-a veni lîngă mine, a împăturit cu grijă ziarul și l-a pus pe masă.

— V-am spus că se vor întoarce.

Încercam nerăbdător să disting feţele celor de pe punte. Două femei în picioare, ceva mai încolo un bărbat cu o şapcă de marinar, un al patrulea care urca dinspre cabine. În zadar am căutat silueta Magdei şi rochia ei neagră. N-am zărit-o.

— Poate că e jos, în cabină, şi se odihneşte, spuse Bekas. Nu se poate s-o fi lăsat singură la Delos.

Cînd nava a acostat şi pasagerii au pus piciorul pe uscat, am văzut-o. Se sprijinea de braţul bărbatului cu şapcă de marinar şi discuta cu Irma Kondalexis, care păşea lîngă ea. Ceva mai în urmă veneau doamna Arghiris şi vreo trei-patru bărbaţi pe care nu-i cunoşteam.

Au înaintat pe chei şi acoperişul unei case din faţă i-a ascuns privirii noastre. Cîteva minute mai tîrziu, i-am văzut din nou intrînd în hotel. Bekas se reîntoarse în pat. Ardeam de nerăbdare : nu ştiam ce-ar fi trebuit să facem, dar nici aşa nu se mai putea, să stau acolo, nemişcat, între patru pereţi...

— Şi-acum ? am întrebat.

— V-am spus. Puţină răbdare.

— Pe cine mai aşteptăm ?

— Pe omul meu, care a fost la Delos.

Uitasem de el cum uitasem de toată afacerea. Singurul lucru la care mă gîndeam era că Magda apăruse din nou, că se afla în apropiere şi că trebuia s-o văd.

— Şi pe urmă ?

— De venirea lui va depinde acest „pe urmă". Dar, ia spuneţi-mi, cîţi ani aţi trăit în străinătate ?

— Cincisprezece.

— În ce ţări ?

Îmi dădeam seama că mă întreba numai şi numai ca să-mi tempereze nerăbdarea. Am discutat un timp, şi a fost cea mai ridicolă conversaţie pe care am purtat-o în viaţa mea. La un moment dat, Bekas se ridică şi se duse la fereastră.

— Curînd va apune soarele, zise.

Am observat că privea spre mare, de parcă ar fi căutat ceva, ceva care pînă la urmă a apărut : o mică barcă cu motor, care se apropia de insulă. Comisarul îşi pune haina.

— Am să lipsesc puțin. Veți avea amabilitatea să așteptați aici ?

Parcă puteam să fac altceva ?

— Veți întîrzia ?

— Nu prea mult...

A ieșit din cameră lăsîndu-mă într-o stare de enervare extremă. Știam că se duce să se întîlnească cu cel care-i urmărise în Delos, cu omul care în această clipă intra în port cu mica lui ambarcațiune.

Cînd s-a întors, albastrul pur al mării începuse să devină negru. În cafenelele de pe țărm se și aprinseseră luminile și, puțin mai departe, Leto, cu verandele lui luminate, părea un transatlantic. Am alergat la ușă ca să-l întîmpin pe Bekas.

— Așadar ?

— Lucrurile merg bine. Ați vrea s-o vedeți pe doamna Konstas ?

Doar asta voiam.

— Cum ?

— E foarte simplu. Vă veți duce la hotel.

— Și ceilalți ? N-or să mă vadă ?

— Firește.

— Dar... nu...

M-a întrerupt zîmbind.

— Nu, nu e nevoie să vă ascundeți. N-au decît să vă vadă.

Începeam să înțeleg.

— *Trebuie* să mă vadă ?

— Da.

— Face și asta parte din planul dumneavoastră ?

— Să zicem.

— Vreți să-i speriați ?

— Puțin.

— Cînd trebuie să mă duc ?

— Cînd vreți...

Voiam să plec imediat, și Bekas nu avea nimic împotrivă. La ușă m-a oprit.

— Și încă ceva, domnule Nikodemos. Dacă puteți aranja o întîlnire între patru ochi cu văduva Konstas, de

care însă toți să-și dea seama, să nu ezitați. Și dacă această întîlnire va avea un caracter, să nu mă înțelegeți greșit, puțin... să spunem... sentimental, va fi cu-atît mai bine.

Am protestat :

— Vreți s-o compromit în ochii lor ?

— Nu uitați că unul din scopurile noastre este s-o ajutăm.

— Și dacă astfel va fi în primejdie ?

Fața lui deveni serioasă.

— Este deja în primejdie, spuse.

De la casa în care locuiam și pînă la hotelul Leto distanța era foarte mică. Ca s-o străbat, nu mi-au trebuit nici cinci minute.

După cum spusese Bekas, hotelul era aproape gol. Singurul om pe care l-am zărit în hol a fost funcționarul de la recepție.

— Domnul ?

I-am explicat că venisem să vizitez niște prieteni. Mi-a arătat scara și pe urmă nu s-a mai interesat de mine. Am urcat la primul etaj. În salon nu era nimeni. Am observat două grupuri pe verandă. Am luat loc la o masă mai retrasă și am comandat ceva de băut. Magda era într-unul din grupuri, așezată cu spatele spre interior. Vizavi de ea ședea Irma Kondalexis, lîngă ea, tipul pe care-l zărisem mai înainte, cel cu șapcă de marinar. (Desigur, proprietarul iahtului, acel domn Mavrokostas, m-am gîndit.) Membrii celui de-al doilea grup îmi erau necunoscuți. Doamna Arghiris nu se afla printre ei.

Să fi plecat ? m-am întrebat.

N-am rămas prea mult timp nedumerit. Am auzit pași pe scară și am văzut-o coborînd de la etajul al doilea. Trecînd pe lîngă mine, m-a recunoscut. A părut mirată și nemulțumită. A ezitat puțin, apoi s-a oprit în dreptul mesei mele :

— Dumneavoastră ? Cum de-ați nimerit la Mykonos ?

Vorbise tare. Membrii celor două grupuri s-au întors să mă privească. Mi-am concentrat întreaga atenție asupra Magdei care se-ntorsese și ea. Chipul ei exprima mai mult decît neliniște. Doamna Arghiris strigă :

— Magda, vezi cine a venit aici ?

Se străduia să-şi păstreze aerul acela specific unei doamne mondene care se miră întîlnind un cunoscut acolo unde nu se aşteaptă, dar nu reuşi să mă păcălească. Prezenţa mea o stînjenea.

Nu mă mai puteam preface. Trebuia să mă scol şi s-o salut pe văduvă, gest pe care, dealtfel, l-am şi făcut.

— Ce surpriză, spuse întinzîndu-mi mîna.

Făcea eforturi să pară naturală, dar fără să obţină rezultatul scontat. Mîna îi era rece ca gheaţa şi am simţit-o tremurînd în palma mea.

— Cum de-ai nimerit pe insulă ?

Am găsit o explicaţie. O afacere, un prieten cu care urma să mă întîlnesc aici, cam aşa ceva. Simţeam privirile tuturor aţintite asupra mea.

— Nu staţi cu noi ? mi s-a adresat Mavrokostas. Magda, nu-i spui amicului tău...

N-a spus nimic. Nu-şi putea ascunde spaima. Doamna Arghiris a vorbit în locul ei :

— Vă cunoaşteţi ?

Mavrokostas îmi strînse mîna plin de cordialitate.

— Nu vreţi să luaţi loc ? mă invită.

Am refuzat. Trebuia să-mi întîlnesc prietenul şi nu voiam să-i deranjez.

— Cum doriţi.

M-am întors la masa mea. Ceilalţi nu se mai interesau de mine. Pe cînd coboram în grădină, am întîlnit o persoană care intra : nu mi-a fost greu să recunosc chipul acela cioplit al faimosului domn Demodikos.

Deşi lucrurile nu se petrecuseră aşa cum dorise comisarul Bekas, obţinusem totuşi un rezultat : prezenţa mea fusese remarcată. Rămînea acum să încerc să mă întîlnesc pe-ascuns cu Magda. Dar să fac în aşa fel încît să fiu văzut. Ceea ce mi se părea cel mai greu lucru.

Am făcut o plimbare pe ţărm, prin faţa hotelului, pe urmă am revenit în sală. Am chemat chelnerul.

— Numele meu e Nikodemos. N-am fost căutat ?

Jucam rolul celui care aşteaptă un prieten, un joc care însă nu-i putea înşela.

— Nu, domnule.

— Mulțumesc. Voi aștepta.

Am mai comandat ceva de băut. Curînd grupul lui Demodikos se risipi. Zece minute mai tîrziu, Mavrokostas le propunea :

— Ce-ați zice de o plimbare la *Aghios* [1] Stefanos ?

Femeile acceptară. Trecură pe rînd prin fața mea.

— Prietenul dumneavoastră încă n-a venit ? mi se adresă doamna Arghiris.

— Nu.

— N-ați prefera să ne însoțiți ? În seara asta luna e minunată.

— Din nefericire, nu pot.

Și-au luat rămas bun. În timp ce coboram, am auzit vocea Magdei :

— E cam răcoare. Mă duc să-mi iau o jachetă.

— Te așteptăm.

— Nu, nu e nevoie. Luați-o înainte, vă ajung eu...

Știam de ce o face. Ceilalți au coborît zgomotoși. Magda a trecut în fugă. I-am văzut pe doamna Arghiris și pe însoțitorii ei ieșind. Curînd se arătă și Magda ; ieșise din cameră cu o jachetă pe braț.

S-a uitat speriată în jur și a alergat lîngă mine.

— De ce-ai venit ? m-a întrebat.

Dacă un artist ar fi vrut să picteze un tablou al groazei, nu avea decît să ia ca model chipul ei.

— Și tu de ce ai plecat ? am răspuns.

— Pentru că trebuia. La fel trebuie să faci și tu, cît mai curînd. Cît poți mai repede.

I-am luat mîna. Era rece ca gheața.

— De cine te temi, Magda ?

Îi țineam mîna strîns și ea a făcut o mișcare ca să și-o retragă și să plece. Am reținut-o.

— De cine te temi ?

— Lasă-mă !

— De Demodikos ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă.

Arunca priviri speriate împrejur, se străduia să-mi scape, era gata să izbucnească în plîns. În clipa aceea o iu-

[1] Sfînt (gr.).

beam mai mult ca oricînd — și știam că nu voi înceta vreodată s-o iubesc.

— Lasă-i, Magda, vino cu mine.

— Nu pot.

— Dar ești în pericol, nu înțelegi că ești în pericol ? Că vreau să te-ajut ?

— Singurul ajutor pe care mi-l poți da este să pleci. Să pleci cît mai repede.

Din grădină se auzi un glas care o striga. Dacă nu greșeam, era vocea Irmei Kondalexis. Eram gata să dau drumul mîinii pe care o țineam, cînd am simțit-o zvîcnind. Am privit în direcția în care privea Magda și l-am văzut în capul scării pe Demodikos. Chipul lui negricios era inexpresiv.

— M-au trimis să vă chem, îi spuse.

I-am dat drumul și Magda s-a îndreptat spre el cu pașii unui automat.

M-am dus pe verandă ; micul lor grup pornea spre Agkios Stefanos. Pe urmă, am plecat.

Am străbătut drumul aproape alergînd, am ajuns pe chei, am pătruns pe ulița unde era casa noastră. Bekas m-a întîmpinat zîmbind :

— Cum a mers ? Ați văzut-o ?

— Da.

— Și întîlnirea ?

— S-a făcut.

— Ați fost văzuți ?

— De către însuși Demodikos.

— Minunat ! a exclamat încîntat.

În clipa aceea l-am urît.

— Nu chiar atît de minunat ! Părea îngrozită, și după cele ce s-au petrecut ar fi curios să n-o bănuiască.

— O vor bănui și, oricum, se vor gîndi că nu pot fi siguri de ea. O femeie îndrăgostită e un prost complice. Minunat !

Numai că nu-și freca mîinile de bucurie ! Am simțit cum mă cuprinde furia și am încercat să mi-o stăpînesc.

— Credeți că vor vrea să scape de ea ?

— Cam așa. Doar dacă mai au nevoie de ea o vor cruța un timp.

Nu m-am mai putut stăpîni.

— „Cam așa", am spus imitîndu-l. Văd că pentru dumneavoastră o viață nu valorează prea mult.

— Pentru mine ? Pentru „Îngerul Negru" vreți să ziceți. Konstas, Haaze, Aperghis, șoferul. Ce mi-s cinci, ce mi-s șase...

Și abandonă tonul glumeț :

— Să fim serioși. În clipa asta prietena dumneavoastră se află în siguranță. Sîntem cu ochii pe ea. Cît despre ce-o să fie mai tîrziu, om vedea.

Își puse mîna pe umărul meu.

— Haideți, dragul meu Nikodemos, poate că meseria ne-a înăsprit, dar nu sîntem chiar monștri. Și, la urma-urmelor, pînă acum am colaborat perfect, și știu ce importanță are această doamnă pentru dumneavoastră. Vom avea grijă de ea.

Întinsese puntea ca să restabilească buna înțelegere dintre noi. Am rămas rece.

— Nu credeți că „secretele" au durat destul ? am replicat. Că trebuie să aflu ce se petrece aici și ce rol joc eu ?

— Aveam intenția să vi le dezvălui puțin mai tîrziu, însă dacă luați lucrurile astfel... Această întîlnire la Mykonos...

S-a așezat pe un scaun, lîngă fereastră, și m-a silit să iau loc în fața lui. De-acolo, de unde stăteam, vedeam o parte a portului, marea întunecată și masa neagră a insulei Bao, de vizavi, asemeni unui animal de piatră care dormea pe suprafața mării.

— Acum ne putem închipui ce înseamnă această întîlnire la Mykonos. După cum vă amintiți, prietenii noștri au vizitat azi insula Delos.

— Da.

— Adevărul e că n-au vizitat-o. Nici măcar n-au pus piciorul pe uscat. Mai exact spus, și-au petrecut timpul dind tîrcoale Delosului.

Nu înțelegeam.

— Îmi cam închipuisem c-așa o să se-ntîmple, dar mi-a confirmat și omul meu. Cel care a venit cu barca cu motor. N-au acostat nici o clipă pe Delos și au arătat o indiferență plină de dispreț față de monumentele ei.

— Care să fie motivul ?

— Să ne străduim să-l găsim împreună. Marea dimprejurul insulei Delos nu prea e de invidiat. Agitată, fără un interes deosebit, nu e deloc potrivită pentru scăldat, şi, de-altfel, după cum mi-a raportat omul meu, nici unul din grup n-a înotat. Şi-atunci te-ntrebi de ce toţi aceşti oameni au abandonat atîtea plaje frumoase ca să se-nvîrtă pe apă, într-un loc care nu prezintă nici un fel de atracţie ?

— De ce ?

— Puneţi-vă în locul lor. Dacă v-aţi învîrti ceasuri întregi într-un loc lipsit de interes, de ce aţi face-o ?

— Pentru că aş vrea să găsesc ceva.

— Exact, spuse Bekas.

Îşi aprinse mulţumit o ţigară. În răstimpul scurtei noastre cunoştinţe îl studiasem îndeajuns ca să ştiu că nu era genul de om căruia îi place să facă „pe deşteptul". Dacă urma această metodă „socratică", aş putea spune, în conversaţia sa, o făcea nu ca să mi se impună, ci ca să-şi ordoneze şi să-şi confirme ideile proprii.

— Exact. Numai dacă eşti în căutarea unui anumit lucru, doar atunci poţi să te învîrţi ore întregi într-un loc care nu oferă nici un fel de atracţie. Amicii noştri caută ceva. Să vedem acum ce poate fi acest ceva... Ceva despre care ştiu că se găseşte pe-acolo, de vreme ce caută numai în apele dimprejurul insulei Delos, dar nu ştiu locul anume. De asemenea, este vorba de ceva care se găseşte în mare, dacă avem în vedere că n-au coborît nici o clipă pe uscat. Logic ?

— Aşa trebuie să fie, am murmurat ameţit de cele ce începusem să-mi închipui.

— Ajungem deci la concluzia, continuă Bekas, că acel ceva trebuie să se găsească într-un loc situat în marea Delosului, dar nu ştim ce este. Ajunşi în punctul acesta, va trebui să dăm frîu liber raţiunii şi imaginaţiei. Avem motive să credem că membrii onorabilului grup — sau cel puţin cîţiva dintre ei — au legături cu „Îngerul Negru". Mătuşa dumneavoastră, vechile prietene ale lui Haaze, doamnele Kondalexis şi Arghiris, fostul colaborator al nemţilor, Demodikos. Deci acest ceva, care este ascuns în apele insulei Delos, poate avea o oarecare legătură cu „Îngerul Negru". De-acord ?

— De-acord.

— Dacă vreunul dintre raționamentele mele este greșit sau superficial, să-l combateți. Sîntem siliți să înaintăm făcînd presupuneri, nu folosind date concrete.

— Pînă acum, toate raționamentele dumneavoastră sînt corecte.

— Mulțumesc.

Era ciudat. Ne aflam în cel mai liniștit loc din lume, sub ochii noștri se întindea o insulă ca o reclamă turistică, și noi, cu o silogistică bună pentru rezolvarea unei probleme de algebră, ne străduiam să dăm de capătul unei povești pline de groază și cadavre !

— O oarecare legătură cu „Îngerul Negru", repetă Bekas. Despre „Îngerul Negru" știm prea puține lucruri sau aproape nimic. Însă cu zece ani în urmă ce zvonuri au circulat prin Europa referitor la această organizație închipuită ? „Îngerul Negru" a fost organizația naziștilor fanatici, care credeau că după înfrîngere vor reuși să reînvie vechiul și înfricoșătorul lor regim. Dacă e să dăm crezare acelorași zvonuri, unii dintre naziști, cînd au văzut că sfîrșitul lui Hitler se apropie, și că sînt nevoiți să părăsească țările pe care pînă atunci le ținuseră sub jug, au avut grijă să ascundă aurul pe care-l jefuiseră, pentru a fi folosit mai tîrziu. Anii au trecut, visele politice s-au risipit și cei mai mulți dintre membrii organizației au fost uciși, au murit sau se găsesc la închisoare. Au rămas numai cîțiva, risipiți prin lume. În cazul nostru, acești „cîțiva" sînt cei care caută în apele Delosului aurul jefuit odinioară.

— Nu vi se pare că-mi relatați aceste evenimente într-un fel cam încurcat ?

— Sînt încurcate, zise Bekas. Să-ncercăm deci să le descurcăm. „Îngerul Negru", ca organizație cu scopuri politice, s-a autodesființat. A rămas însă ca bandă de speculanți. Ați urmărit procesul lui Merten, la Salonic ? Acolo s-a vorbit despre multe mii de lire care au fost luate de la evrei, dar aceste lire nu s-au găsit nici în documentele armatei germane, nici în chitanțele serviciilor germane din vremea Ocupației. Și totuși, nemții păstrează o ordine exemplară. Cine și-a însușit aceste imense sume ? Și nu e vorba numai de evreii din Salonic, ci de miile de evrei din în-

treaga Grecie. Doi-trei ca Merten ? Nu, pentru că atunci ar fi putrezi de bogați, și nu sînt. Comorile evreilor trebuie să fi rămas aici. Cei interesați le-au ascuns, sperînd să se întoarcă să le ia. Și — dacă raționamentul meu e just — Haaze pentru asta s-a întors.

— Haaze ?

— Da, Haaze, care a revenit în Grecia și și-a regăsit vechii prieteni și printre ei, primul și cel mai bun, unchiul dumneavoastră, Konstas. Mă scuzați că fac aluzie la o persoană a cărei amintire vă este scumpă, dar adevărul nu ține seamă de sentimente.

— Dar Haaze a fost ucis.

— Da. Poate din cauză că acest „onorabil" domn a vrut să lucreze de unul singur, după ce și-a tras pe sfoară complicii. Nu uitați că l-a ucis un alt neamț, la Meteora, în timp ce unchiul dumneavoastră cu soția lui și grațioasa doamnă Arghiris călătoreau spre același loc. Cine ne asigură că în perioada respectivă nu se afla la Meteora și domnul Demodikos, că nu era vorba de o întîlnire ca cea de azi sau, mai degrabă, o întîlnire care o pregătea pe cea de azi ?

— Dar ceilalți ? Ce rol joacă ceilalți ?

— Asta n-o știm, dar nu e greu să ne închipuim. Ca să-și ascundă prada și, mai ales, ca s-o poată lua după aceea, cei cîțiva fanatici ai lui Himmler sau Bormann aveau nevoie de colaborarea prietenilor din partea locului. Și aici începe rolul celorlalți. Firește, nu știm dacă ascunzătoarea este cunoscută de unul sau de toți, cum de asemenea nu știm dacă fiecare cunoștea toată taina sau numai o parte a ei. E sigur însă că au avut grijă să se întîlnească la Mykonos și să facă înconjurul insulei Delos.

— Și de ce m-ați trimis să fac act de prezență ?

— V-am spus. Ca să-i speriem. Acum, cînd și-au dat seama că sînteți pe urmele lor, își vor întrerupe „activitatea". Dacă raționamentul meu e just, veți vedea că mîine vor pleca la Atena.

— Și pe urmă ?

— Autoritățile noastre vor face cercetări. Poate că vor găsi aurul, dar nu cred. Nu e ușor să filtrezi toată marea din jurul insulei Delos.

— Atunci ?

Bekas a zimbit.

— Fiți convins că amicii noștri vor reveni aici, cînd se vor crede în siguranță. În felul ăsta, mai cîștigăm ceva timp.

A surîs iar.

— Bineînțeles, numai dacă supozițiile mele sînt juste. Ar putea să nu fie.

Tîrziu, Bekas a venit să mă anunțe că grupul se întorsese de la *Aghios* Stefanos și că nu se întîmplase nimic. Magda era vie și nevătămată.

— Putem să ne culcăm și noi.

Ar fi inutil să spun că am petrecut o noapte îngrozitoare și că încă dis-de-dimineață mă aflam pe drum. Hoinăream pe ulițele insulei încercînd să-mi înfrînez nerăbdarea. Oare supozițiile lui Bekas erau exacte ? Grupul Magdei avea să părăsească insula Mykonos ?

Raționamentul Comisarului fusese bun, căci pe la ora zece iahtul cel alb al lui Mavrokostas a ridicat ancora. Bekas îl urmărea cu binoclul de la fereastra casei noastre.

— Pleacă, a murmurat.

— Poate fac o plimbare, ca ieri.

— Vom vedea.

Peste puțin, șeful de post a venit să ne spună că achitaseră nota la hotel.

— Iată deci că pleacă de-a binelea. I-ați speriat.

— Credeți că se-ntorc la Atena ?

— Vom vedea.

Nu puteam suporta gîndul că voi sta inactiv la Mykonos, așteptînd știrea că nava lui Mavrokostas ajunsese la Pireu.

— Și noi ?

— Firește că vom pleca și noi, dar numai după ce vom face o mică plimbare.

Văzîndu-mi nemulțumirea din ochi, mi-o luă înainte :

— Nu, nu vă neliniștiți pentru prietena dumneavoastră. Acum, cînd știu că le-ați dat de urmă, nu se vor atinge de ea, cel puțin pînă la Atena.

Vorbele lui nu mă liniștiră. Dacă voiau să scape de Magda, de ce i-ar fi împiedicat prezența mea în insulă ?

Era atît de ușor să înscenezi un accident pe navă, un accident pe care aveau să-l confirme toți membrii grupului.

I-am împărtășit comisarului aceste temeri.

— Nu cred, deși, firește, nu pot exclude o asemenea posibilitate.

Din nou mi-a devenit antipatic. „Nu cred, deși, firește, nu pot exclude o asemenea posibilitate." De parcă discutam dacă după-amiază avea să plouă sau nu!

— Apoi, pe navă se află și Mavrokostas.

— Credeți că Mavrokostas nu e amestecat în toate astea?

— Așa cred.

În orice alte împrejurări, peisajul insulei Mykonos m-ar fi cucerit. Albastrul profund al mării, albul strălucitor al insulei, aurul fluid al soarelui... Acum însă, Mykonos devenise pentru mine un loc nesuferit. Fiecare clipă de ședere devenea un chin.

— De ce nu plecăm?

— Pentru că trebuie să aruncăm noi înșine o privire.

— Unde?

— Prin locurile care i-au fermecat pe bunii noștri prieteni.

— Credeți că vom găsi aurul căutat de ei?

A zîmbit și a recunoscut că nu era atît de optimist. Desigur, aurul fusese bine ascuns.

— Atunci?

— O raită pe-acolo nu strică. Uneori poți găsi ceva la care nu te-ai așteptat.

N-am găsit nimic. Vedeta rapidă a Serviciului de combatere a stupefiantelor, care ne adusese la Mykonos, ne-a dus la Delos și am făcut de două-trei ori înconjurul insulei pustii. Omul lui Bekas, care urmărise grupul lui Mavrokostas, ne arătă locurile unde ei se opriseră mai mult. Am făcut și noi același lucru, dar fără nici un rezultat. Marea era puțin agitată, doar atît. Comisarul Bekas stătea în picioare, la prova navei, cu privirea ațintită asupra apei.

— Ați găsit ceva? l-am întrebat cu vaga intenție de a-l ironiza.

Şi-a dat seama, dar a răspuns cu seriozitate :

— Da.

Se distra oare pe socoteala mea ? Era imposibil să fi descoperit ceva fără ca noi să observăm.

— Comoara lor ?

Tînărul comandant al navei a predat cîrma unui marinar şi ni se alătură.

— Nu, desigur, a replicat Bekas. Nu poţi găsi nimic într-o asemenea mare.

— Atunci ?

Bekas a zîmbit.

— Tocmai asta am descoperit.

Dacă nu l-aş fi cunoscut, aş fi zis că-şi bătea joc de noi.

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Că prietenii dumneavoastră poate că au stabilit locul exact unde se află ascunsă prada lor, însă e imposibil s-o scoată la suprafaţă fără o navă specială, fără oameni şi aparatură. Într-un cuvînt, fără zarvă. Ce-aţi spus ?

Nu vorbisem. Încercam să descopăr sensul acestor cuvinte.

— Nu credeţi că-i şi aceasta o descoperire ? urmă liniştit. Că plimbarea noastră n-a fost zadarnică ?

Cum eu tăceam, mi se adresă prietenos :

— Într-un fel tot am găsit ceva.

— Ce ?

— Asta. Amicii dumneavoastră sînt nevoiţi să revină cu o întreagă echipă de scafandri, dacă vor să-şi ia aurul. Şi o echipă nu poate fi ascunsă.

— Dacă vreţi, putem pleca, îi zise tînărului ofiţer.

— Aţi terminat ?

— Cu partea asta a misiunii noastre, da.

Comandantul cel brunet reveni la postul său. Mica ambarcaţiune făcu înconjurul insulei şi se-ndreptă apoi spre Mykonos. L-am întrebat, neliniştit, pe Bekas :

— Ne întoarcem din nou la Mykonos ?

— Vom rămîne doar o jumătate de oră. Atît cît trebuie pentru o scurtă discuţie cu autorităţile locale.

— Şi după aceea ?

A zîmbit.

— La baza noastră. Sau aș cumva vreți să mai stăm puțin aici ?

Singura mea dorință era să ajung cît mai repede la Atena.

3

Am ajuns la Atena după miezul nopții. Comisarul Bekas m-a condus cu mașina pînă la hotel. În ușă, în timp ce-mi dădea mîna, mi-a spus :

— Acum nu vă trebuie altceva decît un somn bun.

— Nu mi-e somn.

— Și totuși v-aș sfătui să vă duceți direct în pat.

Am înțeles.

— Vă temeți ca nu cumva să întreprind ceva ?

— Nu mă tem. Pur și simplu vă sfătuiesc să nu faceți nimic.

— Nici măcar un telefon ?

— Aș spune „nici măcar un telefon", dar sînt convins că nu mă veți asculta, îmi zise zîmbind. De aceea repet : nimic mai mult !

Era ciudat cît de rapid putea acest om să devină simpatic sau antipatic, după împrejurări.

— În regulă. Cînd vă mai văd ? l-am întrebat.

— Telefonați-mi mîine dimineață.

Nu lipsisem decît foarte puțin și totuși priveam hotelul cu ochii unui om care se întoarce acasă. Eternul barman mi-a zîmbit de la locul său. M-am apropiat de el, din moment ce tot nu-mi era somn.

— Ați fost în voiaj ?

— O plimbare.

— Tînărul s-a tot interesat de dumneavoastră.

— Cine ?

— Domnul Anghiris. M-a întrebat dacă v-ați întors.

— E aici ?

— Mi se pare că s-a dus în camera lui, dar nu sînt sigur. Beți ceva ?

Aveam chef să beau, dar mă grăbeam să telefonez și preferam să fac acest lucru în singurătatea camerei mele.

— Nu. Am să mă duc la culcare.

— A, am uitat. Ați fost mutat în altă cameră.

— De ce ?

— Toată aripa respectivă a fost reținută pentru oamenii companiei... Au venit abia azi.

Nu știam despre ce vorbea.

— Mă refer la compania cinematografică... Cei care toarnă filmul cu Sofia Loren. Nu pentru asta se află aici vedeta ?

Uitasem de prezența „divei" în hotelul nostru și nu mă interesa deloc motivul venirii ei.

— Așa deci. Și unde m-au instalat ?

— Mi se pare, camera 78.

Funcționarul de la recepție m-a văzut, a înțeles care era subiectul discuției cu barmanul și s-a îndreptat spre mine tot numai zîmbete. Mi-a repetat aceeași poveste, așteptîndu-se desigur la un vehement protest. A respirat ușurat cînd m-a auzit spunînd cu indiferență :

— Puteați cel puțin să mă întrebați. Care e noua mea cameră ?

— 78. V-aduc îndată cheia.

S-a repezit după cheie, bucuros că scăpase atît de ușor.

— Este spațioasă și are o vedere minunată spre Piața Constituției.

Singurul lucru care mă interesa era să aibă telefon ; și toate camerele aveau.

Vocea cunoscută a telefonistei m-a întîmpinat prietenoasă.

— Domnișoară, vreau...

Am cerut numărul de la Psihiko și în clipa aceea mi-am pierdut din nou speranțele. Eram sigur că Magda încă nu sosise acasă.

— Da ?

Era vocea tinerei cameriste.

— Cu doamna Konstas.

Eram pregătit să capăt răspunsul „doamna nu este aici", așa că m-am zăpăcit cînd fata a întrebat :

— Cine o caută ?

Deci se întorsese ! Era în viață !

— Nikodemos. Ruda ei, Kostas Nikodemos. Spune-i că e absolut necesar s-o văd.

— Așteptați.

Se întorsese la Atena ! Așteptasem atît de mult acest eveniment, îl dorisem atît de mult, deși nu mai credeam că se va întîmpla vreodată. Și acum Magda era acasă ! Secundele mi s-au părut nesfîrșite. În cele din urmă, vocea cameristei s-a auzit din nou.

— Din păcate, doamna s-a culcat. Nu poate veni la telefon.

Știam că are telefon în dormitor.

— Dă-mi legătura în camera ei.

— Din păcate, doamna a adormit.

— Dar puțin mai înainte ai...

— Îmi pare rău, domnule. Telefonați mîine.

Am auzit cum a pus receptorul în furcă. Și nu mai știu cît timp am rămas cu receptorul în mînă. M-a adus la realitate vocea telefonistei :

— Ați terminat ?

— Cum... ? A... da, domnișoară. Am terminat...

Bekas spusese : „Nimic mai mult decît un telefon", dar ce-l costa să dea un astfel de sfat ? El își făcea serviciul.

Din noianul gîndurilor m-a smuls țîrîitul telefonului, neobișnuit de strident în singurătatea neliniștii mele.

— Șaptezeci și opt ?

Era telefonista.

— Sînteți căutat.

Am rămas surprins. Vorbea tînăra cameristă de la Psihiko.

— Domnul Nikodemos ?

— Chiar el.

— Vă rog să mă scuzați. Mai înainte am greșit. Doamna a spus că dacă vreți puteți veni. Iertați-mă, dar nu înțelesesem...

— Bine, fetițo, vin.

Am lăsat ca nebun receptorul. Sigur că fata nu putuse greși. Se dusese s-o întrebe pe stăpîna ei și ea îi ceruse să-mi răspundă că nu mă putea primi. Magda însă se răz-

gîndise. Magda, care la Mykonos nu reușise, deși se străduise să se prefacă.

Am alergat pe culoar. N-am avut răbdare să aștept ascensorul. Am coborît treptele în goană.

Șoferul taxiului pe care îl luasem trebuie să fi fost un om care înțelegea multe, pentru că a străbătut distanța dintre Piața Constituției și Psihiko într-un timp ce ar fi putut constitui un record panelenic. Ferestrele de la parterul casei Konstas erau luminate. Deci Magda coborîse. Am străbătut grădina în fugă și am urcat scara de marmură într-un suflet. De îndată ce am apăsat pe sonerie, mi s-a deschis, semn că eram așteptat. Micuța cameristă mi-a zîmbit.

— Pe-aici.

Am luat-o înainte și am urmat-o pînă în ușa salonului. Acolo m-a lăsat singur. Am intrat, căutînd-o cu o privire flămîndă pe Magda, însă m-am oprit uluit auzind vocea:

— Nu mă așteptam să veniți atît de repde. Probabil, ați zburat!

O voce dură, metalică, și în același timp sarcastică. Faimosul domn Demodikos!

Era ultima persoană pe care mă așteptam s-o întîlnesc în această clipă. De uimire am rămas țintuit locului. Aș fi vrut să intru în cameră, dar picioarele îmi rămîneau înfipte în podea, ca în coșmaruri.

— Nu mă așteptam să veniți atît de repede, repetă Demodikos.

Puse paharul pe marginea căminului — abia atunci am observat că ținea în mînă un pahar — și se așeză într-un fotoliu, cu nonșalanța omului care se găsește la el acasă. Ochii lui reci continuau să fie ațintiți asupra mea.

— Nu vreți să luați loc?

Am clătinat din cap, de parcă voiam să alung o vedenie. Ce căuta acest om în casa familiei Konstas?

— Dar intrați odată. S-ar putea presupune că v-ați speriat.

Doar atît mi-a trebuit! Ironia din privire, disprețul care răzbătea din vorbele sale, purtarea lui m-au făcut să-mi revin. Nu, acest individ cu un trecut murdar nu avea

să mă sperie. Mi-am recăpătat sîngele rece. Mi se pare că am şi zîmbit.

— Nu, greşiţi, i-am spus. Nu m-am speriat, însă m-am zăpăcit.

— De ce ?

— Pentru că sînteţi singura persoană pe care nu mă aşteptam s-o găsesc aici. Vreau să spun, singura persoană care nu credeam că va avea curajul să se afle aici.

— Curajul ?

A întrebat liniştit, ironic, cu deplină siguranţă. Furia începuse să mă cuprindă tot mai mult. Nu ştiam ce rol anume juca în afacerea care mă preocupa, dar simţeam că Demodikos se afla la capătul lanţului de morţi.

— Spun curajul, însă ar trebui să spun tupeul, domnule Demodikos !

— Serios ?

Tonul lui deveni mai scarcastic. Puteai presupune că acest om voia să mă întărîte. Eram gata să izbucnesc, dar m-am stăpînit. Omul acesta voia să mă întărîte. Da, chiar asta făcea. Ţinea să mă facă să spun tot ce ştiam. Şi-atunci am înţeles de ce îmi telefonase camerista, de ce Magda îmi comunicase că mă primeşte, deşi cu numai cîteva minute mai înainte refuzase.

— Unde e doamna Konstas ? l-am întrebat.

— Undeva pe-aici.

— Mă duc s-o caut.

— Nu preferaţi s-o aşteptăm discutînd puţin împreună?

— Nu.

Eram gata să ies din încăpere, dar Demodikos observă.

— Magda ! o strigă.

Şi Magda apăru îndată, de parcă stătuse ascunsă după uşă şi nu aşteptase decît ordinul lui.

Se străduia să pară calmă şi era foarte palidă. Îşi ţinea corpul drept, paşii îi erau siguri, dar îşi frămînta mîinile şi sînt convins că făcea gestul acesta pentru că altfel mîinile i-ar fi tremurat. Se purta ca un robot ce se supune poruncilor stăpînului.

— Domnul e nerăbdător să te vadă, i se adresă Demodikos calm.

Nici măcar nu m-am întors să-l privesc. M-am îndreptat spre Magda.

— Ai vrut să mă vezi ? întrebă ea cu o voce pe care încerca să și-o stăpînească, dar nu reușea.

— Da.

Demodikos interveni din nou.

— Magda, nu-ți inviți prietenul să se așeze ?

(Cu cîtă plăcere i-aș fi zdrobit fața asta negricioasă și plină de încredere în sine...) Robotul zise :

— Nu vrei să iei loc ?

M-am conformat, și ea se instală între noi. Era demnă de milă, și în clipa aceea o iubeam mai mult ca oricînd. Demodikos luă iar inițiativa. Se ridică, apucă sticla de *whisky* și turnă într-un pahar.

— Beți ceva ?

L-am ignorat. O priveam numai pe Magda, de parcă el nu s-ar fi aflat în cameră.

N-a părut jignit. Își turnă puțină băutură în pahar, așeză sticla pe cămin și reveni la fotoliul lui. N-o pierdeam nici o clipă din ochi pe Magda, care îmi evita privirea. Nimic din înfățișarea ei nu arăta că se sculase atunci din pat și că se îmbrăcase ca să mă întîmpine. Așadar, camerista mințise cînd telefonasem prima oară. Acum îmi puteam imagina scena: Magda nu voise să mă primească, dar Demodikos aflase, îi poruncise să mă invite, și camerista telefonase. Îmi întinseseră o mică cursă, o cursă pe care însă nu doream s-o evit.

— Așadar ? rosti Magda încurcată.

— Voiam să te văd. Asta-i tot, am răspuns. Sînt singura ta rudă.

— O rudă emoționant de devotată, zise Demodikos.

— Exact, am replicat.

— Care se străduiește să te apere de orice pericol, continuă el.

— Există vreun pericol ? l-am interpelat privindu-l în ochi.

— A surîs.

— Viața e plină de pericole. Știu oameni care au murit alunecînd în propria lor baie, care s-au zdrobit căzînd de

pe un simplu trotuar sau care au fost călcați, întîmplător, de o mașină.

— Ca Aperghis? am întrebat.

— Ca Aperghis. Într-adevăr, ce actor extraordinar ! Se pricepea la teatru cum puțini dintre colegii lui se pricepeau.

— Numai la teatru ?

Și-a scos o țigară, a aprins-o, apoi îmi răspunse privindu-mă țintă :

— Dumneavoastră ce părere aveți ?

— Sînt de părere că știa și altele în afară de arta lui.

— De exemplu ?

Era un dialog straniu, în care cuvintele aveau alt sens decît cel evident.

— Ceva care deranja...

— Pe cine ?

— Asta aș vrea să întreb și eu.

Demodikos trimise alene fumul țigării spre tavan.

— E rău ca un om să-i deranjeze pe ceilalți, zise pe un ton meditativ.

— Și primejdios ?

— Și primejdios, cînd deranjul poate deveni primejdios pentru alții. Nu credeți ? rosti, întorcîndu-se brusc spre mine.

— Faptele anterioare mă fac să cred acest lucru.

— Faptele anterioare ? Care fapte ? Aveam impresia că discuția noastră e pur teoretică.

— Nu chiar. Unchiul meu, Haaze, Aperghis nu sînt expresii teoretice, ci oameni vii. Mă scuzați. Adică oameni care au fost vii și au încetat să mai fie, ca să adevereasc teoria dumneavoastră. Ce-ați spus ?

— Vă ascultam.

Ar fi trebuit să mă stăpînesc, să-mi dau seama că-i făceam jocul, dar n-am reușit.

— De ce credeți că au murit unchiul meu, Haaze, Aperghis ?

— De unde vreți să știu ?

— Nu știți ?

M-a privit din nou cu ochii aceia reci, de oțel.

— Dumneavoastră aveți impresia c-ar trebui să știu ?

— Da.

— Mă tem că-mi supraestimați capacitățile intelectuale. Dumneata ce părere ai, draga mea ? i se adresă Magdei.

Ea tăcea, făcînd eforturi vizibile să se mențină dreaptă în scaun.

Atitudinea aceasta a Magdei reuși ceea ce nu reușiseră provocările faimosului domn Demodikos. Ura pe care o resimțeam împotriva acestui om ce stătea înaintea-mi, atît de sigur de sine, ajunse la culme.

— Magda, de ce nu spui nimic ? am întrebat exasperat. De ce nu vorbești despre ceea ce te înspăimîntă, despre ceea ce a făcut din tine o simplă marionetă în mîinile lor...

Am spus multe vorbe și Demodikos n-a încercat să mă întrerupă nici un moment :

— Magda, trăim în Atena, nu în Berlinul lui Hitler și alor săi. Toți ăștia au murit și-au fost înmormîntați pe veci. Te afli în Atena, cu lumina ei puternică, cu poliția ei, cu oamenii ei liberi, cu autoritățile care pot nimici toate stafiile astea. Înțelegi, Magda ? E destul să vrei, și n-o să mai ai a te teme de nimic. „Îngerii Negri" supraviețuiesc numai pentru că există cei care se tem de ei. Sînt cadavre ce au devenit o pulbere care se va risipi cînd lumina o va vedea.

Nu știu ce-am mai îndrugat. Cînd m-am oprit, Magda era palidă de moarte, iar Demodikos zîmbea.

— Ați putea ajunge un celebru demagog. Aveți un fel de a vă exprima extrem de captivant. Dar cine sînt acești „Îngeri Negri" ?

— Niște canalii care fac pe durii, și sînt unii naivi care se lasă înspăimîntați de ei.

— A !

M-am ridicat. Numai atunci mi-am dat seama că în tot acest timp femeia pe care o iubeam nu rostise două vorbe.

— Magda pare obosită. Desigur că vrea să se culce. Mergem ? m-am adresat lui Demodikos.

Nu era o propunere, ci un fel de ordin. Un ordin pe care el l-a ignorat.

— Din păcate, am de aranjat niște treburi cu doamna, zise. Aș dori foarte mult să ne continuăm discuția, dar nu pot.

— Magda, pari bolnavă. Ar trebui să te odihnești, am observat, întorcîndu-mă spre ea.

Magda a repetat ca un robot vorbele lui Demodikos :

— Din păcate, am de discutat cu domnul Demodikos ceva referitor la plasamentul banilor mei...

Vedeam cu deznădejde că era incapabilă să acționeze singură în vreun fel.

— Foarte bine. Am să-ți telefonez mîine dimineață. Sper să te găsesc bine.

În felul ăsta îi arătam limpede domnului Demodikos că-l făceam răspunzător de soarta ei și că avea să dea socoteală pentru orice i s-ar fi întîmplat pînă a doua zi. Speram că mă va însoți singură pînă la poartă, însă Demodikos o urmă.

Oare mă purtasem prosteşte ? Furia şi dragostea mă determinaseră să mă dezlănțui în fața acestui domn ? Demodikos reușise ceea ce urmărise — să afle ce știam despre „Îngerul Negru" ? Desigur că se întîmplase așa.

M-am întrebat : prin ce mijloace reușea acest individ să facă din Magda un instrument docil... O îngrozea ? Era lucru clar. Dar numai atît ?

M-am întors și am privit fereastra luminată. Mă izgoniseră de-acolo. Dar oare o femeie care rămîne singură în casa ei cu un bărbat, la o asemenea oră, are cu el numai relații... „profesionale" ? Era prima oară cînd îmi trecea prin minte un asemenea gînd, și am simțit în inimă împunsătura geloziei.

Am privit iar spre fereastră. Am văzut draperia lăsată. Gelozia mea a devenit mai puternică. Am ajuns în stradă. Lăsasem taxiul în fața porții, acum însă strada era pustie. Șoferul plecase ? Și totuși îmi aminteam foarte bine că-l rugasem să mă aștepte.

Am pornit-o pe jos. De obicei, aproape de bulevard staționau cîteva taxiuri și, la urma-urmelor, dacă nu-l aflam acolo, tot aveam să găsesc unul. Eram atît de preocupat de gîndurile mele, încît nu l-am văzut pe omul care

mă urmărea. Cînd l-am observat, a fost prea tîrziu. Am simțit o durere îngrozitoare în cap și, pe dată, totul a prins să mi se-nvîrtească în fața ochilor, învăluit în negură...

Am auzit glasuri. Am deschis cu greu ochii, apoi i-am închis. O rază de lumină se strecura printre frunzele copacilor, căzînd exact peste ochii mei. Glasurile se auzeau tot mai aproape, pe urmă începură să se depărteze și, pînă la urmă, pieriră. Unde mă aflam ?

Capul mă durea îngrozitor. Aveam impresia că toate oasele craniului îmi sînt zdrobite. Am întredeschis ochii. Nu vedeam decît frunze, mulțime de frunze înconjurîndu-mă din toate părțile, și lumina care-mi ardea ochii îndureraţi.

Încet-încet, mi-am amintit de cele întîmplate. Mă loviseră în plină stradă, în timp ce coboram de la locuința Magdei. Acum însă nu mă aflam în același loc. Simțeam sub mine iarbă și frunze, multe frunze. Visam ? Într-un tîrziu am înțeles : mă tîrîseră — sau mă tîrîsem — pînă în rondurile cu flori din Psihiko. M-am străduit, adunîndu-mi toate puterile, să ajung pînă pe trotuar. După multe eforturi, am reușit. Am privit în jur : nimeni.

Mă loviseră noaptea și acum lumina scălda arborii din Psihiko. Se vede că zăcusem acolo, fără cunoștință, mai multe ceasuri. Am auzit din nou glasuri, apoi pași, și am zărit doi muncitori ce coborau strada. I-am văzut oprindu-se mirați, apoi îndreptîndu-se spre mine.

4

În spatele siluetei albe a infirmierei, am zărit trupul rotofei al comisarului Bekas. Infirmiera i-a spus zîmbind ceva, iar el a luat un scaun și s-a așezat lîngă pat.

— Cum vă simțiți ? m-a întrebat.

Cum mă simțeam ?... Sub pansamente îmi simțeam țeasta sfărîmată.

— Viu, am răspuns.

— Tot e bine. Dealtfel, v-am sfătuit să nu dați decît un telefon. Și nu m-ați ascultat...

— Cine m-a lovit ?

Bekas a înălțat din umeri.

— Cine poate spune ? Ați fost găsit dimineața, dar cu siguranță că ați fost lovit cu mult timp înainte.

— În jurul orei două, am spus.

Deci zăcusem atîtea ceasuri în nesimțire ! Ieșeam din casa Konstas, cînd...

Vorbind cu greutate, i-am povestit ce se întîmplase după plecarea mea de la Magda.

— De ce m-au lovit ?

— La prima vedere, ca să vă jefuiască. Cel care v-a lovit, v-a luat și portofelul. Caz tipic de jaf în dauna unui trecător printr-un loc pustiu.

— Ar fi și asta o explicație. Dar cealaltă ?

— Trebuie să știu exact ce s-a petrecut în casa unchiului dumneavoastră ca să vorbesc despre o alta. Oricum, omul care v-a lovit n-a vrut să vă ucidă. Ar fi avut tot timpul ca, după ce v-a tîrît printre tufișuri, să vă lichideze, dar v-a lăsat, mulțumindu-se să vă scotocească prin buzunare.

— Ca să-mi fure portofelul ?

— Sau ca să vă inducă în eroare, simulînd c-ar fi vrut să vă fure portofelul.

— Dumneavoastră ce părere aveți ?

— Că pățania asta e un fel de avertisment. Au vrut să vă arate că pot scăpa ușor de dumneavoastră, dacă doresc.

— Și de ce nu m-au ucis ? N-ar face așa ceva pentru prima oară. Ce i-a împiedicat ?

Bekas a surîs.

— Am putea modifica oarecum ultima întrebare. Nu „ce" i-a oprit, „cine" i-a oprit ?

— Credeți... am șoptit.

— Ar trebui să-mi relatați amănunțit ce s-a petrecut ieri noapte, din clipa cînd ne-am despărțit și pînă cînd ați fost lovit, pentru ca să vă spun ce cred. Așadar, ați telefonat... Pe urmă ?

I-am povestit. I-am vorbit despre răspunsul cameristei, despre faptul că-mi telefonase după aceea, despre vizita la Psihiko și despre întîlnirea cu Demodikos. L-am văzut că era mulțumit.

— Deci acest onorabil domn se afla acolo...

— Şi făcea tot ce putea ca să mă provoace...

— Foarte firesc. Voia să ştie ce probe deţineţi. Pe urmă ?

— Am plecat, lăsîndu-i singuri.

A observat gelozia din cuvintele mele, dar n-a făcut nici un comentariu. Doar în adîncul ochilor lui s-a aprins un surîs ce s-a stins pe dată.

— Am ieşit în stradă, ca să mă urc în taxiul pe care-l lăsasem acolo, dar plecase.

— Taxiul ?

— Da. Mă dusesem la Psihiko cu o maşină şi spusesem şoferului să mă aştepte...

Ochii lui Bekas sclipiră din nou.

— Sînteţi sigur că i-aţi cerut şoferului să v-aştepte ?

— Sigur.

— Şi el a plecat, repetă Bekas surîzînd. Ceea ce înseamnă că cineva i-a dat drumul, ca din partea dumneavoastră. Era plătit ?

— Nu, odată ce urma să mă aştepte...

— Deci acest cineva l-a plătit. De unde aţi luat taxiul?

— Din faţa hotelului.

— Nu cumva vă amintiţi ce marcă era ?

— Nu.

— La ce oră l-aţi luat ?

— Cam la jumătate de oră după ce ne-am despărţit.

Infirmiera intră în cameră cu ustensilele ei. Bekas îi dărui un zîmbet prietenos.

— Ne-am despărţit la miezul nopţii... Aţi rămas la hotel...

— Cam un sfert de ceas...

— Apoi aţi ieşit să căutaţi un taxi. Deci asta se întîmpla între douăsprezece şi douăzeci şi douăsprezece şi jumătate. Nu va fi greu să dăm de şofer şi să aflăm. Deşi sînt sigur că unul din oamenii lui Demodikos l-a plătit şi i-a spus să plece. Poate chiar aceeaşi persoană care v-a lovit. Acest încîntător domn aranjase totul din timp. Şi primirea şi atacul...

— Şi Magda ? nu m-am putut stăpîni să întreb. Magda ştia ?

— Bineînțeles.

— Și n-a făcut nimic ca să-i împiedice ? am murmurat cu amărăciune.

— A făcut tot ce putea — și poate chiar mai mult. Nu uitați că s-au mulțumit să vă rănească, deși le era foarte ușor să vă ucidă.

Infirmiera își terminase treaba, și se apropie de noi.

— Va trebui să-i schimb pansamentele. Dealtfel, l-ați obosit destul. Medicul a dat dispoziții să nu vorbească...

Bondocul polițist i-a dăruit cel mai dulce surîs.

— Plec imediat.

S-a ridicat.

— Mîine voi trece din nou să vă văd. Între timp, sper să-l găsim pe șofer.

Se întoarse spre infirmieră :

— La revedere.

Era gata să iasă din cameră. L-am oprit.

— Un moment. Ce se va întîmpla cu el ?

— Cu cine ?

— Cu Demodikos.

— Nimic.

— Nu-l veți interoga ?

Bekas mi-a răspuns, în timp ce-i surîdea infirmierei, arborînd un zîmbet dulce care știam că făcea parte din teatrul pe care obișnuia să-l joace.

— Așteptăm de la acest încîntător domn date mai importante decît acelea pe care ni le poate da un interogatoriu. Odihniți-vă și căutați să vă dregeți capul. Pentru că are cap frumos amicul nostru, nu credeți ? i se adresă infirmierei.

— Frumos și tare, zise aceasta.

Bekas se înclină extrem de politicos în fața ei și se-ndreptă spre ușă. Înainte de-a ieși, se-ntoarse și îi mai dărui un zîmbet prostesc. Infirmiera îmi făcu semn cu ochiul.

— E simpatic prietenul dumneavoastră...

Ar fi fost foarte mirată dacă ar fi aflat cît de „simpatic" era acest polițist extrem de inteligent, care oferea întotdeauna semenilor o altă imagine despre sine decît cea reală.

— Foarte ! am replicat.

Nu pot să spun că mă vindecasem complet — îmi simțeam capul greu sub pansamentele care-l acopereau — dar în ziua următoare am ieșit din spital. Comisarul Bekas a venit să mă conducă la hotel. În mașină mi-a comunicat ultimele noutăți :

— Lucrurile s-au petrecut întocmai cum ne-am închipuit.

— L-ați găsit pe șofer ?

— A fost destul de ușor. Dealtfel, își amintea foarte bine de dumneavoastră. „Amicul" care l-a plătit s-a dovedit chiar generos. I-a dat un bacșiș gras.

— Era camerista ?

— Nu. Un individ de vreo treizeci și cinci-patruzeci de ani. I-a spus că nu mai aveți nevoie de el și i-a plătit. După cum vedeți, domnul Demodikos pregătise totul din timp.

— Nu-l veți ancheta ? am întrebat din nou.

— Ca să cîștigăm ce ? Nu-i va fi deloc greu să susțină că hoțul a dat drumul mașinii, deoarece își premeditase jaful ; cînd v-a văzut intrînd în locuința de la Psihiko și-a dat seama că nu veți sta mult acolo, odată ce taxiul rămăsese să vă aștepte. Și l-a expediat tocmai pentru că voia să „lucreze" în liniște. Nu. Iubitul domn Demodikos și prietenii lui ne vor oferi ceva mult mai bun.

— Ce ?

— Dovezile de care avem nevoie. Am ajuns.

Ajunsesem, într-adevăr, la hotel. Bekas n-a coborît din taxi.

— Căutați să vă odihniți. Trebuie să vă refaceți repede, fiindcă sînt sigur că vom călători curînd.

— La Mykonos ?

— Firește. Amicii sînt desigur nerăbdători să pună mîna pe aurul lor.

Dar îmi spusese că aveau nevoie de nave, scafandri, într-un cuvînt, zarvă mare pentru aducerea la suprafață a comorii. Cum ar fi îndrăznit să facă toate acestea, odată ce știau că sîntem cu ochii pe ei ? I-am mărturisit nedumerirea mea.

— Nici eu nu-mi imaginez cum vor proceda. Vom vedea.

Mi-a dat mîna, apoi mașina a plecat. Am intrat în hotel și funcționarul de la recepție s-a uitat mirat la pansamentul din jurul capului meu.

— Ce-ați pățit ?

N-aveam chef de explicații.

— Un mic accident, am spus, și mi-am luat cheia.

— Domnul Arghiris v-a căutat astăzi de cîteva ori.

— Mă găsește în camera mea.

Am înaintat spre ascensor, dar în clipa cînd am ajuns în fața lui ușa s-a deschis și orbitoarea frumusețe a Sofiei Loren a luminat holul hotelului. Renumita vedetă ieșea ținîndu-și în brațe cățelușul, și o mulțime de curioși, secretari, femei din serviciul ei, fotoreporteri au alergat s-o înconjoare. Poate părea curios, avînd în vedere starea în care mă aflam, dar m-am gîndit că în realitate era mai frumoasă decît pe ecran. Am intrat în ascensor, însă n-am urcat imediat. Liftierul, un băiat tînăr, a întîrziat ca s-o poată admira încă puțin pe frumoasa actriță care se depărta printre mulțimea de admiratori. Liftul se puse în mișcare numai după ce băiatul o pierdu din ochi.

— Așa că-i grozavă ? întrebă.

Era încă fascinat de frumusețea vedetei.

— Este.

— Din păcate, peste două-trei zile ne va părăsi, completă cu aerul unui om care a văzut paradisul și îl pierde dintr-o dată.

— Da ? am zis cu indiferență.

— Da, pleacă. Trebuie să toarne un film pe una din insule. Mi-a spus camerista ei.

N-am apucat să-l felicit pentru înaltele lui relații, deoarece ascensorul s-a oprit și băiatul a deschis ușa.

Ajunsesem la etajul unde locuiam.

Zece minute mai tîrziu, Alex Arghiris intra ca o furtună în camera mea.

— Mi s-a spus că v-ați întors și sînteți rănit. Ce vi s-a întîmplat ?

Părea neliniștit. Acest tînăr, nefericit în fond, arăta față de mine o sinceră compasiune.

— Un mic accident.

— Cum ?

I-am îndrugat ce mi-a venit în minte : un șofer neatent în momentul cînd coboram de pe trotuar și altele de felul acesta.

— Nu știam unde ați dispărut. Unde ați fost ?

— Am făcut un voiaj de afaceri la Mykonos.

— La Mykonos, în anotimpul ăsta ? Atunci precis v-ați întîlnit și cu mama !

— M-am întîlnit.

— Nu mi-a pomenit nimic.

— Poate că n-a dat importanță faptului. Acum e aici ?

— Da. Și-a pierdut mințile cu filmul Sofiei Loren ! Unul din ei — nu știu exact, regizorul secund, operatorul, producătorul — e o veche cunoștință, din Roma, și de ieri mama se învîrte mereu printre dînșii. Susține că ar fi cunoscut-o și pe Sofia Loren, pe vremea cînd nu era decît o sărmană prezentatoare de costume de baie, și nu înțelege de ce acum, cînd este în plină glorie, vedeta se face că nu-și mai amintește de ea.

Vorbea repede și-mi dădeam seama că toată pălăvrăgeala asta avea menirea să-i ascundă îngrijorarea. Mi-a dezvăluit curînd despre ce era vorba.

— Ați văzut-o pe Magda ?

— Da. Era la Mykonos.

— Ce ce întîmplă cu ea ?

— Ce anume ?

— Nu v-a spus nimic ?

— Nu.

— Se pare că ceva nu-i în regulă. De vreo cîteva ori am vrut s-o văd, dar nu m-a primit. Pe mine, care totdeauna... Ieri seară m-am dus la ea.

— Ieri seară ?

— Da. Pe la unsprezece și jumătate. Ferestrele erau luminate și totuși servitoarea care mi-a deschis a zis că stăpîna doarme și nu m-a lăsat să intru.

— Poate că ăsta era adevărul, mi-am continuat eu jocul.

— Nu, nu era adevărul. Mi-e ruşine să vă mărturisesc, dar m-am cățărat într-un copac şi am văzut. Nu numai că nu se culcase, dar avea şi oaspeți : în casă erau doi bărbați.

— Doi ?

Despre Demodikos ştiam, îl întîlnisem. Dar celălalt ?

— Pe urmă ?

— Am stat un timp ascuns printre crengile copacului, ca un hoț. Aproape trei sferturi de oră. Mi s-a părut că Magda îl ruga ceva pe unul din bărbați. Nu-i vedeam fața — stătea cu spatele —, dar îi vedeam gesturile. Mi-am dat seama că individul o refuza. Servitoarea a intrat pentru o clipă, apoi s-a retras.

— La ce oră s-au petrecut toate astea ?

— Pe la douăsprezece-douăsprezece şi jumătate. De ce?

— Am întrebat doar aşa...

Îmi spuneam că poate Alex Arghiris privise pe fereastră tocmai în momentul cînd Demodikos o silise pe Magda să mă cheme.

— Şi după aceea ?

— Am plecat cuprins de disperare.

Deci exista şi un al doilea bărbat ! Care la sosirea mea se ascunsese şi, după ce plătise şi expediase taxiul, mă lovise ?

— Este singura mea prietenă, murmură Alex, singura prietenă adevărată, şi acum...

Era gata să izbucnească în felul isteric al oamenilor de genul lui. În acel moment îl compătimeam, dar îmi provoca şi silă.

— Singura mea prietenă... Am fost gelos pe toți cei pe care i-a iubit. Am fost gelos pe ei şi îi uram. Îl uram din toată ființa pe Aperghis, deoarece ştiam că este amantul ei. La început, am fost gelos chiar şi pe dumneavoastră.

— Pe mine însă nu mă urăşti, am spus rîzînd.

Mă durea capul, aveam necazurile mele şi voiam să scap cît mai repede de el. Trebuia să mă gîndesc la multe.

— Nu, dar la început...

S-a oprit şi pe urmă, de parcă s-ar fi hotărît brusc, rosti :

— La început, da. Vă uram. Voiam să vă izgonesc de-aici. E jenant să recunosc, însă am vrut să vă sperii. Vă telefonam...

Îl ascultam aproape cu indiferență, dar la aceste ultime cuvinte am tresărit. Îmi telefona ! Deci el era perfidul meu interlocutor, vocea aceea neomenească ?

— Tu erai ?

Își plecă fruntea.

— Da.

Nu. Mințea. Era imposibil. Verificasem doar. Îmi aminteam că verificasem bine. Se afla în camera lui atunci cînd mi se telefona din oraș. I-am spus-o. Își plecă și mai mult capul.

— Eu eram. Îl plătisem pe funcționar ca să vă mintă.

Cădeam din nori. Era singurul lucru care nu-mi trecuse prin minte, atunci, la început, cînd îl bănuisem pe Alex Arghiris.

— Dar de ce ai făcut-o ?

— Ca să vă țin departe de ea, ca să vă sperii, să vă fac s-o antipatizați. Eram gelos pe dumneavoastră. Pe urmă, cînd v-am cunoscut mai bine...

Așadar de aceea au încetat telefoanele.

— Sînteți supărat pe mine ?

Eram ? Nu... Existau atîtea alte probleme care mă preocupau, încît m-am simțit aproape ușurat că misterioasele telefoane aveau o explicație atît de stupidă.

— Nu sînt. Însă te-ai purtat prosteşte.

— Știu.

Deodată m-am gîndit la un lucru. Misteriosul meu interlocutor, dacă-mi aminteam bine, îmi vorbise despre „Îngerul Negru". Dacă Alex Arghiris îmi telefonase, de unde știa despre această organizație criminală ? Și atunci, pentru prima oară, mi-am zis că poate acest „nefericit" tînăr nu era sincer.

— Te-ai purtat prosteşte, am repetat.

— Acum îmi dau seama.

Am zîmbit. (A fost nevoie să fac un efort ca să reușesc.)

— Așadar, ai crezut că mă vei determina să plec ?

— Gelozie, șopti el și-și plecă fruntea din nou.

— Ți-ai închipuit c-o să mă sperii ? De aceea ai pomenit și de „Îngerul Negru" ?

Ridică mirat capul. „Îngerul Negru" ? Ce era asta ? Nu vorbise niciodată de „Îngerul Negru" !

— Nu tu îmi telefonai ?

— Ba da.

— Și nu-ți amintești de „Îngerul Negru" ?

— Nu. Niciodată n-am pomenit de așa ceva. Cum v-aș fi putut speria cu aceste cuvinte? Ce este „Îngerul Negru"?

Nu mai înțelegeam nimic.

— Ești sigur că n-ai amintit niciodată de numele ăsta ?

— Foarte sigur. De ce să-l amintesc ?

Mințea ? În ce scop ? Cine-l silise să mărturisească că el era interlocutorul meu anonim ? Dacă voia să se ascundă, de ce mi-o mărturisise ? Dar dacă Alex Arghiris era sincer, atunci...

Lucrurile erau foarte încurcate. Dacă Alex Arghiris spusese adevărul, înseamnă că exista altcineva care știa despre imbecilele lui chemări telefonice și le continuase. Cine ?

5

Am avut grijă să mă descotorosesc de disperatul Alex Arghiris, profund îndurerat de comportamentul singurei lui prietene. Mă plictisea, dar nu-mi era antipatic. În fond, aveam ceva comun : sufeream amîndoi din cauza Magdei.

Nu credeam că voi reuși să dorm, și totuși am dormit. Sîngele pe care-l pierdusem pînă să fiu găsit îmi istovise puterile. Cînd m-am trezit, era noapte. Am văzut reclama luminoasă aprinzîndu-se pe acoperișul blocului Iannaros. M-am sculat și am coborît la bar. Trecînd, l-am zărit într-un colț pe Alex Arghiris. M-a salutat din cap, dar nu s-a apropiat de mine. Îi era rușine de cele ce-mi spusese. După jumătate de oră, a venit să mă caute comisarul Bekas.

— Îmi oferiți ceva ? glumi el. Cînd nu sînt de serviciu pot să beau.

— Acum nu sînteți de serviciu ?

— Nu. Mi-am părăsit biroul și am venit să vă întîlnesc, ca să mai discutăm. Știți ce ni se întîmplă ? De-atîta muncă nu găsim timp să ne facem prieteni, și la un moment dat descoperim că sîntem singuri în orașul în care am trăit toată viața.

I-am comandat ceva de băut, dar n-am crezut în filozofia lui ieftină. Bekas era unul dintre oamenii care nu fac nimic din pură plăcere. Ca să vină aici, avea fără îndoială un motiv.

— Cum vă simțiți ?

— Am impresia că port o cască de fier pe cap.

— E foarte normal, odată ce acela care v-a lovit este un tip atletic. Cîndva a cîștigat și un premiu la un campionat de box. De amatori, desigur.

— L-ați găsit ?

— N-a fost greu. Șoferul ni-l descrisese. La Psihiko nu e prea multă mișcare și un străin care așteaptă bate la ochi. Totdeauna e cineva care să-l vadă. Pe scurt, am aflat identitatea „amicului" dumneavoastră.

— Cine este ?

A rîs.

— Vreți să mergeți să-i mulțumiți ? V-am spus. Un fost boxer amator, actualmente șomer. Se numește Bakolas, de profesie mecanic, și locuiește undeva pe bulevardul Aharnon.

— L-ați arestat ?

— Nu, sărmanul. De ce să-i răpim libertatea pentru asemenea mărunțișuri ?

— Dar m-a jefuit ! am rostit mirat.

— S-a făcut că vă jefuiește.

— Nu-i același lucru ?

Bekas a izbucnit în rîs.

— Bine că nu sînteți polițist ! Ați fi înhățat toată lumea cu nerăbdarea dumneavoastră de a-i aresta pe toți.

Apoi își părăsi tonul glumeț și spuse cu seriozitate :

— Nu, nu l-am arestat, și nici n-o vom face. În această afacere există destul întuneric, așa că nu ne convine să

scăpăm acele puține raze de lumină. Acest om ne poate fi de folos numai dacă-l lăsăm liber.

Ziua următoare a trecut fără să se întîmple nimic. Am telefonat de cîteva ori la Psihiko, dar n-am primit răspuns. Comisarul Bekas a venit de trei ori la hotel ca să mă vadă. A acceptat cu plăcere *whisky*-ul pe care i l-am oferit, mi-a mărturisit că a început să-i placă viața hotelurilor de lux și că găsea tovărășia mea deosebit de plăcută, dar nu mă putea păcăli. Îmi dădeam seama că nu pentru aceste motive venea la mine. Exista aici ceva care-l interesa, însă nu putea stabili exact ce anume.

Cineva care nu-l cunoștea ar fi crezut că venea și el, ca atîția alții, atras de vedetele internaționale. Își exprima fățiș admirația pentru pătimașa Loren și acorda o mare atenție apariților ei. Eu însă îl cunoșteam prea bine ca să știu că nu era dintre cei care aleargă după un autograf.

Stăteam împreună la bar, cînd renumita vedetă își făcu apariția.

— E foarte frumoasă, spuse.

Sofia Loren străbătea salonul impunătoare ca o zeiță, ținînd în brațe un cățeluș de lux, urmată de suita ei.

— Ca o prințesă ! exclamă Bekas. Și se spune că în urmă cu cîțiva ani nu era decît o fată sărmană care trăgea din greu pentru o bucată de pîine.

— Văd c-ați început să citiți reviste de cinema, am glumit.

— Toate sînt necesare.

Privea țintă la actrița care trecea prin fața noastră.

— Cu frumusețea ei împodobește hotelul. Păcat însă că, după cum am aflat, pleacă mîine. Ați auzit și dumneavoastră ?

— Da, mi-a spus băiatul de la ascensor.

— Se pare că pleacă să turneze un film într-una din insule.

— Așa mi s-a spus și mie.

— N-ați aflat unde anume ?

— N-am întrebat.

— La Mykonos, răspunse polițistul calm. La Mykonos și, mai precis, lîngă Delos. Acolo se va turna filmul.

Seara, în ciuda obiceiului pe care şi-l făcuse în ultimul timp, comisarul Bekas n-a venit să mă vadă. Alex Arghiris dispăruse şi el. Eram singur, într-o dispoziţie melancolică. După cel de-al treilea *whisky*, tovărăşia barmanului mi s-a părut searbădă. Am simţit nevoia unei plimbări nocturne şi am ieşit să bat străzile, fără vreo ţintă anume.

Am pornit-o pe bulevardul Amalia. Răcoarea nopţii era destul de pătrunzătoare, iar piperii umpleau străzile cu parfumul lor. O maşină înainta încet pe lîngă trotuar.

Am privit-o şi atunci, în semiîntuneric, am văzut o mînă care mă chema. În maşină se afla o singură persoană — şi această persoană era Magda !

Am alergat spre ea. Nu-mi venea să cred că e adevărat.

— Magda !

Deschise portiera din dreapta.

— Vino.

Am ocolit în fugă maşina şi m-am aşezat alături de ea. Nu înţelegeam şi nici nu încercam să înţeleg ce se întîmplase. Magda venise la mine, Magda era lîngă mine. Şi asta îmi ajungea.

Conducea fără să mă privească. Maşina trecu de Zappion, de coloanele lui Zeus Olimpianul şi o luă pe bulevardul Singros. Abia atunci Magda vorbi :

— Nu puteam să nu te văd.

Bekas s-ar fi întrebat, desigur, dacă nu era o capcană, şi ar fi căutat să descopere ce se ascundea în spatele acestei acţiuni neprevăzute a femeii. El însă era poliţist, nu îndrăgostit ca mine.

Eram fericit, Magda însă părea neliniştită. Privea mereu în spate, de parcă se temea să nu fim urmăriţi.

— Am scăpat, spuse la un moment dat. Nu puteam să nu te văd.

Se-ntoarse şi îmi oferi buzele ei, cu riscul de-a lovi maşina de marginea trotuarului. Sărutul nostru a fost grăbit, stîngaci, disperat. N-am mai vorbit pînă în clipa cînd am luat-o pe bulevardul de pe ţărmul mării. Numai atunci am întrebat :

— Unde mergem ?

— Într-un loc unde să fim singuri. Departe de toți și de toate.

Dincolo de suburbia Voula am găsit plaja pustie pe care o căuta patima noastră nebună. Magda a condus mașina pînă aproape de apă, a stins farurile și s-a aruncat în brațele mele. O îmbrățișare pătimașă și deznădăjduită.

Nu mă mai gîndeam la nimic. O doream atît de tare, încît dorința mea devenea dureroasă. Mîinile mele au căutat nasturii rochiei.

— Nu aici, a murmurat.

M-a tras afară din mașină și ne-am rostogolit pe nisipul umed. Valurile aproape că ne udau picioarele, cînd rochia îi deveni un brîu în jurul mijlocului...

Era desigur răcoare, dar noi nu simțeam. Mi-a luat mîna și mi-a sărutat-o.

— Dacă ai ști cît de mult am suferit în tot acest timp!

Mi-a sărutat din nou mîna.

— Magda, atunci, de ce... ?

— Să nu-mi vorbești iar despre lucrurile alea. Noaptea asta este în afara celor ce s-au întîmplat, în afara a ceea ce se va întîmpla...

— Magda...

— Să nu mă întrebi nimic.

Și nu am întrebat-o. Da, avea dreptate. Cîte se întîmplaseră și cîte aveau să se întîmple aparțineau unei alte lumi, unei alte vieți. În acest ceas superb al nopții argintii nu exista nici „Îngerul Negru", nici comoara ascunsă, nici lanțul de morți, nici Demodikos. Existam numai noi.

După o oră eram din nou în mașină. Magda m-a lăsat în locul de unde mă luase.

— Am să te mai văd ?

— Am să încerc mîine.

— Aici ?

— Da, aici.

Ne înțelesesem. Aceste ceasuri ale noastre, numai ale noastre, aveau să fie în afara tuturor problemelor. De parcă n-am fi fost noi cei care trăiam și cealaltă poveste, îngrozitoare....

De mult nu mai dormisem așa. Totul acum îmi era indiferent. Cînd m-am trezit, l-am văzut în fața mea pe comisarul Bekas.

— Vă invidiez somnul, îmi spuse. Dormiți ca un prunc.

— Avem noutăți ? l-am întrebat, străduindu-mă să mă trezesc de-a binelea.

— Puține.

Mi-am amintit de interesul pe care-l arătase cinematografiei în ziua precedentă, și am vrut să glumesc :

— Nu cumva cinematografice ?

A răspuns foarte serios :

— Exact, cinematografice.

Își aprinse o țigară și privi în jur.

— Frumoasă cameră. Văd că aveți și vedere spre Acropole. Nu vă jenați de prezența mea. Putem discuta în timp ce vă îmbrăcați.

M-am sculat din pat și am trecut în baie.

— Deci noutățile dumneavoastră sînt cinematografice?

— Da. Prietenul dumneavoastră...

— Care prieten ?

— Acel simpatic domn Bakolas, care v-a spart cu atîta îndemînare capul, a devenit membru al echipei de filmare.

— Dar mi-ați spus...

— Că e mecanic și șomer. Ei bine, a găsit de lucru. Dealtfel, cinematograful nu are nevoie numai de actori, regizori și operatori. Are nevoie și de electricieni, tehnicieni, mecanici...

— Văd că vă pricepeți, l-am ironizat.

— Am învățat.

— Și unde a găsit de lucru ?

— În echipa de tehnicieni care lucrează la filmul cu Sofia Loren. Știți, de obicei străinii folosesc tehnicieni greci.

Am ieșit din baie cu prosopul în mînă. Presimțeam că aventura noastră intra într-o fază critică. Bekas nu se specializase în probleme de cinematografie fără motiv.

— Prin urmare, așa, am murmurat.

— Așa. Și știți care e partea cea mai nostimă ?

— Nu. Care ?

— Preasimpaticul domn Bakolas a fost prezentat societății străine de o cunoștință de-a noastră, doamna Arghiris.

— Serios ?

— Da. Se pare că întreține legături cu unul din specialiștii străini. Cu operatorul italian, un anume domn Giancarlo Malatesta.

A zîmbit.

— Așa e. Pentru ca să poată găsi cineva azi de lucru are nevoie de cunoștințe și de pile.

Am luat un scaun și m-am așezat în fața lui.

— Să vorbim deschis. Ce credeți.

A zîmbit iar.

— Că și pe „Îngerul Negru" a început să-l intereseze cinematograful, mi-a răspuns.

Și-a scos pachetul de țigări, l-a întors, și a început să deseneze, pe partea lui albă, mici forme geometrice.

— Aici există diferite puncte, în aparență fără legătură între ele. Operatorul italian, omul care v-a lovit, filmul Sofiei Loren, relațiile mondeno-artistice internaționale ale doamnei Arghiris. Și totuși, aceste elemente au un singur punct comun.

— Care ? am întrebat, deși știam ce va răspunde.

— „Îngerul Negru". Operatorul italian îl angajează pe Bakolas, care v-a rănit din ordinul „Îngerului Negru". Bakolas a fost recomandat italianului de către doamna Arghiris, care, după cum știm, are legături cu oamenii „Îngerului". Pe doamna Arghiris o leagă o veche prietenie de acest Giancarlo Malatesta, prietenie care datează de mulți ani, din străinătate. Foarte probabil, din perioada de cînd data și prietenia ei cu răposatul Haaze. Și, în sfîrșit, fermecătoarea Sofia Loren...

— Doar nu vreți să susțineți că și Sofia Loren e un instrument al „Îngerului Negru" !

— Firește că nu. Însă Sofia Loren urmează să filmeze în largul insulei Delos, poate chiar în locul unde „Îngerul Negru" își caută comoara. Acum înțelegeți ?

Îmi dădusem seama cu mult înainte unde avea să ducă raționamentul lui. Bekas și-a stins satisfăcut țigara.

— Vedeți acum cît de primejdioasă poate fi graba ? V-ați lămurit acum ce-am fi pierdut dacă ne repezeam să-l arestăm ieri pe „amicul" dumneavoastră Bakolas ?

Se ridică. Ochii îi străluceau.

— Pe omul acesta am început să-l simpatizez ! exclamă.

Îmi transmisese ceva din buna lui dispoziție.

— Pentru că mi-a spart capul ?

— Pentru că mi-a rezolvat singura problemă căreia nu-i găseam dezlegare. Acum vă las să vă bărbieriți în liniște. Bună ziua !

A ieșit, închizînd ușa în urma lui. În sfîrșit, știam de ce mă părăsise comisarul Bekas în ultimele douăzeci și patru de ore : făcuse cercetări și într-un timp atît de scurt reușise să afle multe lucruri.

Ar fi trebuit să mă simt tulburat de noile date ale problemei, dar nu eram. „Îngerul Negru", mașinațiile și asasinii lui, toate trecuseră pe planul al doilea. Amintirea nopții precedente mă stăpînea încă pe de-a-ntregul. Magda promisese că va încerca să mă întîlnească în același loc și la aceeași oră. Va încerca, dar oare va reuși ? O vor lăsa?

Era dimineață și urma s-o văd seara. Mă despărțeau de ea zece ore cu sute de minute, ore care aveau să mi se pară nesfîrșite.

Am rătăcit fără rost pe străzile Atenei, am mîncat la primul restaurant ieșit în cale, apoi m-am întors la hotel. Colțul răcoros al barului și figura cunoscută a barmanului constituiau pentru mine un refugiu.

Barmanul a terminat cu cîțiva clienți întîmplători și s-a apropiat de mine.

— Cum vă simțiți azi ?

Se referea la rană. Nu țineam minte cu ce minciună justificasem acest „accident".

— Minunat. Ce fac stelele noastre ?

— Pleacă, și astfel ne vom regăsi liniștea. Italienii ăștia sînt drăguți, dar prea gălăgioși.

— Filmul e italian ?

— American, dar se prezintă ca italian. Protagonista şi tehnicienii sînt italieni. Vedeţi, cu trucul ăsta americanii păcălesc fiscul.

Prietenul meu, ca toţi cei de meseria lui, era bine informat.

— O parte dintre ei au şi părăsit hotelul. Mîine pleacă Loren, regizorul şi ceilalţi protagonişti.

Am mai vorbit un timp despre film, apoi barmanul a trecut la politica internaţională. Avea părerea lui personală despre problema algeriană şi o uimitoare uşurinţă de-a schimba subiectul discuţiei.

Trăisem toată ziua cu impresia că noaptea nu va veni niciodată, şi iată că venise. Mă instalasem lîngă gardul grădinii publice, cu o jumătate de oră mai devreme de ceasul fixat. Eram ca un elev la prima întîlnire. După ce mi s-a părut de cel puţin zece ori că automobilul care venea spre mine era al Magdei, l-am văzut şi pe cel dorit oprindu-se lîngă trotuar. Am alergat, l-am ocolit şi am luat loc alături de Magda. A pornit îndată, dar nu înainte de a privi neliniştită în jur.

Conducea cu o singură mînă, cealaltă strîngîndu-mi-o pe-a mea. Îi simţeam nerăbdarea. Nu vorbeam, pentru că, desigur, aveam prea multe să ne spunem. Maşina înghiţea autostrada cu viteza pe care i-o îngăduiau maşinile din faţa noastră. Magda se grăbea să ajungem pe plaja „noastră", şi gîndul acesta mă umplea de bucurie.

Am ajuns. A condus maşina aproape de mare, m-a luat de mînă şi m-a tras pe plaja de ieri...

. . . . . : : : .

Ne înţelesesem să nu mai vorbim despre cele ce alcătuiau „cealaltă viaţă a noastră", şi nu am vorbit. Primeam ceea ce îmi dădea, şi era mult. Îşi sprijinise capul de pieptul meu şi ne lăsam privirea să rătăcească printre stele. Ieri se petrecuseră lucruri groaznice, mîine poate aveau să se petreacă şi altele, dar acest ceas era numai al nostru. Străin de cele ce-l precedaseră, de cele ce vor urma. Îmi ceruse să nu vorbim şi totuşi ea a fost cea care deschise discuţia :

— De-ar fi închipuire totul, și numai această clipă adevărată... De-am putea crede că acum ne-am trezit și că celelalte au fost doar un coșmar... șopti.

— Să credem așa.

— Nu putem. Mîine...

Se întoarse brusc, apropiindu-și fața de a mea.

— Dacă ai ști...

— Nu vreau să aflu.

— Și totuși, trebuie să afli. Ca să te ferești. Cu cîteva zile în urmă ți-am cerut să pleci. Acum n-aș putea suporta despărțirea.

— Atunci, uită.

— Și dacă uit, am să te-ajut ?

Am zîmbit.

— Am nevoie de ajutor ?

— Nu rîde. Dacă ai ști de ce fapte îngrozitoare sînt capabili acești oameni...

— Oamenii „Îngerului Negru" ?

— Da, a murmurat atît de încet, încît mai mult am ghicit răspunsul decît l-am auzit. Ei i-au ucis pe Timoteos, pe Aperghis, pe toți ceilalți.

— Știu.

— Nu, nu știi. Îți închipui, dar nu știi. Dacă ai ști, te-ai îngrozi.

Se ridică într-un cot.

— Nu mai pot rezista !

— Atunci, spune-mi. Ca să te ajut...

— Nimeni nu mă poate ajuta. Dar nu-mi mai pasă. Am să-ți spun totul. Vei afla...

Era clipa pe care o așteptam de-atîta timp și totuși acum am ezitat.

— Magda...

— Nu. A durat destul. Omul care ne joacă pe toți ca pe niște marionete e neîndurător.

— Demodikos ?

— Nu e Demodikos, a șoptit.

— Atunci, cine ?

Era gata să-i rostească numele, dar în ultimul minut, de parcă o înspăimînta greutatea acestei destăinuiri, tăcu.

— Magda, îl cunosc pe acest om ? L-am văzut ?

— Da.

— Magda, dacă socoți că nu trebuie să-mi spui, nu-mi spune. Dar cred că dacă voi ști, te voi putea ajuta mai bine.

— Nimeni nu mă poate ajuta, repetă, dar trebuie să afli cine este. Ca să te poți feri. Este...

Ochii ei se măriră plini de groază. Privea dincolo de mine, de parcă vedea o fantomă. Se ridică brusc și strigă:

— Kostas ! Fii atent !

M-am întors cît am putut de repede și l-am văzut pe omul care mă ochea. „Am văzut" nu este expresia potrivită. Stătea cu spatele la lumină — o siluetă întunecată. În mîna lui întinsă sclipea revolverul.

— Ți-am atras atenția de la început, i-am auzit vocea răgușită. Nu trebuia să fii curios.

M-am ridicat în genunchi. Era o nebunie să cred că-l voi putea înfrunta. Înainte de-a apuca să mă ridic în picioare, glontele avea să pornească.

— Să nu încerci, am zis. În jur sînt prietenii mei.

A rîs.

— Nimeni nu vine cu prieteni la o întîlnire.

Îndată după aceea s-a auzit împușcătura.

Totul s-a petrecut fulgerător. Am văzut-o pe Magda căzînd și pe asasin depărtîndu-se. Nu m-am gîndit nici o clipă să alerg după el. M-am aplecat asupra femeii prăbușite și am îmbrățișat-o.

— Magda !

Am zărit în ochii ei o expresie de nedescris. A încercat să vorbească, dar n-a reușit.

— Magda ! am strigat nebun de deznădejde. Magda, nu....

Un firicel de sînge i se scurgea din colțul buzelor. I-am simțit corpul îngreunîndu-se.

— Magda !

Vru din nou să spună ceva, dar capul i se înclină. Atunci am auzit zgomotul mașinii care pleca.

Am rămas ca pierdut, îngenuncheat pe nisip, cu trupul femeii iubite în brațe. Îmi era imposibil să înțeleg sensul celor întîmplate.

O țineam în brațe, fără să știu ce să fac, șoptind vorbe fără legătură. O uciseseră, era moartă, n-avea să mai vor-

bească niciodată, să mai rîdă, n-aveam s-o mai văd niciodată.

M-am ridicat, am luat-o în braţe şi am fugit ca nebun la maşină. Poate că ireparabilul nu se produsese încă, poate reuşeam s-o salvez. Am aşezat-o pe locul din faţă, acolo unde la venire stătusem eu, şi m-am repezit la volan. Am pornit ca nebun, într-o cursă de coşmar. Trupul ei alunecase spre mine şi-i simţeam obrazul rece lipit de-al meu.

— Îmi dau seama ce simţiţi.

Comisarul Bekas se afla în camera mea şi în lumină trăsăturile chipului său păreau dure.

— Nu, nu înţelegeţi. Nu puteţi înţelege. A murit pentru mine, ca să mă salveze, şi eu sînt cel care am ucis-o. Eu şi curiozitatea mea.

— Nu sînteţi dumneavoastră de vină. Ar fi ucis-o oricum, cînd nu le-ar mai fi fost necesară. Ştiau ce sentimente nutreşte pentru dumneavoastră. Nu puteau avea încredere în ea. Vă rog să-mi povestiţi ce vă spunea cînd a apărut asasinul.

— Nu ştiu, nu-mi amintesc.

Îmi aminteam foarte bine, dar acum totul îmi era indiferent.

— Încercaţi.

— Nu mă interesează.

— Îi veţi lăsa aşa ? Aţi uitat că indivizii ăştia au vrut să vă ucidă şi că tot ei au omorît-o pe femeia iubită ?

— Nu mă mai interesează nimic

— Nici răzbunarea ?

— Nici.

Nu mînteam. Nu mă mai interesa nimic. Magda nu mai era în viaţă. Şi atunci ce sens mai aveau toate celelalte ?

— Şi totuşi, ei...

L-am privit pe Bekas de parcă îl vedeam pentru prima oară. Despre ce vorbea omul ăsta ? De ce aducea tot felul de argumente ? Oare nu înţelegea că nu mai exista nimic, că „Îngerul Negru" şi toţi ceilalţi încetaseră să mai existe pentru mine odată ce ea nu mai era în viaţă ? L-am văzut pe comisar ridicîndu-se.

— Am să vă vizitez mai tîrziu.

Nu i-am răspuns. L-am văzut ieșind din cameră și nu eram sigur că totul se petrecea aievea. „Înțeleg ce simțiți..." Nu înțelegea. Era imposibil să înțeleagă.

Încăperea se umplu de chipul Magdei, așa cum o văzusem la ultima întîlnire.

N-aveam s-o mai văd, n-aveam s-o mai ating vreodată. Senzația ireparabilului pătrunse în mine ca un pumnal. Durerea îmi strîngea inima, și era puternică, insuportabilă.

6

Ai fi zis că ziua își pusese dinadins cel mai frumos veșmînt. Soarele strălucea vesel, atmosfera era parfumată de aromele pămîntului atic și Cimitirul A, în ciuda cavourilor de marmură și a mormintelor, semăna cu un parc vesel.

Acoperiseră groapa doar de cîteva minute, și cei care asistaseră la înmormîntare plecau. Oameni, majoritatea necunoscuți, care-mi strînseseră mîna puțin mai înainte, prezentîndu-și condoleanțele celei mai apropiate rude. Stăteam în picioare, nemișcat, privind ca pierdut placa de marmură cu litere aurii :

TIMOTEOS KONSTAS
1899—1961

MAGDA KONSTAS
1925—1962

Am simțit o mînă pe brațul meu.

— Veniți. Mașinile pleacă.

Întorcîndu-mă, m-am trezit față în față cu avocatul Apostolos Melahrinos, greoi, impunător și prietenos. Am murmurat cîteva cuvinte. Intenționam să rămîn. M-a privit, uimit de durerea mea.

— Am să v-aștept la biroul meu, pentru formalități.

— Care formalități ?

— După această moarte neprevăzută, averea unchiului dumneavoastră...

Acest om serios și inteligent îmi vorbea despre moștenire, cînd eu pierdusem tot ce aveam mai scump. Oare atît de puțin înțeleg oamenii ?

— Mulțumesc. Am să trec.

Pînă la urmă a plecat, lăsîndu-mă singur cu cele două nume, cîndva doi oameni vii :

TIMOTEOS KONSTAS
1899—1961

MAGDA KONSTAS
1925—1962

Nu l-am auzit pe cel care se apropia. (În ciuda trupului său greoi, comisarul Bekas se mișca uneori ca o felină.)

— Trebuia să-și pună și semnătura sub aceste date și nume.

M-am întors și l-am privit.

— Cine ?

— Cine altul ? „Îngerul Negru".

Mă luă de braț.

— Să mergem și noi. Toți ceilalți au plecat.

Nu-l observasem în mulțimea care asistase la înmormîntare, și nu se numărase printre cei care-mi prezentaseră condoleanțe.

M-a tras ușor după el, silindu-mă să mă depărtez de mormînt. Ne îndreptam acum spre ieșire, pe sub copacii din cimitir.

— Tot grupul a fost aici.

— Cine ?

— Nu i-ați văzut ?

Nu văzusem nimic, pentru că nu mă interesa să văd nimic.

— Doamna Kondalexis, doamna Arghiris... Numai Demodikos lipsea. Tînărul acela neconsolat era fiul doamnei Arghiris ?

Alex Arghiris era singurul pe care-l observasem. Era într-adevăr demn de milă.

— Da.

— Cred că numai el, în afară de dumneavoastră, bineînțeles, a fost cu-adevărat îndurerat de moartea ei.

— O iubea foarte mult, am spus.

— Așa se pare.

Am străbătut împreună aleile îngrijite, de parcă venisem acolo la plimbare. Bekas se opri.

— Mă întreb dacă era și el aici, zise.

— Cine ?

— Omul care a ucis-o.

M-am înfiorat.

— Credeți...

— Nu exclud o asemenea posibilitate. Artistul vrea uneori să-și admire opera, și trebuie să admitem că acest om este un artist, în felul său.

Pentru prima dată am ieșit din mortala nepăsare care mă cuprinsese și am simțit un sentiment de revoltă :

— Să fi avut tupeul... ?

— De ce nu ? Pentru el fiecare moarte constituie încă un pas spre ceea ce consideră scopul său, încă un pas spre desăvîrșirea operei sale. De ce să nu credem c-a venit să-și savureze noul pas ? Și apoi, faptul că avea să stea lîngă dumneavoastră, să vă strîngă mîna, după ce cu zece-cincisprezece ore în urmă o ucisese pe Magda Konstas, sub ochii dumneavoastră — trebuie să fi fost pentru el ceva extrem de distractiv.

Furia începu să pună stăpînire pe mine.

— Ar fi posibil ? am întrebat cu răceală.

— Nu știu. E doar o părere. De la oameni de felul lui te poți aștepta la orice. L-am urmărit destul de mult pe Demodikos în ultimul timp.

Fără să-mi dau seama, am replicat :

— Nu e Demodikos.

N-a părut tulburat.

— Nu susțin că este el, dar dumneavoastră de unde știți ?

— Mi-a spus-o ea.

— Magda Konstas ?

— Da. Cu o secundă înainte de-a muri.

Se străduia să-și păstreze calmul, dar nu reușea. Ochii lui sclipiră.

— Adică ce v-a spus ?

— Zicea că omul care se găsește în spatele tuturor acestor fapte este neînduplecat. Am întrebat-o : „Demodikos ?", și mi-a răspuns : „Nu e Demodikos".

— Și nu v-a spus numele lui ?

— Era pe punctul de a mi-l spune.

Groaznica scenă a ultimei noastre nopți reînvie brusc în mintea mea cu o dureroasă claritate. Am văzut chipul drag al Magdei în timp ce-mi vorbea. „Magda, cine este ?", „Este..."

Apoi expresia de groază din ochii ei, cînd a văzut silueta întunecată a asasinului care-și fixa ținta. Vocea mi se frînse.

— Era gata să mi-l dezvăluie, cînd a apărut asasinul. Intenționa să mă ucidă pe mine, Magda însă s-a aruncat în față, apărîndu-mă cu propriul său trup.

Am simțit o lacrimă arzătoare pe obraz, dar n-am făcut nici un gest ca s-o șterg.

— A murit ca să nu mor eu, înțelegeți ?

— Da. Și dumneavoastră nu l-ați văzut pe criminal ?..

— Cum să nu ? Însă... nu l-am recunoscut.

— Era un necunoscut ?

— Nu știu. Așa cum stătea, avea în spate lumina palidă a nopții. N-am văzut decît o siluetă întunecată. Pe urmă Magda s-a prăbușit, eu m-am repezit spre ea și ucigașul a avut tot timpul să plece. În timp ce Magda își dădea sufletul, am auzit numai motorul mașinii lui.

— Deci a venit cu mașina. Desigur c-o urmărea pe Magda și a intervenit la momentul potrivit. Ca să nu aflați numele care nu trebuia. Ce n-aș da să-l pot cunoaște pe acest om !

— Se pare că eu îl cunosc, l-am văzut...

Ochii lui sclipiră iar.

— De ce spuneți asta ?

— Pentru că...

I-am repetat discuția purtată cu Magda, în ultimul ceas al vieții ei : „Magda, îl cunosc pe acest om ? L-am văzut ?" „Da."

Bekas mă asculta cu atenție :

— E foarte important ceea ce mi-ați relatat, rosti cînd am terminat.

Reușise să obțină rezultatul dorit.

— Îl vom putea găsi pe acest om ?

— Sînt sigur că vom putea, răspunse calm Bekas.

La capătul drumului se ivi un alt cortegiu funerar, înaintînd în direcția noastră.

— Cred că nu mai avem nimic de făcut aici, spuse Bekas.

M-am întors și m-am uitat, pentru ultima oară, spre acel loc din cimitir unde se afla mormîntul soților Konstas.

— Da, nimic, am murmurat.

Comisarul Bekas m-a însoțit pînă la hotel. În momentul cînd intram, am constatat că domnea o mare agitație. Ziariști, fotoreporteri, polițiști.

— Ce se întîmplă ? îl întrebă Bekas pe polițistul care-i împiedica pe curioși să intre în clădire.

— Pleacă actorii străini, ne lămuri acesta.

Într-adevăr, în aceeași clipă un fior păru că străbate holul. Sofia Loren ieșea din ascensor, orbitor de frumoasă și urmată de veșnica ei suită. Ziariștii și curioșii au înconjurat-o ascunzînd-o privirilor noastre, în timp ce flașurile fotoreporterilor fulgerau.

— Să mergem, i-am spus brusc lui Bekas.

Ne-am retras într-un colț, în timp ce actrița cu suita ei ieșea din hotel. Bekas mi-a arătat un bărbat voinic, între două vîrste, cu chipul ars de soare.

— Iată-l.

— Cine-i ?

— Prietenul doamnei Arghiris. Giancarlo Malatesta, operatorul.

Acum nu-mi aminteam exact ce-mi povestise comisarul despre operator. În cele din urmă, agitația se potoli. Actorii urcaseră în mașini, îndreptîndu-se spre Pireu.

— Mă duc și eu, zise Bekas.

L-am însoțit pînă în ușa hotelului. În timp ce ne luam rămas bun, am văzut-o pe doamna Arghiris instalîndu-se în mașina italianului. Apoi am urcat în cameră.

N-aș putea preciza cît timp a trecut pînă în clipa cînd a sunat telefonul. Era recepția.

— Un domn întreabă dacă vă poate vedea.

— Și-a dat numele ?

— Da, avocatul Melahrinos.

Nu eram dispus să-l primesc, însă nu-l puteam izgoni pe acest vechi prieten al lui Timoteos Konstas.

— Îl aştept, am răspuns.

Probleme legate de moştenire ! Avocatul venea să-mi vorbească de legi, imobile, depuneri şi cifre.

Peste cîteva minute se afla în faţa mea cu servieta lui neagră în mînă.

— Dragul meu copil, îmi dau seama ce simţi. Toate aceste decese în familie...

Ştiam c-o ura pe Magda, nu făcuse nimic ca să-şi ascundă antipatia, şi îmi vorbise totdeauna urît despre ea, dar mă hotărîsem să-i interzic să mai spună ceva împotriva ei.

— Am auzit că erai cu ea cînd a murit.

— Da.

— Cum s-a întîmplat ?

— Un răufăcător ne-a atacat ca să ne jefuiască, am încercat să mă opun, el a tras şi...

Era versiunea oficială a morţii Magdei, dată de comisarul Bekas.

— Ce nenorocire !

Şi-a deschis servieta.

— Aşa cum ţi-am adus la cunoştinţă cînd ne-am întîlnit prima dată, răposatul dumitale unchi a avut grijă ca în cazul decesului unuia din voi, al soţiei sau al dumitale, averea sa...

— Domnule Melahrinos, nu vreţi să lăsăm toate astea pentru altă dată ? Azi nu sînt în stare...

Şi-a închis servieta. Mă aşteptam să plece, dar nu plecă.

— Ce-ai de gînd să faci ?

— Pentru moment, nimic.

S-a jucat puţin cu închizătoarea, de parcă îi era greu să continue conversaţia.

— Moartea asta te-a afectat foarte mult, nu-i aşa ? rosti în cele din urmă.

Ce puteam să-i spun şi cum mă putea înţelege ?

— Dacă mă ascultai de la început...

— Să lăsăm toate astea... l-am întrerupt obosit.

— Şi-acum ?

— Mă voi răzbuna ! am rostit fără să vreau.

M-a privit uluit şi abia atunci mi-am amintit că avocatul nu ştia nimic.

— Pe cine ?

— Nu mai ştiu ce vorbesc.

A rămas tăcut. Pentru un timp, scurta tăcere ne-a îndepărtat unul de altul.

— Nu vreau să fiu indiscret, îmi zise Apostolos Melahrinos, dar în calitate de vechi prieten al familiei, vreau să spun...

S-a oprit.

— Ce ?

— Iată, am impresia că în realitate lucrurile s-au petrecut cu totul altfel decît sînt prezentate.

— Adică ?

— Mă refer la acest „răufăcător întîmplător" care v-a atacat ca să vă jefuiască.

— Ce vreţi să insinuaţi ?

— Dumneata... tînăra văduvă... locul pustiu...

— Spuneţi odată ceea ce vreţi să spuneţi ! am strigat enervat.

Mi-a evitat privirea jucîndu-se cu servieta.

— Nu cumva, în această tragică afacere, dragostea şi-a avut rolul ei ? Nu cumva vreun...

— Rival ? am zis provocator.

— Nu vreau să devin indiscret, dar...

— Dar deveniţi !

N-a părut că se supără. S-a ridicat.

— Vom discuta în altă zi despre moştenire. Acum e mai bine să te las...

Mi-a dat mîna şi m-am ruşinat pentru purtarea mea. L-am însoţit pînă la uşă, şi acolo am încercat să îndrept lucrurile :

— Vă rog să mă scuzaţi, însă această întîmplare m-a tulburat foarte mult.

— Cîndva am fost şi eu tînăr, a rostit zîmbind.

M-a bătut pe umăr şi s-a îndepărtat greoi, impunător şi respectabil.

7

Nu aveam chef să văd pe nimeni, dar şi singurătatea era de nesuportat. Am coborît la bar. Primul om pe care l-am văzut a fost Alex Arghiris. Faţa lui părea mai ofilită ca oricînd. Mă privea cu aerul speriat al ciinelui lovit. Era evident că voia să se apropie de mine, dar nu îndrăznea. M-am dus lîngă el.

— Singur ?

A dat trist din cap.

— Pot să iau loc ?

Mi-a arătat un scaun. Am spus prosteşte :

— S-au dus şi astea.

„Astea" erau Magda, neliniştile noastre, dragostea atît de diferită pe care o nutream amîndoi pentru ea, şi atîtea altele ştiute şi neştiute.

— Dar cum e posibil... ? a exclamat, şi era gata să izbucnească în plîns.

— Uite că a fost posibil.

— Se vorbeşte de-un răufăcător care a vrut să vă jefuiască, şi altele de felul ăsta, pe care eu...

— Nu le crezi.

— Aşa-i.

Ochii lui implorau o explicaţie.

— Ar fi fost o prostie să le crezi.

— Dar atunci, cine ? Cine a ucis-o?

O răutate nejustificată puse brusc stăpînire pe mine.

— Nu ştii ?

S-a zăpăcit.

— Să ştiu ? Cum să ştiu ? De ce să ştiu ?

Mi s-a făcut milă.

— Am aruncat doar aşa, o vorbă.

Era gata-gata să facă o criză de isterie.

— Nu. N-aţi spus-o doar aşa. Există ceva în spatele tuturor acestor întîmplări, ceva pe care-l simt, dar nu-l pot înţelege. Pentru numele lui Dumnezeu — se agăţă de braţul meu —, explicaţi-mi, ce se întîmplă ?

Eram gata să-i dezvălui totul, dar m-am stăpînit. Magda îmi spusese că omul care se ascundea în spatele tuturor acestor morţi îmi era cunoscut. Era un om pe care-l cu-

noșteam, pe care-l văzusem, cu care poate că și discutasem. Desigur, nu credeam că asasinul cel rece și metodic putea fi acest băiat isteric, dar, oricum, era unul dintre cei care se apropiaseră de mine. Alex Arghiris continua să-mi strîngă brațul.

— Ce se petrece ?

— Mi-aș da mîna dreaptă să aflu !

— De ce toate aceste morți ? Konstas, Aperghis, și-acum...

— Nu sînt numai Konstas și Aperghis. Mai sînt și alții.

— Dar de ce ?

— Ți-am spus că nu știu.

— Nu-i adevărat ! Știți ceva și-mi ascundeți ! Toți știu ceva și se-ascund de mine...

I-am îndepărtat liniștit dar hotărît mîna de pe mine.

— Care „toți" ?

— Toți, mama, dumneavoastră, Irma...

— De ce vorbești așa ? Ce ți-a spus mama ta ?

— Nu mi-a spus nimic, dar simt. Simt în clipa asta că și dumneavoastră îmi ascundeți ceva. Am impresia că... — nu pot să definesc precis — iată... parcă m-aș găsi în mijlocul unui cerc pe care nu-l văd, dar îl intuiesc. Nu, nu e asta. Iată... parcă s-ar juca cu mingea peste capul meu și eu nu-i văd nici pe jucătorii care sînt în jurul meu, nici mingea care îmi zboară pe deasupra capului. Nu știu ce vorbesc. Sînt bolnav.

Era într-adevăr bolnav. Tremura și avea înfățișarea unui om care nu dormise de mult timp.

— Alaltăieri v-ați referit la „Îngerul Negru". Vreau să-mi explicați cine este acest „Înger Negru".

— De ce ?

— Pentru că...

S-a oprit de parcă nu știa cum să continue. Pe urmă își completă fraza :

— ...am impresia că, orice-ar fi, trebuie să aibă o oarecare legătură cu aceste morți.

Nu m-am putut stăpîni :

— Are ! am exclamat.

— Care ?

— În clipa asta nu știu nici eu. Cînd voi afla, te voi pune la curent.

Își ascunse fața în mîini. Mila pe care o resimțeam pentru el deveni tot mai intensă.

— De ce stai singur ? Unde e mama ta ?

A surîs cu amărăciune.

— Mama... Uneori mama îmi este mai străină — arătă spre un client al hotelului, care tocmai trecea — și decît acest om necunoscut, pe care nu-l voi mai întîlni vreodată. Și, dealtfel, mama nu e aici.

— A plecat ?

— Da, puțin mai înainte.

— La Mykonos ?

M-a privit mirat.

— De ce la Mykonos ?

— Așa mi-a venit. Unde s-a dus ?

— Într-o excursie la Meteora.

— Singură ?

— Nu. Cu Irma Kondalexis și niște prieteni de-ai ei.

— Care prieteni ?

Îmi pierdusem controlul și puneam întrebări manifestînd un interes nejustificat pentru un om care nu era la curent. Alex Arghiris s-a uitat la mine uluit.

— Nu știu. Nu m-a interesat și n-am căutat să aflu.

Comisarul Bekas se tot juca cu bricheta lui ieftină. Începusem să-l cunosc, și gestul lui îmi arăta că îl preocupă ceva.

— La Meteora ?

— Așa mi-a spus.

Îi telefonasem de îndată ce mă despărțisem de Alex Arghiris și ne-am întîlnit la cafeneaua Flokas. Stăteam la o masă așezată pe trotuarul străzii București, și toate locurile din jurul nostru erau ocupate de turiști străini.

— Asta nu înțeleg ! Ce dracu se duc să facă la Meteora ?

— V-ați așteptat să meargă la Mykonos, nu-i așa ?

— Da. Sînteți sigur că acest tînăr v-a spus adevărul ?

Eram sigur ? În această poveste obscură puteai fi sigur de ceva ?

— Așa cred, numai dacă...

Ideea îmi venise abia în clipa aceea.

— Numai dacă ?

— Numai dacă nu l-au mințit și pe el.

— Vom afla.

Jocul cu bricheta încetă. Comisarul Bekas o puse în buzunar.

— M-am gîndit mult la cele ce mi-ați povestit, cînd ne-am întors de la înmormîntare.

— La ce ?

— La omul care se află în spatele tuturor acestor morți. Ea... — îi era greu s-o numească —, răposata, vă spusese că...

Din toate cuvintele lui îmi stăruia în minte „răposata".

— Vă spusese, reluă, că pe omul acela îl cunoașteți, l-ați văzut.

— Da.

— Ce oameni cunoașteți în Atena ? Cu cine v-ați întîlnit în ultimul timp ?

— Cu cine... ?

— Da. Să încercăm să-i găsim pe toți. Indiferent dacă pot fi sau nu suspecți. Începem cu mine. Deci numărul unu, eu. Altul ?

— Doamna Arghiris.

— Numărul doi, doamna Arghiris. Altul ?

I-am amintit pe Alex, pe Irma Kondalexis, pe Demodikos...

— Altul ?

Mă gîndeam.

— Barmanul, zise Bekas.

— Dar ce legătură poate avea barmanul cu...

— Am spus să ne amintim de toți. Așadar, barmanul. Altul ?

— Avocatul... ?

I-am vorbit despre vechiul prieten al lui Timoteos Konstas, despre antipatia lui pentru Magda, despre prima întîlnire cu el, despre vizita pe care mi-o făcuse la hotel puțin mai înainte. Bekas mă asculta fără să mă întrerupă.

— Altul ?

— Un...

Şi brusc am simţit că totul se răstoarnă în mine. Se vede că expresia feţei mi se schimbase, căci comisarul Bekas mă întrebă :

— Ce-aţi păţit ?

Nu i-am răspuns. Luptam cu un gînd care mă tulbura.

— V-aţi mai amintit de cineva ?

— De-o întîmplare ! am rostit agitat. Cînd Magda Konstas dispăruse, ţineţi minte că m-am dus la biroul lui Apostolos Melahrinos ca să-l întreb dacă n-o văzuse.

— Şi ?

— Avocatul mi-a răspuns că n-o văzuse, că nu se întîlnise cu ea de multă vreme.

— Mi-aţi mai spus toate acestea.

— Da, însă am trecut ceva sub tăcere, fiindcă mă jenam să vă mărturisesc, socotind că era de vină doar închipuirea mea bolnavă, de îndrăgostit.

— Ce anume ?

— În ziua aceea, chiar în clipa cînd avocatul Melahrinos mă asigura că Magda nu trecuse de mult pe la biroul lui, am simţit parfumul ei plutind în încăpere. Înţelegeţi ?

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Nu mai ştiu ce vreau să spun, dar în biroul lui persista încă parfumul ei.

— Ceea ce înseamnă, zise calm Bekas, că Magda Konstas trecuse pe-acolo.

— Da.

— Şi că acest domn Melahrinos v-a ascuns...

— Da.

— Foarte bine.

— Şi totuşi e imposibil ca un om precum Apostolos Melahrinos să...

— Să aibă vreo legătură cu „Îngerul Negru" ? Asta e şi părerea mea, aşa că nu vă lăsaţi purtat de imaginaţie. În primul rînd, cum foarte just v-aţi gîndit atunci, poate că era doar o nălucire de îndrăgostit şi vi s-a părut că simţiţi parfumul. În al doilea rînd, e posibil ca Magda Konstas să fi trecut într-adevăr pe la avocatul familiei.

— Atunci de ce m-a minţit Melahrinos ?

— Pentru că aşa îl rugase clienta lui. Nu uitaţi că în acele zile Magda Konstas vă evita. A făcut tot posibilul ca

să n-o găsiți. Altul ? Pe cine ați mai cunoscut de cînd vă aflați la Atena ?

Noaptea rămîi singur cu durerea ta. Întîlnirile din timpul zilei, mișcarea, zgomotele se interpun oarecum între tine și suferință, nu o îndulcesc, dar o mai diminuează. Noaptea însă durerea vine întreagă, te copleșește, îți răsucește cuțitul în inimă. Era prima noapte după înmormîntarea Magdei și mi-a părut nesfîrșită și chinuitoare. Dimineața, comisarul Bekas a venit în camera mea.

— Tînărul v-a spus adevărul. Au plecat la Meteora, mi se adresă. Însă nu cu un grup, ci singure. Irma Kondalexis și mama lui. Demn de reținut e că a plecat și prietenul Demodikos. Singur, dar în aceeași direcție.

— Merge și el la Meteora ?

— Asta n-o știm. Oricum, a pornit într-acolo. Vă aștept jos pînă vă îmbrăcați.

M-am îmbrăcat cît am putut de repede. De ce se duceau la Meteora ? Ce căutau la mănăstirile de-acolo ? Toate raționamentele lui Bekas arătau că ținta călătoriei lor nu putea fi decît insula Mykonos, unde Sofia Loren turna filmul acela. De ce, tocmai acum, plecaseră la Meteora ?

— Asta nu pot nici eu să înțeleg, îmi spunea comisarul Bekas ceva mai tîrziu, la barul hotelului.

— Ce-ar trebui să facem ?

— Încă nu știu. Meteora are mare importanță pentru „Îngerul Negru". În acel loc s-au întîlnit pentru prima dată, acolo a fost asasinat Haaze și tot acolo s-a „spînzurat" asasinul lui.

Și-a scos iar bricheta lui ieftină și a început s-o aprindă și s-o închidă. Și dintr-o dată s-a oprit.

— Ce-ați zice dacă am da o fugă pînă acolo ?

Observasem felul cum își închisese bricheta și știam că mă întreba doar așa, de formă. Se și hotărîse.

— Să mergem, am încuviințat. Dar la Mykonos... ?

— Oamenii mei sînt de ieri la Mykonos.

Amîndoi ne dădeam seama că ceva ne scăpa. Centrul de greutate trebuia să fie Mykonos, și totuși protagoniștii acestei afaceri porniseră în direcție opusă. De ce ?

— Cînd credeți că trebuie să plecăm ? l-am întrebat.

— Cît mai repede. Aveți ceva de făcut pe-aici ?

N-aveam.

— Atunci...

Mașina lui se afla în fața hotelului. Dacă voiam, puteam porni de îndată la drum.

Peste zece minute ne îndreptam spre Tessalia.

Călătoream împreună, și Bekas conducea o mașină neagră pe care poliția i-o pusese la dispoziție. Nu vorbeam, deoarece comisarul șofa cu o atenție exagerată. Făcea o treabă, nu sport. Ne apropiam de Teba, cînd Bekas a oprit pe neașteptate. În jurul nostru nu exista nimic care să justifice această frînare bruscă. Șoseaua era liberă, mașinile din fața și din spatele nostru se aflau destul de departe, așa că nu aveam de întîmpinat nici o piedică.

— Ce s-a întîmplat ?

Bekas nu mi-a răspuns. A coborît din mașină și eu l-am urmat.

— De ce ne-am oprit ?

— Cred că trebuie să ne întoarcem, îmi zise.

Nu înțelegeam. Nu intervenise nimic care să ne determine să schimbăm programul.

— De ce ?

— Mi-e teamă că le facem jocul. Că plecarea lor la Meteora are un singur scop : să ne depărteze de locul care ne interesează.

— Credeți...

Era prost dispus, fiindcă nu avea certitudinea că raționamentul lui era corect.

— Nu știu. Acum, în timp ce conduceam, m-am gîndit la această posibilitate. Excursia la Meteora a intervenit tocmai în momentul cînd ar fi trebuit să fim la Mykonos. Nu susțin că sînt sigur, însă...

Însă această călătorie se făcuse prea în văzul tuturor.

— Le-am aflat prea ușor mișcările. De parcă voiau să fie aflate. Și dumneavoastră ați luat cunoștință de ele la fel de ușor.

Ce voia să spună ? Că tînărul Arghiris îmi vorbise intenționat despre excursia mamei sale ? În cazul ăsta, ar fi trebuit să fie și el la curent cu toată povestea, și atunci disperarea, neliniștile și întrebările lui erau doar teatru — ce-i drept, foarte reușit.

— Nu cred.

— Nu este absolut necesar ca tînărul să cunoască întreaga afacere... se poate însă ca mama lui să nu-i fi dezvăluit întregul adevăr. Dacă, în realitate, doamna Arghiris trebuia să meargă la Meteora în taină, de ce să nu-i toarne fiului ei o mică minciună ? De ce să-i indice cu exactitate unde se duce ?

Își aruncă țigara cu un gest violent, furios pe el însuși.

— Domnii ăștia ne-au tras clapa, și noi ne-am lăsat duși de nas cu ușurință. Cu cît mă gîndesc mai mult, cu-atît sînt mai convins de asta.

Se aștepta să mă opun, dar am tăcut.

— Ne întoarcem.

A urcat în mașină și l-am urmat. Felul cum conducea îmi arăta cît era de supărat pe sine însuși. După ce am fost cît pe-aci să ne ciocnim cu un camion care venea din spate, am pornit spre Pireu. Bekas se uita mereu la ceas.

— Dacă avem puțin noroc, îl prindem.

— Pe cine ?

— Vaporul.

Se referea la vaporul care făcea curse între Pireu și Mykonos. Dacă nu ajungeam la timp, ar fi fost silit să folosească din nou patrula căpităniei portului, în felul acesta făcîndu-ne o foarte spectaculoasă apariție în insulă.

— Lucru care ne-a fost de folos data trecută, și ne este dăunător acum, zise comisarul.

Am ajuns la Pireu, în port, tocmai cînd vaporul Karaïskakis se pregătea să ridice ancora. Am lăsat mașina pe chei și am luat-o la fugă. Am sărit pe puntea vasului în ultimul moment. Fața posomorîtă a polițistului arăta că, în ciuda spuselor sale, nu era sigur că luase hotărîrea cea mai potrivită.

Nava era plină de turiști care mergeau la Mykonos ; mai mulți străini decît greci. Puntea și salonul ofereau o priveliște pitorească, dar nici comisarul nici eu nu aveam dispoziție pentru pitoresc.

Bekas a rezolvat problema biletelor, și ne-am așezat într-un colț retras al salonului. Un grup de băieți și fete de toate națiile ciripeau la o masă vecină. Din fericire, toți cei

din sală erau necunoscuți, și astfel în prima etapă a călătoriei puteam trece neobservați.

Am ajuns la Mykonos tîrziu, în noapte. Nu am ieșit pe chei, ci undeva pe malul mării, în spatele morilor de vînt. Străbătînd ulițele strîmte ale insulei, ne-am îndreptat spre aceeași casă unde locuisem și data trecută. Cu mult optimism, puteam spera că sosirea noastră trecuse neobservată. Omul lui Bekas ne instală în camera mare, ce strălucea de curățenie.

— Valizele dumneavoastră ? întrebă.

— Să ne cumperi două periuțe de dinți și o pastă.

Nu luasem cu noi absolut nimic. Bekas aruncă o privire prin fereastra deschisă.

De pe faleză ajungea pînă la noi o explozie neobișnuită de lumini.

— Sînt reflectoarele, explică subalternul lui Bekas. Echipa Sofiei Loren filmează scenele nocturne.

— La Delos s-au dus ?

— Nu încă.

— Dintre persoanele care ne interesează cine e aici ?

— Nimeni. Adică în afară de operatorul italian și de Bakolas...

— S-a petrecut ceva deosebit ?

— Nu.

Au mai discutat puțin, apoi polițistul cu aspect de turist a plecat.

Bekas s-a întins cît mai comod pe patul acela specific insular. Și-a desfăcut pachetul de țigări, a luat una și mi-a oferit și mie.

— Acum nu avem decît să așteptăm, mi se adresă. Poate că am greșit abandonînd Meteora, dar...

Și-a aprins țigara.

— Dar nu cred...

I-am spus că sînt de aceeași părere.

Mi-am privit ceasul. Arăta ora trei. Bekas fuma, stînd culcat, cea de-a opta țigară. De cînd se trîntise pe pat, nu-și schimbase poziția. Eu în schimb mă învîrteam prin cameră „ca o fiară în cușcă". Deși mă enerva, invidiam cal-

mul acestui om rotofei. Dinspre morile de vînt ajungea în camera noastră zvon de glasuri tinere. Pe faleză se aprindeau luminile orbitoare ale reflectoarelor. Asistasem cîndva la turnarea unui film și știam cîte ceasuri sînt necesare pentru a turna o scenă care pe ecran durează cîteva minute. La trei și un sfert, nu m-am mai putut stăpîni :

— Pot să fac o plimbare ?

— N-ar fi nici folositor, nici logic.

— Dar omul dumneavoastră v-a raportat că nu se găsește aici nici unul dintre ei.

Bekas fuma liniștit în patul lui.

— A spus contrariul : că pe insulă se află o persoană pe care dumneavoastră o cunoașteți. Rana de la cap nu s-a vindecat încă și l-ați și uitat pe acela care v-a făcut-o. Credeți că stimabilul domn Bakolas se va bucura cînd vă va revedea ?

Avea dreptate, dar mă sufocam în cameră.

— Bakolas e silit să stea lîngă aparate. Eu am să privesc de departe.

— În regulă.

Cedase prea ușor și nu m-am putut stăpîni să nu i-o spun. Îmi explică cu indiferență :

— Eu iau măsurile impuse de împrejurări dar, fie vorba între noi, nu sînt chiar atît de sigur că ei n-au aflat de sosirea noastră.

— Credeți c-au observat ?

— Tot ce au făcut pînă acum dovedește că nu sînt niște naivi. Plimbați-vă și feriți-vă să nu vă vadă, asta ca să fim cu conștiința împăcată.

A stins țigara și a aprins îndată alta. Nu era chiar atît de calm cît voia să pară.

Turnarea peliculei adunase toată mulțimea în port, în așa fel încît restul insulei părea pustie. Ascuns sub un balcon, priveam lumea strălucitoare și artificială a cinematografului. Contrastul dintre lumina puternică pe care o aruncau reflectoarele pe țărm și semiîntunericul uliței era atît de mare, încît puteam fi sigur că nu voi fi descoperit. Am văzut-o pe actrița italiană stînd în picioare în locul

unde luminile reflectoarelor se întîlneau. Purta un costum insular — cum își închipuie Hollywoodul costumele insulare —, avea o basma pe cap și machieza îi ștergea fața. Apoi aceasta se retrase. S-au auzit mai multe comenzi scurte și filmarea a început. Un insular — adică un actor care făcea pe insularul și pe care nu-l observasem — s-a ivit brusc, apropiindu-se de ea.

M-am întors și am privit spre aparatul de filmat. Giancarlo Malatesta se afla la postul lui, foarte atent la jocul actorilor. Ceva mai încolo, printre tehnicienii ocupați cu aparate și cabluri, trebuia să fie și Bakolas al meu. Da, așa cum spusese omul lui Bekas, aici nu se petrecea nimic deosebit : se turna un film. Nimic altceva.

Am stat o vreme în ascunzătoarea mea. O voce aspră (trebuie să fi fost regizorul) a oprit totul. Scena nu mersese bine. Insularul s-a îndepărtat, machieza a revenit ca să se ocupe de vedeta internațională... Operatorul discuta aprins cu cîțiva inși. Apoi machieza s-a dat la o parte, s-au auzit aceleași comenzi, Loren a luat aceeași atitudine și insularul s-a apropiat de ea. Reîncepeau, cine știe pentru a cîta oară, aceeași scenă. Pentru mine, spectacolul începuse să devină plictisitor, așa că am plecat.

Rătăcind pe ulițele interioare, am trecut prin spatele micii piețe cu bustul frumoasei Mado Mavroghenous, am coborît și, fără să-mi dau bine seama, m-am trezit în fața hotelului Leto. Verandele lui erau întunecate și pustii. În grădină am auzit vocile unor oameni bine dispuși care vorbeau o limbă necunoscută mie, poate suedeza. Eram gata să mă depărtez, cînd m-am oprit uimit. În poarta grădinii hotelului se ivise un om, un om care m-a recunoscut și mi-a zîmbit :

— Și dumneata la Mykonos ?

N-am răspuns. Mă zăpăcisem. Era o întîlnire la care nu mă așteptasem. De fapt, aș fi putut spune că era singura întîlnire la care nu mă așteptasem. Elegant și impunător în costumul lui alb de in, avocatul Apostolos Melahrinos îmi surîdea într-un fel prietenos și oarecum protector.

— Cînd ai sosit ?

Am întîrziat să-i răspund. Mă pierdusem cu totul.

8

Reintors la casa unde eram găzduit, l-am găsit pe Bekas nemişcat, cu ochii închişi. Mi-am scos haina străduindu-mă să nu fac zgomot şi, păşind pe vîrfuri, m-am apropiat de fereastră. Reflectoarele de pe faleză se stingeau pe rînd. Filmarea nocturnă se terminase.

Ar fi trebuit să mă culc şi eu, dar mi-era imposibil. Neprevăzuta întîlnire mă tulburase. Am luat o ţigară şi am aprins-o, căutînd să nu fac zgomot cu bricheta. Am auzit în spatele meu vocea calmă a comisarului :

— S-a întîmplat ceva ?

M-am întors.

— V-am trezit ?

— Nu dormeam. Ce v-a tulburat ?

I-am povestit despre întîlnirea cu Melahrinos. S-a ridicat în capul oaselor.

— A venit azi cu familia. Aşa mi-a spus. Cu soţia şi cu fiica, în vacanţă.

— Foarte firesc.

— Dumneavoastră credeţi ?

— Despre soţia şi fiica lui ? Negreşit.

— Despre vacanţă ?

— În stadiul în care am ajuns, nu ştiu. E posibil ca într-adevăr acest bogat avocat din Atena să-şi fi adus fiica la Mykonos ca să se distreze.

Şi-a părăsit patul şi a venit lîngă mine, la fereastră. Pe ţărm orice mişcare încetase.

— Filmarea s-a terminat, a zis.

Mi-a arătat cu mîna spre răsărit, unde cerul întunecat începuse să se lumineze.

— Curînd se vor ivi zorile. V-aş sfătui să dormiţi puţin. La ora asta nu aveţi nimic de făcut.

— Şi dumneavoastră ?

— Am să fac o plimbare. Acum e rîndul meu.

Îmi dădeam seama că se duce să se întîlnească cu omul lui. Eram obosit de călătorie şi de nesomn, dar nu aveam chef să dorm. Cu toate acestea, după plecarea lui Bekas am tras jaluzelele, m-am dezbrăcat şi m-am culcat.

Și, contrar așteptărilor, am adormit. M-a trezit Bekas, cînd s-a întors.

— Cît e ceasul ? l-am întrebat.

— Opt.

Dormisem patru ceasuri. Bekas s-a dus la fereastră, a deschis-o, și lumina dimineții a inundat încăperea. M-a privit.

— Amicii noștri au pornit spre Delos. Nu protagonista. Ea s-a dus să se odihnească. Echipa tehnică și alți cîțiva.

— Și noi ?

— Firește că ne ducem și noi. Cum vă îmbrăcați, și plecăm.

M-am îmbrăcat în cîteva minute.

Bekas aranjase totul cu grijă. În spatele morilor de vînt, la locul numit Alefcantria, ne așteptau colaboratorul lui și o barcă cu motor.

Urma să mergem pe o altă cale, să acostăm pe insula Delos și să-i supraveghem dintr-un loc ferit.

— Desigur, ar fi fost mai bine să ne aflăm aproape de tot, dar nu-i posibil.

Cu agilitatea aceea care mă uimise totdeauna, în contrast cu trupul lui îndesat, a sărit în barcă. Celălalt mi-a întins mîna și l-am urmat. Apoi mykoniatul, care alcătuia întregul echipaj al ambarcațiunii, a pornit motorul.

Ziua era luminoasă și veselă, iar călătoria cu mica navă dificilă. Meltemi-ul [1] mykoniat și marea agitată a Delosului ne-au zdruncinat bine. Am ajuns pe insula lui Apollon [2] destul de obosiți. M-am uitat în larg, dar n-am văzut nimic.

— Îi veți vedea la cotitură, mi-a explicat Bekas.

Și, într-adevăr, după ce-am înaintat vreo trei sute de metri, i-am zărit.

Era o întreagă flotă de ambarcațiuni mari și mici. Nava cu aparatele de filmat și cu echipa, o alta cu tehnicienii și actorii, două-trei vase cu prietenii societății cinematografice și curioși, și caicul care urma să fie filmat.

---

[1] Vînt de nord în Mediterana răsăriteană (n. trad.).

[2] Conform mitologiei grecești, în insula Delos Leto a dat naștere zeiței Artemis și zeului Apollon (n. trad.).

Ne despărțea o distanță apreciabilă, însă vedeam limpede ce se petrece. Bekas avea un binoclu militar, pe care cine știe unde-l găsise.

— Stăm bine aici, a spus.

Ne instalarăm pe plaja Delosului. Bekas s-a lungit pe nisip și mi-a făcut semn să-l imit. Mă întrebam cum de era posibil ca, în mijlocul unei asemenea mulțimi și la lumina strălucitoare a zilei, oamenii „Îngerului Negru" să-și realizeze scopul. Nu cumva comisarul Bekas se înșelase ? Nu cumva prietenia lui Giancarlo Malatesta cu doamna Arghiris și angajarea lui Bakolas erau doar simple coincidențe ? Bekas își sprijinise coatele pe nisip și cu binoclul la ochi urmărea preocupat spectacolul. Apoi îmi întinse și mie binoclul.

— Priviți...

Mi-a arătat cu mîna. Am văzut caicul spre care arătase. Un om în costum de scafandru cobora în apă. La o depărtare de cîțiva metri, pe o altă ambarcațiune fuseseră instalate reflectoarele și aparatele de filmat. Omul în costum de scafandru continua să coboare. Lumina reflectoarelor cădea asupra lui. Nu înțelegeam ce spuneau — auzeam numai zvonul glasurilor — dar mi-am dat seama că filmau. Curînd, scafandrul a revenit la suprafață. De data aceasta am putut auzi comanda :

— Stop !

I-am întins lui Bekas binoclul.

Navele s-au deplasat. Caicul, care trebuia să apară în film, s-a oprit la est de punctul unde se găsea mai înainte. Celălalt vas, cu aparatele de filmat, a ancorat față-n față cu el. Scena s-a repetat. Reflectoarele s-au aprins din nou, actorul în costum de scafandru s-a cufundat în mare, s-a filmat iar.

— Ce se întîmplă ? l-am întrebat pe Bekas, care nu lăsa binoclul nici o clipă.

— Nu știu. Dar presupun că a sosit momentul ca domnul Giancarlo să-și joace rolul. Am auzit că la exterioarele filmelor, operatorii stabilesc destul de greu locul în care lumina este bună.

— Vreți să spuneți...

— Că amicul nostru, domnul Malatesta, va depista locul cu lumină favorabilă cînd scufundătorul lui — care-i este desigur complice — va găsi în adîncul mării ceea ce caută.

— Credeți că...

— Vom vedea.

Cele două ambarcațiuni își schimbară din nou poziția. Dacă presupunerile lui Bekas erau exacte, atunci acești oameni trebuiau să fie nemaipomeniți. Oare aveau să reușească să scoată din mare aurul pe care naziștii îl jefuiseră odinioară, și asta sub ochii actorilor, al tehnicienilor, sub ochii atîtor curioși ?

— Îmi dați puțin...

Bekas mi-a întins binoclul. Un om în salopetă, fără îndoială unul din angajații societății cinematografice, cobora, legată de un fir abia vizibil — trebuie să fi fost de nylon — o statuetă, imitație a efebului de la Anticytera. Pe urmă, a legat celălalt capăt al firului de punte. L-am văzut pe actorul-scafandru plonjînd pentru a treia oară.

— Se pare că au găsit locul, zise Bekas.

Nu cunoșteam scenariul filmului, însă înțelegeam : așadar, ei s-ar fi aflat în căutarea unei statui antice ; actorul-scafandru avea să scoată la suprafață statueta pe care se îngrijiseră s-o coboare mai înainte, și aparatul de filmat avea să rețină scena.

— Am avut dreptate ! exclamă Bekas. Iată !

Omul cu costum de scafandru ieșea acum la suprafață. Ținea în mînă faimoasa statuetă.

Dar numai atît. Nimic altceva.

M-am uitat la Bekas, dar el nici măcar nu s-a întors spre mine. Dusese din nou binoclul la ochi și nu pierdea nici o mișcare. Fără el nu puteai distinge expresia fețelor, dar gesturile se vedeau clar. Scafandrul ajunsese acum la înălțimea punții. Doi actori, care interpretau rolul unor marinari, l-au tras sus. Apoi s-a auzit vocea regizorului : „stop". „Turnarea" scenei se sfîrșise. Bekas a lăsat jos binoclul.

— Au terminat.

Pe navă se strîngeau aparatele. Ambarcațiunile cu prieteni și curioși s-au apropiat. Bekas s-a ridicat.

— Putem pleca și noi.

Ne-am întors la barca cu motor. Ne-am îndreptat spre locul filmării, dar n-am observat nimic deosebit. Regizor, actori și tehnicieni se purtau ca orice om care duce la bun sfîrșit o treabă dificilă. Angajații societății cinematografice se grăbeau să părăsească acel caic-vedetă și să revină pe nava unde se aflau colegii lor. Mica flotă s-a îndreptat spre port și noi am urmat-o. Navele au fost ancorate la locurile obișnuite, muncitorii din echipă au descărcat aparatele, actorii și tehnicienii au coborît, răspîndindu-se prin cafenelele și restaurantele de pe faleză. Dealtfel, se apropia ora mesei.

— De ce i-ați lăsat ? m-am adresat lui Bekas.

— Ce puteam face ?

— O inspecție.

— În primul rînd ați văzut și dumneavoastră că scafandrul n-a scos nimic. Și-apoi, credeți că e ușor ? Cu ce drept și sub ce pretext s-o fi făcut ? Societatea asta cinematografică e mare și nu e de-a noastră. O intervenție din partea mea, fără un motiv temeinic, ar provoca scandal, și nu uitați că în această perioadă agenția de turism acordă o atenție deosebită marilor filme străine care se toarnă aici.

— Pentru cît timp au închiriat ambarcațiunile ? și-a întrebat subalternul.

— Pentru o săptămînă.

A privit încă o dată la navele care erau ancorate în port.

— Să nu le pierzi din ochi nici o clipă, îi zise. Mergem să mîncăm ? mi se adresă.

Era singurul lucru la care nu mă gîndeam în clipa aceea.

Ne-am petrecut restul zilei fără să acționăm în vreun fel. Am luat masa, am băut cafeaua în localul din port, renunțînd să ne mai ferim de-a fi văzuți, și ne-am plimbat ca niște turiști lipsiți de griji. Oamenii societății cinematografice s-au dus să se odihnească. Sofia Loren își făcea siesta la hotelul Leto, iar avocatul Apostolos Melahrinos a apărut după-amiază pe faleză, flancat de impunătoarea soție și de tînăra și frumoasa lui fiică. Toată această

liniște deplină era pentru mine extrem de enervantă. Bekas a ajuns pînă acolo încît mi-a propus o partidă de table !

— Dar ce așteptăm ? l-am întrebat nerăbdător.

— Noaptea, mi-a răspuns calm.

— Și ce se va întîmpla la noapte ?

— Poate nimic, poate multe, a replicat cu aerul lui netulburat care uneori mi-l făcea antipatic.

Noaptea am avut multe de făcut. În primul rînd, după cină ne-am retras ostentativ în camera noastră. Am stat vreme de un ceas într-o nemișcare enervantă, pe urmă l-am văzut pe Bekas scoțînd dintr-un sertar un pistol pe care și l-a pus în buzunar.

— Mergem ? îmi zise.

Nu l-am întrebat unde. Mi-am privit doar ceasul. Era trecut de miezul nopții. Am ieșit în ulița strîmtă a insulei, am făcut un ocol destul de mare și am ajuns la capătul portului natural, unde era legat caicul. Acel caic care urma să apară în film și de pe care actorul-scafandru plonjase în mare. Ușoara ambarcațiune se legăna pe apele negre, la oarecare distanță de țărm. De după o stîncă s-a ivit omul lui Bekas. S-a apropiat de noi.

— Noutăți ? s-a interesat comisarul.

— Nimeni n-a trecut pe-aici, nimeni nu s-a urcat în caic...

— N-ai lipsit nici o clipă, nu ?

— Nici o clipă.

Omul s-a retras la fel de tiptil cum își făcuse apariția. Bekas s-a uitat în jur, căutînd o ascunzătoare. O barcă veche, răsturnată, putrezea pe nisip. Era exact ceea ce ne trebuia. Ne-am instalat destul de comod în spatele ei. Subalternul dispăruse și el după o stîncă, și țărmul, pentru oricine s-ar fi apropiat, părea pustiu.

— Dar ce așteptați ? l-am întrebat pe Bekas.

— Am o speranță.

— Care ?

Eram singuri și totuși vorbeam în șoaptă, de parcă ne-am fi aflat printre oameni.

— Din mare n-au scos nimic la suprafață, mi-a explicat

— Poate că n-au găsit.

— Poate. Dar atunci de ce s-au oprit ? Filmarea s-a întrerupt, deşi era abia amiază. Aveau timp să caute, aşa cum au mai făcut. De ce-au renunţat la cercetări ?

— Să fi găsit totuşi ceea ce voiau ?

— Asta sper.

— Dar noi am văzut doar că n-au adus nimic la suprafaţă !

— La suprafaţă, da.

Accentuase în mod deosebit ultimul cuvînt şi numai atunci am început să înţeleg la ce se referea.

— Credeţi că...

— Sper că scafandrul, m-a întrerupt Bekas, a găsit obiectul căutat şi l-a ridicat. Dar nu chiar pînă la suprafaţă.

Îi citeam clar gîndurile.

— Sînteţi de părere că...

— Sînt de părere că a legat obiectul de partea de dedesubt a navei. Acum înţelegeţi ce aşteptăm ?

Înţelegeam. Bekas se aştepta, dacă bănuielile lui erau întemeiate, ca oamenii „Îngerului Negru" să vină să-şi ia prada. De aceea ordonase subalternului său să nu piardă caicul din ochi, nici măcar pentru o clipă. De aceea îşi luase pistolul. De aceea ne şi aflam aici. A trecut însă destul timp şi nu s-a arătat nimeni. Iar eu am văzut decepţia care pusese stăpînire pe chipul comisarului.

— Se pare că presupunerea mea n-a fost corectă, murmură.

Însă nu se putea hotărî să plece, iar eu nu eram deloc dispus să renunţ la ultima noastră speranţă.

— Mai stăm, nu-i aşa ?

— Pînă se luminează de ziuă, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Nu aveam, dar observam că prietenul meu îşi pierduse optimismul. Şi, deodată, mîna lui se lăsă greoaie pe braţul meu.

— Sosesc, mi-a şoptit.

Nu se auzea nimic. Am vrut să ridic capul din ascunzătoare, însă Bekas m-a împiedicat.

La început n-am auzit nimic. Apoi paşi uşori pe nisip, paşii unui om desculţ. Curînd, trecătorul nocturn a ajuns

în cîmpul nostru vizual. Îl puteam zări de la locul unde şedeam, fără să ne trădăm prezenţa. Era un marinar de prin partea locului care înainta cu mers împleticit, de beţiv. Era ameţit de băutură sau numai se prefăcea ?

Ne ţineam respiraţia. Individul a coborît spre mare. A dezlegat o bărcuţă şi s-a îndreptat spre caic. Ochii lui Bekas sclipeau în întuneric ; păreau ochii unei păsări de pradă care-şi pîndeşte victima.

Barca despica valurile fără zgomot. A străbătut repede mica distanţă care separa malul de caic şi l-a abordat. L-am zărit apoi urcîndu-se pe punte. De la locul nostru îi puteam urmări toate mişcările. Vizitatorul nocturn s-a dus la pupa ambarcaţiunii, s-a aplecat de parcă ar fi căutat ceva, s-a ridicat din nou şi a coborît în barcă. Nu puteam distinge ce ţinea în mîini. Oricum, nu părea să fie ceea ce aşteptam. A luat din nou vîslele şi curînd s-a apropiat de ţărm. A sărit pe uscat şi şi-a legat barca. L-am privit dezamăgit pe Bekas. Obiectul din mîna omului era un colac de frînghie !

A pornit cu mers de beţiv. Bekas a ieşit din ascunzătoare şi i-a tăiat drumul. Marinarul l-a privit uluit.

— De unde-ai mai răsărit şi tu ? a mormăit.

M-am apropiat de Bekas, care ţinea mîna în buzunarul unde avea pistolul.

— Ce cauţi aici ? l-a întrebat comisarul.

Celălalt îl privea furios.

— Ştii că eşti bine ? Eu ce caut, ori tu ? Şi, mai întîi, cine eşti ?

— Ce cauţi noaptea la caic ? insistă Bekas, fără să-i răspundă la întrebare.

— Am să-ţi dau ţie socoteală ?

Beţivul era repezit şi pus pe ceartă. Purtarea lui arăta că nu era omul pe care-l aşteptasem.

— Ce-ai căutat la caic ? i se adresă Bekas decepţionat.

— Tu mă întrebi ? Cine eşti ?

— Poliţia, zise comisarul, a cărui dezamăgire creştea.

Beţivul a surîs.

— Păi, de ce nu spui aşa ? M-am dus la caic ca să iau colacul ăsta de frînghie. Îmi trebuie pentru dimineaţă. Caicul e al meu.

Şi-a spus numele şi celelalte date. Vedeam limpede că era sincer.

— Şi ce aşteptaţi aici ?

— Pe cineva, rosti plictisit comisarul.

Şi-a chemat omul. Marinarul a văzut uimit că mai apare cineva din întuneric.

— Însoţeşte-l pînă acasă şi verifică dacă tot ce ne-a îndrugat e adevărat, îi porunci.

Poliţistul l-a prins prietenos de braţ pe plimbăreţul nocturn.

— Mergem.

S-au depărtat, în timp ce localnicul, beat, îşi tot întorcea capul spre noi. Nu pricepea prea bine ce se petrecuse. Am revenit la locul nostru, în spatele bărcii răsturnate. Bekas semăna cu un dulău furios, aşa posomorît cum era.

— Părea că spune adevărul, am şoptit. Dealtfel, n-a luat nimic din caic.

— Poate c-a venit într-adevăr după colacul de frînghie, însă la fel de bine se poate să fi fost trimis ca să cerceteze împrejurimile. Oricum, ne-am cam încurcat. Dacă oamenii „Îngerului Negru" sînt pe-aproape, desigur că au văzut ce s-a întîmplat.

— Şi-atunci ?

— Vor amîna totul. Însă noi, dimineaţa, vom cerceta partea de dedesubt a navei. Mergem ?

— Dar...

— După cele întîmplate, nu vor mai veni... dacă presupunem că în condiţii normale ar fi venit.

— Să plecăm.

Ne-am ridicat decepţionaţi şi chiar atunci cei pe care îi aşteptam şi-au făcut apariţia. Dar nu din direcţia de unde îi aşteptam noi.

Veneau din largul mării. Mai întîi am auzit zgomotul motorului, pe urmă am văzut cris-craftul [1] despicînd apa cu o viteză îndrăcită. S-a oprit lîngă caic. L-am zărit limpede pe omul gol care a lăsat cîrma şi a plonjat în mare. Purta o mască de pescuit subacvatic, care-i ascundea chipul. Bekas a sărit în picioare.

[1] Mică ambarcaţiune cu motor, extrem de rapidă (n. trad.).

— El e ! a strigat.

Pentru prima dată îl vedeam pierzîndu-şi cumpătul. Cu mişcări grăbite, spasmodice chiar, prinse să dezlege parîma bărcii. Am alergat şi am sărit înăuntru, îndată după el.

— Repede, spunea comisarul, repede, să-l prindem !

Am pierdut destulă vreme pînă să găsim vîslele şi să le aşezăm la locul lor. Nu aveam nici o experienţă în acest domeniu şi enervarea ne făcea şi mai neîndemînatici. Am apucat fiecare cîte o vîslă.

— Repede ! rostea Bekas mecanic. Repede !

Dar cuvintele nu ajutau la nimic. Înaintam îngrozitor de încet, neîndemînatic, şi distanţa pînă la caic era destul de mare.

— Are să ne scape !

Omul se ridică acum la suprafaţă. Apucă o frînghie pe care trebuie s-o fi aruncat dinainte, şi se tîrî spre ambarcaţiunea lui. Comisarul dădu drumul vîslei.

— Stai ! răcni el.

Îşi scosese pistolul şi gesticula stînd în picioare, în barcă. Celălalt nu păru să-i dea nici o atenţie. Ţinîndu-se de frînghie înainta pe suprafaţa apei spre cris-craft. Puteam vedea caseta pe care o ducea cu el. Bekas trase.

— Vîslele ! strigă. Vîslele !

Am luat vîslele, în timp ce comisarul trase pentru a doua oară. Omul se ascunsese acum după caic. Bekas începu să tragă şi el la vîsle. Cînd ne-am apropiat de caic, criscraftul se avînta cu toată viteza spre larg.

Era destul de puţin timp de cînd ne cunoşteam şi nu-l văzusem niciodată atît de agitat.

— M-am purtat ca un imbecil, îmi zise cînd am ajuns la mal. Am fost sigur că vor veni dinspre uscat, nici o clipă nu m-am gîndit că ar putea veni dinspre mare.

Era furios pe sine, pe toţi şi pe toate. Mergea repede, iar eu aproape că alergam ca să ţin pasul cu el.

— Unde mergem ? am îndrăznit să întreb.

— Cel mai nimerit ar fi să ne ducem şi să ne înecăm, dar pentru moment mergem la căpitănia portului.

Acolo însă n-am dat decît peste un marinar care dormea. A fost nevoie ca Bekas să se agite pentru a-l convinge să se ducă să-şi trezească şeful. Şi aşa mai trecu cîtva timp.

— Un cris-craft ? întreba ceva mai tîrziu tînărul şef al căpităniei. Există aici cîteva ambarcaţiuni de acest fel. Nu cumva aţi putea să ni-l descrieţi ?

Bekas a făcut o descriere care, în alte împrejurări, m-ar fi distrat. Tînărul ofiţer îl asculta cu surîsul acela cu care un specialist ascultă un profan.

— Dar toate ambarcaţiunile de felul ăsta sînt aşa, spuse în cele din urmă. Nu cumva aţi observat ceva deosebit ?

— Ce anume ?

— De exemplu, numele, numărul...

— Nu.

— Şi pasagerul cum era ?

— Purta slip şi mască de pescuit subacvatic.

Omul surîse din nou.

— Nu mă ajutaţi prea mult. Oricum, dimineaţă am să vă pregătesc o listă cu toţi vilegiaturiştii care au asemenea ambarcaţiuni.

— Mi-e teamă că dimineaţa va fi prea tîrziu, mormăi Bekas.

— Vreţi acum ? Nu-i prea uşor. Vedeţi, cris-crafturi au iahturile, şi acum avem aici două. O să facem totuşi ceva.

Bekas şi-a amintit de beţiv.

— Cui aparţine caicul pe care l-a închiriat societatea cinematografică ?

— A închiriat trei. La care vă referiţi ?

Bekas îi explică.

— E al unui anume Golfinos. Un fost marinar care umblă mereu beat, dar care e un as în meseria lui. De ce ?

— Am întrebat şi eu, aşa...

Golfinos era beţivul nostru.

— Prin urmare, pot să am lista ?

— Am să v-o pregătesc, îi promise ofiţerul destul de nemulţumit că-i tulburasem somnul.

Nu era uşor să faci o verificare a tuturor acestor oameni în puterea nopţii, şi comisarul Bekas, dîndu-şi seama de situaţie, fu de aceeaşi părere cu şeful căpităniei :

— Foarte bine. Îi vom vedea dimineaţă. Însă n-am putea afla ceva despre cris-craftul care ne interesează ?

— De la cine ? La ora asta dorm toţi.

— Dacă aţi vrea să dăm o raită împreună...

Tînărul ofiţer acceptă fără prea mare încîntare. Ne-am învîrtit prin insulă, dar n-am aflat nimic, sau aproape nimic. Unui bătrîn pescar i s-a părut că ştia ceva despre un asemenea vas.

— Dar nici n-a plecat din insulă, nici nu s-a întors pe insulă.

— Adică ?

— Am auzit zgomotul unui motor, dar nici nu l-am văzut plecînd, nici întorcîndu-se.

— Eşti sigur ?

Nu era. Nu văzuse, auzise numai, şi, de fapt, nici de asta nu era prea sigur.

— Dormeam, şi omul în somn...

Da, nu aflasem aproape nimic.

Şeful căpităniei urmărea cu un zîmbet abia ascuns acţiunile lui Bekas. Avea aerul specialistului care vede nişte ageamii amestecîndu-se în treaba lui. În cele din urmă, se adresă comisarului :

— După cum vă spuneam, noaptea nu e uşor...

— În regulă, îl întrerupse Bekas. Îi vom vizita pe aceşti domni dimineaţă.

Nu prea avusesem ocazia să-l văd într-o asemenea stare. Gîndul că succesul îi scăpase în clipa cînd aproape se afla în mîinile lui îl înnebunea.

— Mulţumesc, prietene, îi spuse bătrînului pescar.

Am pornit-o înapoi. În faţa căpităniei ne-am despărţit de tînărul ofiţer de marină.

— Vă e somn ? mă întrebă Bekas.

Îmi dădeam seama că nu voia şi nu putea să se-ntoarcă în camera noastră.

— Deloc, i-am răspuns.

— Atunci ne putem continua plimbarea.

A oftat.

— Urîtă meserie şi asta a noastră ! (Se uită în jur, de parcă abia acum vedea insula.) Ce noapte frumoasă !

Aţi fost atent la ce ne-a spus bătrînul ? N-a auzit ambarcaţiunea plecînd de lîngă ţărm, nici n-a auzit-o revenind.

— Dormea. Nu aşa zicea ?

— De aceea n-a auzit-o ?

— Ştiţi alt motiv ?

— Poate pentru că nici n-a pornit de la mal, nici nu s-a întors...

Vorbea de fapt mai mult cu el însuşi decît cu mine. Se străduia să-şi ordoneze gîndurile care-l chinuiau, să tragă o concluzie. Deodată se opri.

— Cîte iahturi spunea şeful căpităniei că se află aici zilele astea ?

— Două.

— Va trebui să le vizităm mîine dimineaţă.

9

Ne-am trezit în zori, dacă se puteau numi „somn" cele cîteva ore de zbucium pe care le-am petrecut în paturile noastre. Fumînd o ţigară înainte de cafea, Bekas îmi împărtăşea gîndurile lui :

— Tot ce-am făcut pînă azi n-a fost decît un şir de omiteri şi de greşeli. Dar de-acum s-a sfîrşit. „Obiectul" nu va fi luat din Mykonos nici de Bakolas, nici de operator, nici de avocatul Melahrinos, dacă presupunem că acest domn are vreo legătură cu afacerea asta. Rolul primilor a fost doar să-l scoată din mare, şi al celuilalt să supravegheze acţiunea. „Obiectul" va fi luat de un alt „asociat", care nu se află pe uscat. Bătrînul pescar de ieri ştia foarte bine ce spune. Omul cu cris-craftul venise de pe un iaht. Sînteţi gata ?

Eram. Am ieşit repede. Tînărul ofiţer nu ne aştepta atît de devreme şi a fost nevoie să-l ridicăm din pat. Fiind un om foarte politicos, nu ne-a apostrofat.

— Aţi spus că în insulă sînt două iahturi, intră comisarul direct în subiect.

— Da.

— Le putem vedea ?

— N-aţi vrea să-i vizităm mai întîi pe ceilalţi de pe listă ? Ştiţi, oamenii care au iahturi nu obişnuiesc să se scoale atît de devreme.

Bekas însă era nerăbdător.

— Pe cei de pe listă îi vom vedea mai tîrziu.

Avea o asemenea expresie, încît ofiţerul îşi dădu seama că ar fi inutil să insiste.

— Atunci, să mergem, zise cu aerul omului care se hotărăşte să-şi poarte crucea martiriului.

Am pierdut cîteva minute pînă să fie pregătită barca cu motor necesară acţiunii noastre. Cînd am pornit, şeful căpităniei ne-a făcut, foarte discret — trebuie să mărturisesc —, unele recomandări :

— Nu ştiu ce vreţi să-i întrebaţi, dar am obligaţia să vă aduc la cunoştinţă că aceşti oameni...

Bekas asculta posomorît. Oamenii care se aflau pe iahturi erau persoane importante, cu relaţii, şi trebuia să ne purtăm cu atenţie.

— Nu am intenţia să-i muşc ! rosti comisarul.

Însă expresia feţei lui îţi dădea dreptul să crezi contrariul.

— Cu ce începem ?

— Cu iahtul lui Papailiou, spuse ofiţerul. E ancorat pe-aici, prin apropiere. Al doilea se află în dosul stîncilor, destul de departe.

Mă aşteptam să văd un tip ca Onasis — numele era al unor cunoscuţi armatori —, însă omul care ne-a întîmpinat era un tînăr plăcut, care părea aproape copil în bluza lui marinărească. Purtarea lui binevoitoare nu l-a dezarmat pe încruntatul Bekas.

— Cris-craft ? Sigur că avem la bord un cris-craft.

— Îl folosiţi numai dumneavoastră ? întrebă comisarul.

— Şi eu şi prietenii mei. De ce ?

Tînărul ofiţer se grăbi să mai domolească discuţia :

— Domnul Bekas vrea să facă o mică...

Comisarul l-a întrerupt :

— Cînd l-aţi folosit, dumneavoastră sau prietenii dumneavoastră, ultima dată ?

Armatorul rîse, lăsînd să se vadă un şir de dinţi albi, sănătoşi.

— Cînd ? În fiecare zi.

— Şi ieri ?

Proprietarul iahtului se gîndi puţin.

— Şi ieri.

— Noaptea ?

— Noaptea ? Nu.

— Sînteţi sigur ?

— Absolut...

— Nu cumva vreunul dintre prietenii dumneavoastră a făcut o plimbare nocturnă ?

— Nu.

— Poate cineva din echipaj, insistă Bekas.

— Nu.

Tînărul armator începuse să se înfurie din cauza insistenţei poliţistului. Bekas însă continua pe acelaşi ton :

— Poate că l-a folosit cineva, fără ca dumneavoastră să observaţi...

— V-am spus că este exclus.

— De ce sînteţi atît de sigur ? se interesă comisarul pe un ton agresiv. În timp ce dumneavoastră vă aflaţi pe insulă, un altul...

— Nu mă aflam pe insulă, îl întrerupse armatorul. Nu ştiu ce căutaţi, dar ieri seară am avut o mică petrecere pe navă. Şi eu şi prietenii mei am petrecut toată noaptea, aşa că sînt în situaţia de a şti ce s-a întîmplat pe iahtul meu. Altceva ?

Lucrurile luau o întorsătură urîtă.

— Prietenii dumneavoastră...

— Nu cumva vreţi să vă dau o listă a invitaţilor ca s-o verificaţi ?

— Nu, spuse Bekas, nu e nevoie.

Nu ne rămînea decît să plecăm — şi am plecat. Chipul ofiţerului de marină arăta limpede cît de mult dezaproba metodele colegului său de pe uscat.

— Mergem la celălalt ? întrebă comisarul.

— Dacă vreți, răspunse rece ofițerul.

Se gîndea desigur că avea să-l sîcîie și pe cel de-al doilea armator, tot așa cum o făcuse și cu cel dintîi.

— E și acesta un armator cunoscut ? îl întrebă Bekas, în timp ce barca noastră pornea.

— Nu-l cunosc pe domnul Exarhos, dar sînt sigur că nu are probleme financiare. Săracii nu au iahturi, încheie cu o ironie pe care nu ne-o ascunse.

— Desigur, încuviință Bekas apatic.

În cîteva minute, comisarul reușise să creeze între noi o atmosferă de tensiune. Ceea ce, fără îndoială, arăta în ce stare neobișnuită se afla prietenul meu, atît de calm de obicei.

Însă pe acest domn Exarhos nici nu l-am supărat, nici nu l-am jignit — pentru simplul motiv că nu l-am găsit. Barca cu motor a căpităniei făcu ocolul insulei, ajunse pînă la ieșirea micului port natural, dar n-am văzut nimic în afară de două-trei bărci și de cîțiva înotători.

Polițistul îl privi întrebător :

— Curios ! spuse acesta.

— Ce e curios ?

— Marina ar fi trebuit să fie aici. Cel puțin aseară se afla ancorată în acest loc.

Am făcut cîteva tururi cu barca, însă iahtul Marina nu se vedea nicăieri. Pînă la urmă am intrat într-un golfuleț natural și am coborît pe uscat. În fața căsuței sale, un localnic își cîrpea plasele. L-a salutat cu respect pe șeful căpităniei portului, iar acesta i-a explicat ce căuta.

— Nava străinilor ? A ridicat ancora ieri noapte. S-a întîmplat să pescuiesc tocmai atunci și-am văzut-o. Mi se pare că s-a îndreptat spre sud.

Bekas o luă înaintea șefului :

— Ieri seară pescuiai ?

— Da.

— Cu mult înainte de-a pleca nava ?

— Mai din timp.

— Unde pescuiai ?

Bătrînul îi arătă.

— Şi Marina unde era ?

Mykoniatul privi la ofiţer, parcă întrebîndu-l dacă trebuia să răspundă acestui străin repezit. El îi făcu semn că „da".

— Acolo, spuse omul.

— Deci în tot acest timp vedeai iahtul ?

— Îmi vedeam de treabă. Ce vreţi să aflaţi ?

— A plecat de pe vas vreun cris-craft ?

Pescarul se gîndi puţin. Bekas aştepta cu vădită nerăbdare răspunsul.

— Da, confirmă localnicul în cele din urmă.

— Cît era ceasul ?

— N-am ceas.

— Aproximativ.

— Trebuie să fi fost foarte tîrziu. Mă pregăteam să mă întorc.

— Ai văzut ambarcaţiunea întorcîndu-se ?

— Da.

— Şi Marina a pornit îndată ?

— După cîteva minute.

— Mulţumesc, zise Bekas.

Îşi scoase pălăria şi-şi şterse cu batista fruntea transpirată.

— Ne putem întoarce şi noi, ni se adresă. Cred că am terminat.

Comisarul Bekas a luat de la căpitănia portului lista celorlalte opt persoane care aveau cris-crafturi, asta numai şi numai pentru că trebuia. Nu credea însă că omul care-l interesa putea fi printre aceştia, şi nici nu s-a grăbit să-i întîlnească. Avea convingerea că scufundătorul nocturn era acela care coborîse de pe Marina şi plecase, în noapte, cu ea.

— Am păţit-o pentru a doua oară, murmură.

Şeful căpităniei promisese că va da de veste tuturor porturilor unde ar fi putut acosta nava, şi că-l va informa pe comisar de îndată ce va avea noutăţi. Însă Bekas nu-şi făcea iluzii. Oamenii pe care îi urmărise dovediseră că nu erau nişte ageamii. N-ar fi făcut prostia să intre ţanţoşi

într-un port, cu tot aurul la bord. Vor fi găsit, desigur, vreun mijloc ca să treacă „obiectul" pe altă navă, și asta în largul mării sau lîngă vreun țărm pustiu.

— Deci cercul se mărește, i-am spus cînd am revenit în camera noastră. La cei pe care-i cunoaștem se mai adaugă unul. Grupul Demodikos, Kondalexis, Arghiris se îmbogățește acum cu acest domn Exarhos.

— Oare Exarhos e și el amestecat ?

— Dar Marina... ?

— Da, Marina îi aparține lui Exarhos, și el este cel care a poruncit ca nava să pornească în larg. Dar oare Marina a plecat pentru că omul de pe cris-craft a luat ceea ce voia, sau lucrurile s-au petrecut invers ?

— Adică ?

— Adică este exclus ca printre invitații sau în echipajul Marinei să fi existat și trimisul „Îngerului Negru", care știind că Marina ar fi plecat oricum în timpul nopții și-a ales tocmai acel ceas ca să ia „obiectul" pe care complicii lui îl ascunseseră sub linia de plutire a caicului ?

— Și pe Bakolas nu-l veți aresta ? am întrebat.

— Acum, mai mult ca oricînd e nevoie ca el să fie liber.

În cele trei zile care urmară, insula Mykonos a fost părăsită pe rînd de toți cei care ne interesau. Echipa de filmare continua să lucreze cu Sofia Loren, însă Bakolas, după o ceartă cu un electrician, a fost concediat și a plecat cu vaporul-cursă.

— Rolul lui s-a sfîrșit, spuse Bekas, care avusese grijă ca unul din oamenii lui să-l urmărească îndeaproape.

Respectabilul domn Melahrinos a părăsit și el insula, grăbit să se întoarcă la treburile sale, însoțit pînă la vapor de soția și frumoasa lui fiică. Ca toți oamenii foarte ocupați din Atena, nu-și putea permite să rămînă mai mult lîngă familia ce-și petrecea vacanța acolo. Cu același vapor am plecat și noi. Nu mai aveam ce face la Mykonos. De singura persoană care ne-ar mai fi putut interesa, operatorul Giancarlo Malatesta, avea să se ocupe Serviciul Străinilor.

10

M-am întors la hotel cu sentimentul cu care îți regăsești căminul, după un voiaj îndelungat. Prietenul meu, barmanul, mi-a zîmbit de la locul lui și astfel, deși nu intenționasem, m-am apropiat de el. M-am cățărat pe unul din scaunele barului, în timp ce îmi pregătea ceva de băut.

— Cum a fost călătoria ?

Am înălțat din umeri.

— N-ați petrecut bine ?

— Nici bine, nici rău.

— Ați fost în Mykonos ?

Nu-mi aminteam să-i fi spus unde mă duc.

— Da.

— Lume ?

— Destulă.

— I-ați văzut acolo și pe actori ?

— I-am văzut.

(De ce pînă și cei mai simpatici oameni insistă să te facă să vorbești despre lucruri care-ți sînt indiferente ?)

— Oricum, mai bine că ați lipsit zilele astea de-aici.

— De ce ?

L-am întrebat doar așa, de formă, ca să nu pară că nu dau importanță conversației.

— E, cu toate aceste evenimente dureroase...

— Care evenimente ?

— N-ați aflat ? Au scris toate ziarele.

Pe insulă nu citisem ziarele.

— Ce-au scris ?

— Despre accident.

— Care accident ?

— Doamna Arghiris, mama prietenului dumneavoastră, și însoțitorii ei au murit.

— Cum ?

— Doamna Arghiris, mama domnului Alex... Plecaseră într-o excursie la Meteora și...

Amorțeala m-a părăsit dintr-o dată. Moartea, principala protagonistă în afacerea „Îngerului Negru", își făcea din nou o spectaculoasă apariție. Îl auzeam pe barman

povestindu-mi în amănunt : doamna Arghiris, Irma Kondalexis şi un prieten de-al lor — Demodikos — se duseseră într-o excursie la Meteora (acea excursie pe care Bekas şi cu mine o caracterizaserăm drept capcană) ; de la Kalambaka au vrut să-şi continue drumul spre nord şi, undeva, la Katára...

— Ştiţi, o trecere abruptă primejdioasă... Acolo s-a produs accidentul. Maşina lor s-a prăbuşit în prăpastie. N-a scăpat nimeni... Au pierit toţi trei. Mi se pare că le-aţi cunoscut pe doamne.

— Le cunoşteam.

— A fost îngrozitor. Au găsit cadavrele celor două doamne sfărîmate de stînci. Sau au apucat să sară în timp ce maşina se prăbuşea, sau au fost proiectate afară, în cădere. Cît despre cel care conducea, s-a înţepenit la volan şi a rămas înăuntru. Maşina a luat foc şi nefericitul a fost carbonizat.

Mi-a povestit şi alte lucruri, dar nu-l mai auzeam.

Comisarul Bekas a venit la hotel ceva mai tîrziu. Ne-am instalat într-un colţ liniştit.

— Aţi aflat amănunte despre accident ? l-am întrebat.

— Da.

Mi-a repetat ceea ce îmi spusese deja barmanul.

— Seamănă cu jocul ăla, spuse Bekas, cum se numeşte ? Cel pe care-l joacă copiii şi la fiecare rundă iese cineva din cerc. Pînă cînd rămîne numai unul, cîştigătorul. Să vedem cine iese în jocul ăsta cîştigător.

M-am înfiorat, dîndu-mi seama la ce făcea aluzie.

— Credeţi că accidentul nu era... accident ?

— Toate aceste morţi... Konstas, Haaze, Magda, acum cei trei...

— Dar dacă n-a fost accident, cum s-a întîmplat ? Trebuie să fi trimis pe cineva după ei, pe cineva care le-a defectat frîna...

— Nu ştiu. Am să cer raportul. Dacă rămînea în viaţă cel puţin unul din trei, aş fi spus că a vrut să scape de ceilalţi. Dar au murit toţi : doamna Arghiris, Irma Kondalexis, Demodikos...

M-am gîndit la Demodikos. Cîndva crezusem că el era omul care punea totul în mișcare... Acum vedeam că era un simplu pion în acel joc al morții. Rămăsese în viață doar infernalul creier al „Îngerului Negru".

Și cine să fi fost ?

Bekas stătea în fața mea, ușor aplecat, și se juca în neștire cu bricheta lui ieftină. Ai fi spus că mă uitase, așa cum era, cufundat în gînduri. În marele salon al hotelului decorat cu tablouri valoroase și mobilă stil domnea o răcoare plăcută. La intrare s-au ivit doi străini care abia sosiseră : o femeie înaltă, uscățivă, și roșcovanul ei însoțitor. Tot ce se afla în jurul nostru exprima confort, liniște, siguranță. Totul era departe și contrar cu ceea ce ne preocupa și ne îngrozea.

— Cu Exarhos ce-ați făcut ? m-am interesat.

— Mi se pare c-am dat de-un fir.

— Adică ?

— Omul care a folosit în noaptea aceea cris-craftul. Dar nu e chiar sigur.

— Cine e ? O persoană cunoscută ?

— Nu. O persoană pe care o întîlnim pentru prima oară. Însă oricum — dacă într-adevăr aceasta este — nu reprezintă decît un personaj secundar. Un personaj a cărui misiune era de a lua „obiectul" și de a-l scoate din Mykonos.

— Ce fel de om ?

— O lichea din „lumea bună". Un tînăr de familie care a cheltuit tot ce i-au lăsat părinții și al cărui ultim capital sînt bunele relații pe care le-a moștenit de-acasă. Puțin atlet, puțin dansator, puțin jucător de cărți, puțin jigolo, puțin din toate. Un anume Asclepios.

S-a ridicat și mi-a dat mîna.

— Poate că voi trece cîteva zile pînă să ne vedem. Cred că mă voi duce să dau o raită prin Meteora.

— Asclepios ?

— E căutat de toată poliția. Cînd mă voi întoarce, îl voi ancheta.

— Și... „obiectul" ?

— Nu cred c-au făcut prostia să-l aducă aici. Ascultați — a făcut o mișcare de parcă se hotărîse brusc să spună ceva sau de parcă în clipa aceea ajunsese la o concluzie pe care o căuta de mult —, am impresia că răspunsul la problemă, răspunsul la toate problemele, se află în „accidentul" de la Kalambaka.

— E vorba de accidentul în care au pierit cei trei ?

— Și unde al patrulea, marele al patrulea, nu poate decît să-și fi lăsat urmele. Voi merge la Kalambaka.

— Pot să vă însoțesc ?

S-a încruntat, apoi, cînd tocmai era pe punctul să plece, a murmurat :

— Să fiți gata mîine la șapte dimineață.

11

Am fost gata cu un ceas mai devreme și comisarul a sosit exact la ora fixată. Îl așteptam la intrarea hotelului, cu o mică valiză în mînă. A venit conducînd o mașină neagră englezească, marca Morris.

— Am închiriat-o special, mi-a explicat, în timp ce deschidea portiera ca să urc. N-am vrut să stricăm liniștea de la Meteora cu impresionanta mașină a poliției.

Am luat loc lîngă el. Avusesem deja ocazia să constat cu cîtă îndemînare conducea și cît de agere erau mișcările acestui om rotofei. Pe cînd ieșeam din Atena, mi-a spus, de parcă ar fi fost vorba de ceva neînsemnat, fără ca măcar să mă privească :

— L-am găsit pe acel Asclepios. Ne-a făcut unele greutăți, dar în zori a vorbit. El a luat „obiectul".

— Și unde se află acum ?

— Zice că, înainte de-a ajunge la iaht, l-a predat cuiva, unei persoane, care se afla într-o barcă cu motor... așa fusese stabilit.

— De către cine ?

— De doamna Arghiris, înainte de-a pleca din Atena. Exarhos nu știa nimic despre afacerea asta. Se pare că

nici Asclepios nu știa mai mult. Credea că e vorba de niște bijuterii aduse clandestin sau de stupefiante.

Vorbea fără să mă privească.

— Credeți c-a spus adevărul ?

— Nu era în stare să mintă, răspunse sec

Am preferat să nu-mi imaginez scena nocturnă petrecută în arestul poliției.

— Și barca cu motor care a preluat lădița ?

— Încă n-am reușit să aflăm nimic despre ea.

Un șofer amator cam grăbit, voind să ne depășească, fu cît pe-aci să ne lovească. Strădania lui Bekas de-a evita coliziunea ne-a întrerupt discuția. Strîngea volanul de parcă ar fi fost supărat pe el.

— Oamenii ăștia sînt foarte puternici, zise la un moment dat. L-au găsit pe nemernicul ăsta de Asclepios și știau că nu se pot bizui pe tăcerea lui, dacă-l vom aresta. De aceea au pus-o pe doamna Arghiris să-i dea instrucțiuni.

I-am spus că nu înțelegeam.

— Știau, mă lămuri el strîngînd din dinți, că doamna Arghiris va fi moartă cînd avea să se facă treaba. Așa că nu mai aveau de ce să se teamă.

Meteora se ivi brusc. În orice altă împrejurare, severa măreție a stîncilor drepte, care se-nălțau ca o rugăciune spre cer, m-ar fi umplut de admirație și teamă. De data aceasta însă, gîndurile mele erau în altă parte, și comisarul Bekas se purtă de parcă nici nu vedea măreția naturii. Am intrat în Kalambaka și ne-am oprit la hotelul orășelului. Un funcționar, prea puțin „turistic", a venit să ne ia valizele. Numai atunci am observat că Bekas n-avea cu el decît o servietă.

Ne-a condus în simplul dar plăcutul hol al hotelului și s-a dus în dosul tejghelei — camerist și secretar în același timp — ca să ne treacă în registru datele personale. Bekas l-a întrebat :

— Străinii care au pierit în accident au locuit aici ?

— Vă referiți la sărmanele doamne și la domnul care le însoțea ? Da, la noi...

Bekas trase spre el registrul și îndată găsi ceea ce voia.

— Au fost înscrişi aici, îmi spuse.

M-am aplecat şi am citit numele oamenilor care nu mai existau.

— Cînd au venit ?

Funcţionarul i-a răspuns cu bunăvoinţă.

— S-au dus la mănăstiri ?

— Toţi se duc.

— Mai era cineva cu ei ?

Intrebarea m-a uimit. Oare ce răspuns aştepta ?

— Nu, nimeni.

— Aţi avut şi alţi străini în zilele acelea ?

— Ca totdeauna în acest sezon.

— Demodikos şi doamnele se împrieteniseră cu cineva ?

— Nu.

— Nici o conversaţie, nimic deosebit ?

Funcţionarul a surîs.

— Nimic. Ai fi zis că le era silă de străini. Sărmanul domn stătea de vorbă numai cu localnicii. Mai ales cu unul de-al nostru, cu Petralias... deveniseră aproape prieteni.

— Cine e acest Petralias ?

— Un biet beţiv care scoate şi el un ban de la turişti.

Le urmăream tăcut discuţia, străduindu-mă să aflu unde voia să ajungă tovarăşul meu de drum.

— Unde locuieşte acest Petralias ?

— Nu departe de hotel.

— Poţi să-l chemi ?

Am observat o oarecare ezitare :

— Cu plăcere, însă nu vă pot servi. Petralias nu e în localitate. Am auzit c-a plecat la Atena.

— Cînd ?

Celălalt se gîndi.

— Nu ştiu. Mi se pare că nu l-am mai văzut din ziua în care a avut loc accidentul. Plecase de la hotel ca să le arate drumul, s-a întors... Nu, nu l-am mai văzut. Nu cred c-a mai trecut pe-aici.

Zărisem într-adevăr o mică sclipire în ochii lui Bekas sau mi se păruse ?

— Unde ai zis că locuieşte ?

Funcţionarul îi arătă.

Încă nu reușisem să-mi dau seama unde voia să ajungă comisarul. Am părăsit hotelul și ne-am dus la locuința care ne fusese indicată. Exista o oarecare nerăbdare în gesturile și în purtarea prietenului meu.

Casa era mică și mizeră, o sărăcăcioasă locuință țărănească. O bătrînă spăla în curte niște rufe.

— Aici locuiește Petralias ? a întrebat-o Bekas.

Femeia și-a șters mîinile cu șorțul.

— Da, dar acum nu-i acasă.

— Unde e ?

— La oraș. Așa a spus, că se duce la oraș.

— Tu ești nevastă-sa, maică-sa ?

Bătrîna l-a privit de parcă vorbele lui ar fi jignit-o.

— Nu. Kostandis locuiește la mine.

Ne-a arătat o coșmelie în curte.

— Uite, în camera aia. N-are nici nevastă, nici familie, nici cîine, bețivanul...

Era limpede că nu-și stima deloc chiriașul.

— Îți amintești cînd a plecat ?

— De unde să știu ce face ? Ce, n-am altă treabă ?

— Știi că s-a dus să arate drumul unor străini ?

— Știu. Ălora de au murit.

— De-atunci a mai venit acasă ?

Bătrîna s-a gîndit cîteva clipe.

— Nu, a răspuns.

— Ești sigură ?

— Sigură.

— Îți mulțumesc.

Bekas se răsuci brusc pe călcîie și ieși din curtea mizeră, în timp ce femeia se întoarse la albia cu rufe. Comisarul avea din nou aerul unui buldog înfuriat.

O anchetă complementară a dovedit că nimeni din Kalambaka nu-l mai văzuse pe bețiv după accident. Petralias plecase la oraș — și care să fie orașul ? Larisa, Trikala, Atena ? — îndată după accident.

— Ce a văzut și cine l-a izgonit ? se întreba Bekas cu glas tare.

— Credeți că l-au silit să părăsească localitatea ?

— Că l-au plătit să plece fiindcă a văzut ceva, numai că... dacă Petralias nici n-a fost plătit, nici n-a plecat...

— Dar ?...

Doream să nu primesc răspunsul pe care l-am primit :

— ...ci și-a sfîrșit zilele aici, în locurile unde s-a născut.

Șeful postului de jandarmi din Kalambaka era un om plăcut. Puteai să constați dintr-o privire că era mulțumit de el însuși, de serviciul și de regiunea în care lucra. Cu ochii aceia albaștri, obrajii trandafirii și surîsul lui fericit îmi părea cu totul diferit de încruntatul și întunecatul Bekas. Și-a primit cu mare entuziasm colegul din Atena.

— Deci vă interesează accidentul ?

— Mă interesează Petralias, răspunse aspru Bekas.

Celălalt s-a uitat mirat la colegul din capitală.

— Petralias ? De ce Petralias ?

— Nu s-a mai întors acasă.

Polițistul cel îmbujorat a rîs. Parcă era pentru prima dată cînd bețivul nu se întorcea acasă ?

— Și, fie vorba între noi, parcă are casă ? Locuiește în magazia unei bătrîne, adică atunci cînd își amintește să vină înapoi. Un vagabond care nu face rău nimănui. Azi e aici, mîine la Trikala, poimîine la Karditsa. Am anunțat jandarmeria orașelor vecine. Cum îl găsesc, îl interogăm.

— Dacă-l vor găsi ! zise tăios Bekas.

Buna dispoziție a veselului polițist păru să dispară. Acest domn din Atena începuse să cam depășească limitele.

— Ce vreți să spuneți ? îl întrebă, și pentru prima oară în vocea lui exista oarecare răceală.

— Că poate, în acest moment, Petralias e mort. Ați găsit cadavrele doamnelor pe stînci. Cadavrul însoțitorului lor l-ați găsit ?

— Desigur.

— Carbonizat ?

— Firește.

— Și de unde știați sigur că era el și n u a l t c i n e v a ?

Polițistul din Kalambaka l-a privit uluit. Nu pricepea ce vrea să spună. Bekas continuă neînduplecat :

— Cum puteți avea certitudinea că acel trup carbonizat nu e al lui Petralias ?

Ofițerul de jandarmi se uita la Bekas de parcă vedea un nebun.

— Fac doar o presupunere, ținu comisarul să precizeze.

— Dar... de ce să fie Petralias ? bîigui șeful postului de jandarmi.

— Asta e altă chestiune...

Deși considera ideea colegului său atenian nebunească, polițistul din Kalambaka fu nevoit să admită că, formal, cadavrul carbonizat pe care-l găsise putea aparține lui Petralias, ca și oricui altcuiva. Arăta în așa fel încît nu se putea face nici o recunoaștere. Din omul de la volan nu rămăsese decît o masă de carne arsă.

— Vedeți, nimeni n-a căutat să stingă focul.

— Medicul a văzut cadavrele ?

— Desigur. Și medicul și procurorul. Și ei, ca și mine... nu am insistat asupra amănuntelor. Știam cine sînt victimele.

Bekas rămase tăcut. Mi-am dat seama la ce se gîndea. Medicul, șeful postului de jandarmi și procurorul din regiune știau nu ale cui erau cadavrele, ci ale cui ar fi trebuit să fie!

— Au fost înmormîntate în localitate ?

— Da. În starea în care au fost găsiți...

Bekas, în sfîrșit, deveni ceva mai politicos :

— Ascultați, domnule coleg. Nu mă aflu aici în calitate oficială, și cazul vă aparține întru-totul, însă dacă vreți să acceptați părerea unui coleg mai în vîrstă, v-aș spune să...

Și i-a spus. Să se-ngrijească să trimită la Atena ce mai rămăsese din Demodikos. Într-un laborator se poate descoperi ceva din aproape nimic.

— Nu vreau să vă influențez, dar cred că nu-l veți mai vedea vreodată pe Petralias. Ceea ce a mai rămas din el a fost îngropat sub numele de Demodikos.

— Și Demodikos ? întrebă îmbujoratul polițist, căruia acum însă îi pierise roșeața din obraji.

— Pe el ne vom strădui să-l găsim noi.

12

Plecasem la Kalambaka ca să descoperim urmele celui de-„al patrulea", şi-acum ne înapoiam cu certitudinea că în cazul „accidentului" un al patrulea nu existase. Şi acest fapt răsturna toate raţionamentele comisarului. Dacă Demodikos şi cele două femei ar fi fost ucişi de un altul, care pusese la cale „accidentul", lucrurile ar fi urmat aceeaşi linie pe care afacerea „Îngerului Negru" mersese de la început. Jocul de copii continua, şi cercul se restrîngea mereu. Ultimul dintre membrii organizaţiei „Îngerul Negru" se debarasa pe rînd de colaboratorii săi. Era oribil, dar avea o raţiune. Acum însă ?

— De ce vrea Demodikos să-l credem mort ? am întrebat.

— Poate că nu vrea să-l credem noi.

A frînat şi, oprit în mijlocul şoselei, s-a întors spre mine, sprijinindu-şi mîna dreaptă pe speteaza banchetei.

— E o idee la care, cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît o găsesc mai plauzibilă : Demodikos nu pe noi vrea să ne înducă în eroare, sau, cel puţin, nu pe noi în special. Demodikos vrea să înducă în eroare pe un altul, şi asta înseamnă că jocul a ajuns la capăt.

Îşi aprinse o ţigară, foarte dornic să dea explicaţii.

— Atena e un oraş mic. Pentru crima organizată Atena e ca un oraş provincial liniştit, în comparaţie cu capitalele străine. Dacă Demodikos intenţiona să rămînă în Grecia, n-ar fi recurs la trucul acestei morţi. În cîteva zile s-ar fi arătat undeva, cineva l-ar fi văzut, undeva l-am fi descoperit. Ca să vrea să treacă drept mort, înseamnă că şi-a asigurat plecarea din Grecia, că rolul lui aici s-a terminat.

— Şi trucul cu moartea ?

— E adresat altcuiva.

— Cui ?

— Celui de-al patrulea, celui pe care l-am numit „al patrulea". Sînt ultimii doi, ultimele verigi ale lanţului. Se cunosc bine şi ştiu — trebuie să ştie — că jocul nu se termină cu doi cîştigători. Unul trebuise să triumfe. Demodikos a „murit" tocmai ca acest „al patrulea" să creadă că acum a rămas ultimul.

Făcu o pauză, apoi continuă :
— Şi să nu rămînă ultimul...
Înainte de-a apuca să-i răspund, demară.

M-a lăsat la uşa hotelului şi oricine ne-ar fi văzut ar fi crezut că sîntem doi tovarăşi de drum care s-au certat. Îl înţelegeam şi nu-l condamnam. În această afacere, Bekas avusese numai insuccese.

Nu mi-a telefonat toată ziua. În dimineaţa următoare am aflat despre el noutăţi din ziare. Comisarul Bekas îşi schimbase tactica. Ziarele scriau despre arestarea italianului Giancarlo Malatesta, a tehnicianului Bakolas şi a lui Asclepios, fără să dea însă prea multe amănunte.

Trei zile reprezintă o perioadă lungă de timp, mai cu seamă cînd există atîtea întrebări arzătoare la care nu găseşti răspuns. În cea de-a patra zi, m-am hotărît să mă duc să-l întîlnesc pe comisar. N-a fost prea bucuros văzîndu-mă, dar, oricum, m-a primit, deşi i-ar fi fost foarte uşor să n-o facă. Şi asta era ceva !

— Am citit ziarele... am început.

— Da, am aşteptat destul. I-am arestat.

Nu arăta prea încîntat de rezultatul anchetei, şi i-am mărturisit acest gînd.

— Am obţinut exact ce mă aşteptam. Nimic în plus...

— Au refuzat să facă mărturisiri ?

— Au declarat tot. Numai că acest „tot" e foarte puţin. Au mărturisit ceea ce ştiau. Îmi închipuisem că şmecherii ăştia sînt doar nişte figuranţi — şi s-a dovedit că, într-adevăr, erau doar figuranţi.

— Operatorul ?

— Îl dusese de nas prietena ta, doamna Arghiris. Şi aici trucul era contrabanda, ca şi în cazul lui Asclepios. Credeau că vor scoate din mare mărfuri de contrabandă. Asclepios bănuia că e vorba de stupefiante, iar italianul, de obiecte antice, interzise comercializării.

— Bakolas ?

— Un individ fără importanţă. Unul din „voinicii" lui Demodikos. A recunoscut că te-a lovit. Nici unul din ei nu-i o figură importantă.

A muşcat nervos ţigara stinsă.

— Îi cunoșteau bine stăpînii lor. Erau siguri că vor spune tot cînd vor cădea în mîinile noastre. Și au avut grijă ca ei să fie „morți" cînd avea să se întîmple acest lucru.

— Și aurul ?

— Omul din barca cu motor, căruia Asclepios i-a predat „obiectul", trebuia să-l transporte la o navă, în larg. O navă care s-a grăbit să părăsească imediat apele teritoriale grecești. Am dat greș. Am dat greș de la început pînă la sfîrșit. Nu mai am nimic de așteptat, în afară de...

— În afară de ?...

— În afară de ultima mișcare a celui de-„al patrulea".

— Și care ar fi această mișcare ?

— Un voiaj.

În aceeași zi, avocatul Apostolos Melahrinos mi-a comunicat că trebuie să trec pe la biroul lui. După moartea Magdei, rămăseseră o serie de probleme legate de moștenire ce se cereau reglementate urgent, căci avocatul intenționa să plece în străinătate pentru mai multe luni.

I-am telefonat de îndată lui Bekas.

— Mi-ați vorbit despre o ultimă mișcare.

— Da.

— Apostolos Melahrinos urmează să plece în străinătate.

Răspunsul n-a fost cel pe care-l așteptam.

— Sute de oameni pleacă zilnic în străinătate.

Se vedea că nu-și regăsise buna dispoziție.

— Am crezut că trebuie să vă anunț.

— Mulțumesc.

N-am mai avut ce zice și am închis telefonul.

Comisarul Bekas spusese că mișcarea următoare avea să fie un voiaj, și iată că avocatul Melahrinos se pregătea de plecare. La cîteva minute după acest telefon, am pornit spre biroul lui.

Mă aștepta, așezat în fotoliul lui de piele, în dosul biroului masiv de stejar, înconjurat de aceleași cărți cu coperți groase ce dădeau un aer și mai oficial încăperii. Mi-a întins mîna, iar eu am avut o mică ezitare. Avea o mînă moale, rece și umedă.

— Pentru că voi lipsi destul de mult timp, am crezut de cuviință...

Îl ascultam cum îmi înșira termeni legali și financiari despre testament, în timp ce mintea mi-era preocupată de o singură întrebare : putea fi acest om greoi, rece și hotărît, cel de-„al patrulea" ? Da, sigur că putea. Ochii lui reci, mișcările sigure, tonul inexpresiv păreau a se potrivi faimosului „creier" al „Îngerului Negru". Apostolos Melahrinos era un om care știa ce vrea și care știa să ajungă acolo unde dorea.

— ...Prin urmare, după moartea văduvei unchiului dumneavoastră, întreaga avere mobilă și imobilă...

Fără să vreau, am spus :

— De ce m-ați mințit ?

M-a privit uimit pentru această întrerupere „fără legătură".

— Poftim ?

— De ce m-ați mințit, atunci, despre Magda ?

A părut să se gîndească.

— Despre Magda ? Nu înțeleg.

— Cînd plecase de-acasă și îi pierdusem urma. Am venit la biroul dumneavoastră și v-am întrebat dacă ați văzut-o. Mi-ați spus că nu. Și totuși știu că doar cu cîteva minute în urmă fusese aici.

— În acest caz ar trebui să știți și de ce v-am ascuns faptul acesta, răspunse cu răceală.

— De ce ?

— Ați mai întîlnit-o... Ați fost amantul ei... Ea îmi ceruse să procedez astfel. Ea îmi ceruse să nu vorbesc nimănui — nu făcea nici o excepție pentru dumneavoastră — despre prezența ei în acest loc. N-o simpatizam, dar, la urma-urmelor, era soția prietenului meu și clienta mea. Aveam obligația să-i respect dorința.

S-a ridicat pe jumătate de la biroul lui, vădit indispus, rece și ostil. Nu mi-a dat mîna.

— Cînd plecați ? l-am întrebat.

— Azi, cu avionul de șapte.

Cum stătea, pe jumătate ridicat, a luat un act, prefăcîndu-se că-l citește. Îmi arăta limpede că din acel mo-

ment eu nu mai existam în încăpere. Nu şi-a îndreptat ochii spre mine decît în clipa cînd am ajuns la uşă.

I-am telefonat lui Bekas de la chioşcul de ziare aflat în colţul străzii pe care se afla biroul avocatului.

— Pleacă la ora şapte.

— Aşa v-a spus, dar poate pleacă mai devreme.

— În cazul ăsta ?

— Am luat toate măsurile.

Şi totuşi a plecat la ora pe care mi-o comunicase.

La şapte fără un sfert şi-a făcut apariţia la aeroport în Ford-ul lui negru, greoi, care-i semăna. Conducea şoferul, şi era însoţit de unul dintre tinerii lui funcţionari. Nu ne-a observat. Bekas nu-l pierdea nici o clipă din ochi, de parcă silueta aceea masivă îl magnetiza.

— Dacă e vorba să se-ntîmple ceva, atunci se va întîmpla în aceste cîteva minute care-au mai rămas.

Nu m-am putut stăpîni să nu privesc în jur, căutîndu-l pe Demodikos. Oare unde se afla în acest moment ? Stătea ghemuit într-o maşină, aşa cum făceam noi, se deghizase sub uniforma vreunui funcţionar de la aeroport, sau se amestecase în mulţimea călătorilor ce se înghesuiau la vamă ? După multe discuţii, ajunsesem la concluzia că numai unul din ei avea să plece din Grecia şi să preia comoara naziştilor. Aşadar, Apostolos Melahrinos înainta oficial şi impunător spre interiorul aeroportului, în timp ce ajutorul lui se îngrijea de bilete, iar şoferul îi căra valizele. Dar celălalt, Demodikos, unde era ?

Am coborît din maşină. Bekas s-a dus să se întîlnească cu colegul de la serviciul de securitate al aeroportului, ca să arunce o privire pe lista pasagerilor.

— Nimic deosebit, mi-a spus cînd s-a întors.

În difuzor, vocea plăcută a funcţionarei anunţa :

— Pasagerii pentru Londra sînt rugaţi să-şi ocupe locurile.

Grupul de călători părăsi clădirea îndreptîndu-se spre pista de decolare. Bekas i-a urmat imediat şi, şoptind ceva funcţionarului de la serviciul vamal, iar eu am făcut acelaşi lucru. Am rămas de-o parte, privind la pasagerii care urcau în avion. Apostolos Melahrinos era printre ultimii.

În fiecare clipă mă aşteptam să se întîmple ceva, dar nu s-a petrecut nimic. Funcţionarii aeroportului au retras scara mobilă, elicele au început să se învîrtească, avionul a rulat puţin pe pista de decolare, s-a întors şi curînd s-a desprins de pămînt. Jet-ul, şi odată cu el avocatul Melahrinos zburau acum deasupra aeroportului Hellenikon. Curînd, dispăru la orizont. L-am privit pe comisarul Bekas.

— Nu s-a întîmplat nimic, am şoptit ca pierdut.

— Da, încuviinţă. Nu s-a întîmplat nimic, în afară de cazul în care ceea ce aşteptam să se petreacă la aeroport s-a şi petrecut.

M-am uitat la el, cuprins de mirare.

— În afară de cazul în care Apostolos Melahrinos, a continuat încruntat comisarul, era deja ultimul din bandă cînd a ajuns la aeroport, şi amicul dumneavoastră, Demodikos, în această clipă, este într-adevăr mort...

— Credeţi ?...

— Vom afla totul cînd îi vom găsi cadavrul, deşi... S-a oprit.

— Deşi ?

— Mai există o posibilitate. Ca Apostolos Melahrinos să fie nevinovat. Să nu aibă nici o legătură cu „Îngerul Negru".

În maşină mi-a explicat că oricum n-am fi putut face nimic. Nici să împiedicăm voiajul cunoscutului avocat — ce aveam concret împotriva lui ? —, nici să alergăm după el. Dacă şi Demodikos reuşise să treacă dincolo de hotarele Greciei, „ultimii" din organizaţia criminală a „Îngerului Negru" aveau să-şi desfăşoare partea finală a duelului lor pe alt teren, şi noi dăduserăm greş definitiv.

— Cum, dealtfel, am dat continuu greş pînă acum.

Cînd am ajuns în Piaţa Constituţiei, m-a părăsit. Era evident că tovărăşia mea îl stînjenea. Îi aminteam permanent de eşecul său.

— Cînd vă mai văd ? l-am întrebat.

S-a purtat politicos :

— Cînd voi avea noutăţi am să vă telefonez, aşa cum sper să faceţi şi dumneavoastră.

În holul hotelului l-am văzut pe Alex Arghiris. Era disperat și mai demn de milă ca oricînd. I-am prezentat condoleanțe pentru moartea mamei sale. A început un monolog dezlînat, plin de durere. Acest individ ciudat nutrea sentimente echivoce pentru maică-sa. Ai fi spus că o ura și în același timp o adora. Plîngea în felul acela isteric al oamenilor de genul lui.

— Bei ceva ? l-am întrebat.

— E cam devreme...

Era opt seara.

— Dar fie. Un *úzo*, ceru întorcîndu-se spre barman.

— Apostolos Melahrinos a plecat azi, i-am spus.

— Cine ?

— Avocatul lui Konstas, Apostolos Melahrinos.

— Da ?

Îi era absolut indiferent. Își luă paharul cu *úzo* și sorbi o înghițitură.

— Nu e ridicol ? Ridicol și straniu. Am rămas numai noi doi, ca ultimii supraviețuitori de pe o navă care s-a scufundat...

Discuția noastră nu începuse bine și nu știam unde va ajunge. După jumătate de oră, barmanul notase în contul tînărului opt pahare de *úzo*. Alex Arghiris se aplecă spre mine.

— Vreți să vedeți diseară ceva interesant ? mă întrebă.

— Interesant ?

— Da. Pentru dumneavoastră, foarte...

A privit în jur și apoi, cu tonul confidențial al beților, mi-a șoptit :

— Ceva care are legătură cu „Îngerul Negru".

Era singurul lucru la care nu mă așteptam.

— Ce ?

— Ceva care are legătură cu „Îngerul Negru". Veți vedea însă numai dumneavoastră. Nici acel polițist grosolan pe care-l tîriți pretutindeni în ultimul timp, nici altcineva. Numai dumneavoastră...

Să fi fost atît de beat încît nu mai știa ce spune ?

— Au ucis-o pe Magda, apoi pe mama. A fost o greșeală din partea lor.

Vorbea despre „Îngerul Negru" și despre oamenii săi de parcă îi cunoștea. Era urmarea beției ori...

— Vreți ?

— Da.

— Însă nu veți spune nimic nimănui, pînă atunci nu veți sta de vorbă cu nimeni, nu veți telefona nimănui. De-acord ?

— De-acord.

— Foarte bine. Pregătiți-vă atunci pentru o mică excursie. Un scurt voiaj nocturn.

L-am privit de parcă-l vedeam pentru prima oară. „Mișcarea următoare va fi un voiaj." Cuvintele polițistului aveau să mă înnebunească în cele din urmă.

— Cînd ?

— La miezul nopții. Pînă atunci nu ne vom despărți nici măcar pentru o clipă. De-acord ? Încă unul, îi ceru barmanului.

Da, era beat. Dar oare numai ăsta să fi fost motivul ?

— Ai băut destul, i-am zis.

— Ziua de azi merită asta.

— Ce are deosebit ziua de azi ?

A rîs.

— E ziua cînd toate socotelile se lichidează.

A luat imediat paharul, l-a dus la gură și l-a golit dintr-o dată, cu o mișcare bruscă. M-am uitat la ceas. Era opt și jumătate.

— Mai avem la dispoziție trei ore și jumătate. Trei ore și jumătate nu e mult, însă uneori par nesfîrșite.

Disperarea lui de mai-nainte fusese înlocuită cu o mare tensiune.

— Oricum, vom ajunge la timp, m-a asigurat zîmbind într-un fel aparte.

13

Nu greșise. Trei ore și jumătate nu reprezintă un timp lung, dar acum mi se părea că durează prea mult. Eram nerăbdător să văd în ce consta lucrul „interesant" pe care

mi-l promisese Alex Arghiris, dar pe de altă parte mă întrebam dacă nu cumva toată povestea asta nu era decît rodul imaginației unui om beat și isteric. Se punea totuși întrebarea : cum de știa Alex Arghiris despre „Îngerul Negru" ?

— Aveți vreo idee despre felul cum ne-am putea petrece timpul ? m-a întrebat.

— Mă duc în camera mea să mă culc și...

M-a întrerupt, dînd din mîini. Promisesem să nu-l părăsesc nici o clipă.

— Nici despărțiri, nici convorbiri telefonice. Altfel propunerea mea se anulează.

— Atunci ?

— Rămînem aici.

Aici însă, în fața tejghelei de la bar, era primejdios să mai rămînem. Dacă am fi continuat să bem, la miezul nopții Alex Arghiris n-ar mai fi fost în stare să se țină pe picioare.

— Nu vrei să ne plimbăm ? i-am propus.

— Nu. Ne putem întîlni cu persoane nedorite. Ca, de exemplu, prietenul dumneavoastră, polițistul cel bondoc. Într-adevăr, cum puteți suporta compania unor specimene atît de vulgare ?

— Prietenul meu nu e vulgar. Atunci, să ne așezăm comod în două fotolii și să așteptăm.

Am așteptat pînă la miezul nopții. Între timp, Alex Arghiris și-a privit ceasul de cîteva ori. Fix la douăsprezece s-a ridicat.

— A sosit momentul, spuse.

A străbătut salonul cu pași șovăitori, iar eu l-am urmat. Pe trotuar s-a oprit și a respirat cu nesaț aerul răcoros al nopții.

— Frumoasă noapte ! a exclamat, și ochii îi luceau.

— Unde mergem ?

— Fără întrebări... doar ne-am înțeles.

— Cel puțin aș vrea să știu cu ce ?

— Cu mașina mea.

Cîțiva metri mai încolo, lîngă trotuar, sclipea în lumina becurilor mașina lui albă, tip sport. Alex Arghiris s-a în-

dreptat spre ea și-a adus-o mai aproape. Mi-a deschis portiera, am urcat și mașina a pornit cu o smucitură bruscă.

Mai înainte, părușe a fi profund deznădăjduit. Acum ochii îi străluceau.

— Mi se pare că aștepți ceva plăcut, i-am zis.

Mi-a răspuns fără să mă privească :

— Da. Așa e.

— Și acest „ceva" are legătură cu mine sau cu „Îngerul Negru" ?

— Și cu una, și cu alta.

Vorbea fără să se-ntoarcă spre mine. Conducea cu o viteză de necrezut, îngrozindu-mă, și pe deasupra mai era și beat.

Am coborît strada Panepistimiou și am făcut înconjurul Pieții Omonia. Nu l-am întrebat unde mergem, pentru că știam că nu-mi va răspunde. Dealtfel, după puțin timp mi-am dat singur seama. Am luat-o pe bulevardul Atena și am ieșit la mare.

— Mergem în Peloponez ? l-am întrebat.

— Nu atît de departe.

Și totuși goneam pe drumul Peloponesului, dar n-am ajuns la Istm. La răscrucea spre Lutraki am cotit. Nu înțelegeam ce căutam în această stațiune balneară, dar peste puțin m-am lămurit. Am străbătut șoseaua principală și ne-am continuat drumul. Acum ne îndepărtam de mare și Alex Arghiris își privea mereu ceasul, mărind viteza.

— Așa cum gonești, mă tem că nu vom mai ajunge niciodată la destinație, i-am spus, nemaiputîndu-mă stăpîni.

— Vom ajunge. Sîntem obligați să ajungem. Nu-i putem lăsa pe cei care ne așteaptă.

— Sîntem așteptați ?

Zîmbi.

— Am glumit.

Oare era numai beat ? Nu cumva individul era și nebun ?

Am trecut printr-un sat, am început să urcăm muntele. Pe urmă alt sat și, brusc, marea se ivi iar în față, des-

fășurînd înaintea noastră un țărm deosebit de pitoresc. Luna arginta apele, lăsînd în umbră mici golfulețe care păreau artificiale. Alex Arghiris mi-a arătat cu capul :

— Vom merge acolo și veți afla.

Am privit golful înconjurat de stînci înalte, pe care mi-l arăta.

— Ce-i acolo ?

— Nu știți ? N-ați fost niciodată în excursie pe-aici ? E Hereonul. Se pare că în urmă cu cîteva mii de ani aici se afla un port important. Un port pe care acum oamenii l-au uitat.

Am privit, în depărtare, micul port natural.

— Nu de tot, am replicat. Dacă nu greșesc, zăresc acolo un caic.

Ochii lui Alex Arghiris sclipiră.

— Nu greșiți.

— Acolo... sîntem așteptați ?

Acum Arghiris rîse deschis și era pentru prima oară cînd se întîmpla acest lucru — un rîs cu totul contrar purtării lui de pînă atunci.

— Acolo îi vom aștepta noi, mă lămuri.

Cînd ne-am mai apropiat, a stins farurile mașinii

— Așa ne vom zdrobi de stînci ! am strigat.

— Sînt atent. Nu vă neliniștiți !

— Dar de ce ai stins farurile ?

— Așa trebuie. Dacă atragem curioșii, nu veți mai vedea nimic.

Am îmbrățișat cu privirea nesfîrșita pustietate din jur.

— Nu cred că există aici vreo persoană care să poată deveni „curioasă".

Nu mi-a răspuns. A oprit mașina destul de departe de portul acela atît de greu accesibil. La început nu mi-am dat seama, dar mai tîrziu, după acele întîmplări îngrozitoare, m-am gîndit că avusese grijă să oprească în așa fel încît să nu fim văzuți dinspre mare.

— Am ajuns, mă anunță.

A oprit motorul și am coborît. Am înaintat amîndoi pe sub copaci și am ajuns la capăt. De-acolo drumul devenea

foarte greu. Ca să ajungem în micul port natural, aflat la cîțiva metri sub noi, trebuia să coborîm o pantă aproape verticală. Caicul, închis în golfulețul înconjurat de stînci, părea o jucărie, așa cum stătea, nemișcat, pe suprafața calmă a mării. După primii metri, Alex Arghiris se opri.

— Am uitat ceva în mașină, îmi zise. Luați-o înainte, vă ajung eu din urmă.

S-a întors și s-a oprit iar.

— Mai bine urcați-vă pe caic. Nu trebuie să fiți văzut.

— Dar nu e nimeni acolo ?

— Nu. Caicul este al meu.

Înainte de-a apuca să-l mai întreb ceva, a dispărut. Am coborît pe țărm. Caicul era legat de țărm și, cum apele se adînceau brusc, pupa lui aproape că atingea stîncile. Am ezitat. Luna se ascunsese în nori. Pe mica ambarcațiune domnea o tăcere deplină.

— Nu e nimeni aici ? am întrebat, și vocea mea mi s-a părut străină.

Nu am primit, firește, nici un răspuns. Să stau în întuneric pe malul cu stînci abrupte așteptîndu-l pe Arghiris sau să mă urc pe caic, așa cum îmi spusese ? Stîncile îmi provocau teamă. Caicul era ceva mai prietenos, mai cald. M-am apucat de frînghie și am urcat. Alex Arghiris avusese dreptate. Pe vas nu se afla nimeni. Atunci am văzut lumina și în același timp am auzit și zgomotul împușcăturii. Am simțit o puternică arsură în umăr. Cineva trăsese asupra mea dinspre culoarul care ducea la singura cabină a caicului.

M-am prăbușit...

Durerea era puternică, însă nu mi-am pierdut cunoștința. Am văzut mai întîi mîna înarmată și pe urmă trupul bărbatului care ieșea din ascunzătoare. Mi-a părut uriaș cînd s-a aplecat asupră-mi. Mîna înarmată s-a ridicat din nou... dar în clipa aceea luna ieși din nori, luminînd chipul celui care trăsese. Înghețat de spaimă, l-am recunoscut pe Demodikos !

Cînd îmi văzu trăsăturile chipului, fața lui trădă o mare uimire. Nu eram cel pe care-l așteptase. A părut

că vrea să spună ceva, dar n-a apucat. L-am văzut prăbuşindu-se ca un copac retezat, exact în clipa cînd am auzit trei împuşcături, una după alta.

Alex Arghiris s-a ivit brusc, cu un surîs pe faţă : un Alex Arghiris nou şi necunoscut mie.

Şi deloc beat.

14

S-a aşezat în faţa mea, pe un colac de frînghie, jucîndu-se cu pistolul pe care-l ţinea în mînă.

— Vă promisesem că veţi vedea ceva interesant, mi se adresă zîmbind. Ceva care să aibă legătură cu „Îngerul Negru". M-am ţinut de cuvînt. L-aţi văzut pe sărmanul Demodikos, penultimul om al „Îngerului Negru".

— Şi ultimul ?

— Ultimul, firește, sînt eu !

Oare ce se întîmplase cu băiatul acela chinuit care plîngea mereu ?

— Ultimul, datorită dumneavoastră, spuse politicos. Ceea ce l-a distrus pe scumpul Demodikos a fost inteligenţa. Adică faptul că se considera foarte inteligent. Credea că voi veni singur la întîlnire.

Privi cu dispreţ trupul nemişcat.

— Imbecilul !

Aveam dureri mari, dar voiam să aflu tot adevărul.

— De ce m-ai luat cu tine ? l-am întrebat.

— Ca să se întîmple ceea ce s-a întîmplat. Mi-am dat întîlnire cu Demodikos, şi am fost punctual. Numai că m-a aşteptat cu pistolul în mînă. Aveam nevoie de cineva care să-i servească drept ţintă. Dumneavoastră, datorită curiozităţii care vă rodea, eraţi omul cel mai potrivit.

— Ştiai că te aşteaptă ca să te ucidă ?

— Bineînţeles.

— Şi m-ai trimis pe mine în locul tău ?

— Aţi fi vrut să fiu ucis eu ? Cine preferă moartea lui în locul morţii altuia ? Ştiam că Demodikos vă va con-

funda cu mine. Am coborît pe alt drum și... s-a întîmplat ceea ce s-a întîmplat. Îmi permiteți ?

Fără să aștepte răspuns, se ridică.

— Din fericire, ambarcațiunea are motor puternic. Voi ieși în larg — trebuie, desigur, să mă debarasez și de el și de dumneavoastră — și apoi mă întorc la baza mea. Într-un golfuleț cît se poate de legal, destinat navelor. La Kalamaki, știți, acolo unde clubul nautic...

Monstrul ! Vorbea atît de liniștit despre omul pe care-l ucisese și despre mine, care urma să am aceeași soartă, de parcă ar fi fost vorba de o excursie oarecare ! Cum de mă putusem înșela atît de mult ? Am vrut să mă scol și să mă reped asupra lui. Alex Arghiris și-a îndreptat pistolul spre mine.

— Fără prostii ! Pistolul are opt gloanțe și imbecilul ăsta de Demodikos mi-a mîncat doar trei.

Nu mă împiedica însă numai arma. Eram incapabil să mă mișc. L-am văzut depărtîndu-se și am auzit zgomotul motorului. Curînd, caicul părăsea acel golf fatal.

Cît timp trecuse ? N-aș fi putut spune exact. Zăceam în același loc unde căzusem și poate că pentru cîteva minute îmi pierdusem cunoștința. Alex Arghiris veni și se așeză iar în fața mea.

— Am un pilot automat, mă informă, de parcă acest lucru mă putea liniști.

Mi-am adunat puterile ca să vorbesc.

— Pot să te întreb ceva ?

— Orice vreți. În primul rînd, pentru că un om care foarte curînd n-o să mai existe poate să afle orice, și în al doilea rînd pentru că vă sînt obligat. Azi m-ați servit.

— Tu ai ucis-o pe Magda ?

Fața lui se crispă, și de data aceasta era sincer.

— Cum puteți rosti asemenea idioțenii ? Magda era singurul om pe care-l iubeam. Bestia asta a ucis-o — și mă jurasem să i-o plătesc.

L-am crezut.

— De ce îmi telefonai ?

— Ca să te izgonesc. Știam ce fel de bărbați îi plac Magdei, și eram sigur că aveai să-i placi.

M-am tîrît pînă la marginea punții, m-am ridicat pe jumătate și mi-am sprijinit umărul teafăr de copastie. Această poziție îmi mai amorți puțin durerea.

— De ce l-ai ucis pe Timoteos Konstas ?

— Nu eu. A fost ucis pentru că nu mai prezenta siguranță. Spunea că e chinuit de remușcări, că ar vrea să iasă din organizație și tot felul de aiureli. Unul de-ai noștri cînd are crize de felul ăsta devine periculos.

— Magda știa ?

— Da.

— Și a acceptat ca soțul ei să fie asasinat ?

— Nu, însă ce putea să facă ? Prea era amestecată în toate...

— Pe Aperghis de ce l-au ucis ?

— Îl văzuse în noaptea aceea pe Demodikos.

Auzeam vîntul șuierînd printre catargele navei și valurile izbindu-se de bordaj. Și dintr-o dată m-am gîndit la comoară.

— Și aurul unde-l aveți ?

Arghiris rîse.

— Prietenul tău cel bondoc crede că am expediat aurul în străinătate, zise mulțumit. Trebuie să mărturisesc că ideea e bună pentru un om cu inteligență mediocră. Dar numai pentru un om cu inteligență mediocră.

A surîs mîndru de el însuși.

— Pe cînd tu ești genial, i-am spus.

— Genial e vorbă mare. Oricum însă, mai inteligent decît prietenii mei și decît comisarul dumneavoastră.

Privi în jur și respiră cu nesaț aerul nopții.

— Știți ceva ? mă întrebă deodată. Îmi sînteți simpatic. Ar trebui să vă urăsc pentru dragostea pe care v-a arătat-o Magda, dar nu vă urăsc.

— Și totuși ai să mă ucizi !

Înălță din umeri și surîse într-un fel aproape copilăresc.

— Parcă pot face altfel. Dacă vă las în viață, veți alerga de îndată la prietenul ăla vulgar, vă veți da drumul la

gură și atunci întreg edificiul clădit de mine cu atîta trudă și migală se va prăbuși ca un castel din cărți de joc. Trebuie să recunoașteți că...

Sub lumina lunii i-am văzut ochii strălucind.

— Așa-i că am dreptate ?

— Fără îndoială...

Ce aș fi putut răspunde unui om care îmi spunea atît de calm că e obligat să mă ucidă ?

Deasupra capetelor noastre, pe un cer împodobit cu nori argintii, călătorea o lună ca în filmele pe ecran lat. Marea era liniștită și nu auzeam decît clipocitul micilor valuri stîrnite de navă. În spatele nostru, umbra munților de care ne îndepărtam pălea tot mai mult. În față se zărea coasta Moreasului. Știam că lucrurile aveau să se petreacă exact așa cum le descrisese Alex Arghiris. Însă din punct de vedere afectiv, îmi era imposibil să admit că totul se sfîrșise și că peste cîteva minute aveam să fiu mort. Mi se părea că trăiesc un coșmar.

— Avocatul făcea și el parte din combinație ? am întrebat.

— Care avocat ?

— Apostolos Melahrinos. Făcea și el parte dintre oamenii „Îngerului Negru" ?

— Ce legătură are Apostolos Melahrinos ?

Părea sincer.

— Dar tu ? „Îngerul Negru" e o bandă alcătuită din foști naziști, iar tu ești prea tînăr ca să ai vreo legătură cu ei. Cum de te-au amestecat indivizii ăștia și pe tine... ?

A zîmbit cu șiretenie, așa cum zîmbește un copil care crede c-a făcut un lucru inteligent.

— Nu ei m-au amestecat... Eu singur m-am amestecat. Ca și dumneavoastră, mă considerau un copil. Am aflat adevărul într-o noapte, în Elveția, acum patru ani. Mama fi primise la hotelul unde ședeam pe Haaze și pe Demodikos. Eu eram în camera mea. Credeau că dorm, dar eu am auzit tot ce-au vorbit. Afacerea mi s-a părut interesantă. La început, mama s-a supărat, însă pînă la urmă s-a supus.

— Ceilalți știau ?

— Cîndva au aflat.

— Magda ?

— I-am spus-o chiar eu. Nu voiam să am secrete față de ea.

— Demodikos ?

— Se credea foarte deștept. Își închipuia că voi înghiți basmul cu „accidentul" și cu „moartea" lui, și-a pățit-o. Cînd i-am telefonat acolo unde știam că se ascunde, a rămas uluit. Mi-a propus să ne întîlnim aici ca să împărțim prada și să ne despărțim. S-a crezut din nou foarte deștept, și a pățit-o din nou...

S-a oprit, a zîmbit politicos și a adăugat :

— Datorită inteligenței mele și datorită dumneavoastră.

Era ciudat. Ar fi trebuit să realizez că acestea îmi sînt ultimele clipe din viață, și totuși curiozitatea continua să mă stăpînească. Să am, în sfîrșit, răspuns la toate întrebările care mă chinuiau din clipa în care aflasem de toată povestea asta.

— Ce rol a avut unchiul meu în această afacere ?

Și-a privit ceasul de la mînă.

— E o poveste lungă și nu știu dacă am destul timp ca să v-o spun. Unde ne aflăm ?

S-a ridicat, a străbătut puntea de la un capăt la altul și a revenit să se așeze în fața mea. Se juca din nou cu pistolul. Durerea îmi trecuse, și nu mai simțeam decît amorțeală și epuizare.

— Toate acestea s-au întîmplat cînd eram foarte mic, aproape un copil. Nemții se retrăgeau din Grecia. Cîțiva dintre mai marii naziștilor au ascuns aurul luat de la evrei acolo unde l-am găsit noi. Însă, neavînd încredere unul în altul, au împărtășit taina la mai multe persoane, dar nu pe de-a-ntregul...

Nu înțelegeam.

— Adică ?

— Șeful Serviciului special pentru evrei a ascuns aurul cu ajutorul unor oameni care habar n-aveau de ceea ce făceau. Pe urmă a încredințat taina la alți patru, în felul următor : unul știa pe care insulă se află ascunzătoarea, dar nu știa în ce loc anume ; altul cunoștea locul — trei

mile spre răsărit —, dar nu știa numele insulei. Celălalt știa adîncimea, dar nu cunoștea numele insulei nici locul... Și așa mai departe. Ați înțeles ?

— Aproximativ. Și unchiul meu ?

— Cum respectivii vedeau că Reichul e pe ducă, voiau să folosească aurul mai tîrziu, după mulți ani, cînd aveau să-și înceapă străduaniile pentru reînvierea hitlerismului. Le trebuia deci și un localnic respectabil — în fiecare țară —, fiindcă se vede că treaba asta nu s-a făcut numai în Grecia. Unchiul dumneavoastră era „localnicul respectabil".

— Și mama ta ?

— Cînd foștii naziști și-au părăsit vechile ambiții și au început să se intereseze doar de bănuți, a intrat în combinație și maică-mea. Era amanta unuia dintre nemții care cunoșteau secretul. Cînd acesta a văzut că moare...

— A fost asasinat ?

Alex Arghiris a izbucnit în rîs.

— Nu. A murit din cauza unei banale apendicite. Așadar, fiind pe moarte, i-a încredințat mamei taina. Și ea s-a angajat să se ocupe de problema respectivă.

A rîs.

— N-ați cunoscut-o. Era născută ca să fie „șef".

— Și Haase ?

— Era unul dintre cei care știau.

— Cine l-a ucis ?

— Unul din compatrioții lui, cu care se asociase Demodikos.

— Acela care s-a sinucis ?

— Acela pe care „l-a sinucis" Demodikos, după ce a reușit să pună mîna pe informațiile dorite. Bietul Demodikos, făcea tot ce putea ca să rămînem cît mai puțini la împărțeală...

— Și Meteora ? Ce rol a jucat în afacerea asta ?

— Oamenii care dețineau secretul nu se cunoșteau între ei. Îi cunoștea numai unul : șeful Serviciului special pentru evrei. Meteora fusese fixat ca loc de întîlnire, după un anumit număr de ani. Membrii „Îngerului Negru" aveau să se recunoască cu ajutorul unei parole.

— Încă ceva...

Alex Arghiris se ridică.

— V-am spus multe. Nu mai dispun de timp.

— Numai un singur lucru. Cel care cunoștea taina în întregime, șeful Serviciului special, cum l-ai numit, de ce nu s-a folosit singur de ceea ce știa ?

— Pentru că a pierit pe frontul sovietic, la două luni după ce a părăsit Grecia. Am terminat.

Și-a pus pistolul la brîu și s-a aplecat peste cadavrul lui Demodikos.

Nu era puternic și a reușit făcînd un efort deosebit. Gîfîind și sufocîndu-se, a tras trupul pînă la marginea navei. Acolo s-a oprit și și-a șters fruntea transpirată.

— E tare greu, a spus, de parcă voia să-mi stîrnească mila.

S-a aplecat deasupra corpului nemișcat. La început nu mi-am dat seama ce face. Pe urmă, cînd s-a ridicat, am văzut că legase o ancoră de picioarele cadavrului. S-a odihnit puțin și apoi și-a continuat treaba. Era înfiorător. Îmbrățișa mortul, străduindu-se să-l ridice la înălțimea copastiei, însă de fiecare dată îi scăpa. A făcut acest lucru de două-trei ori, fără rezultat...

Îl priveam, incapabil să mă mișc. Dacă mi-ar fi rămas putere, cît de ușor ar fi fost să mă arunc asupra acestui tînăr buhăit, doborîndu-l fără nici o dificultate... Acum, în lupta aceea cu cadavrul, vedeam limpede că-i lipsea orice forță fizică. Dar mă simțeam ca paralizat, neputincios să fac vreo mișcare.

Pînă la urmă, Alex Arghiris a izbutit. Am auzit zgomotul făcut de corpul lui Demodikos în apă. Monstrul s-a sprijinit istovit de copastie, cu mîinile depărtate, respirînd anevoie. Au trecut astfel cîteva secunde, în care eu așteptam, iar el încerca să-și refacă forțele. Deodată am văzut că Alex Arghiris tresare, se întoarce și se apleacă peste bordaj, încercînd să străpungă întunericul cu privirea. La început n-am înțeles. L-am auzit înjurînd și pe urmă am distins zgomotul unui alt motor. O navă

se-ndrepta spre noi. Din locul unde mă aflam n-o puteam vedea, însă o auzeam. M-am apucat cu mîinile de bordaj şi, adunîndu-mi cîtă putere îmi mai rămăsese, am reuşit să mă ridic în genunchi. Am zărit nava la o distanţă mai mică de două sute de metri. Era una dintre acele ambarcaţiuni rapide care sînt folosite de paza de coastă. Voiam să strig, dar nu puteam.

Alex Arghiris s-a întors spre mine cu chipul schimonosit de furie, spaimă şi ură.

— Orice s-ar întîmpla, spuse, ai aflat prea multe. Nu trebuie să te găsească viu.

Am întins mîinile ca să mă sprijin, în timp ce el se apropia, şi atunci am simţit între degete bucata grea de fier. Era o rangă care cine ştie la ce folosea pe navă şi nu ştiu cum de nimerise să-mi fie la îndemînă. Am strîns-o cu putere. Nu eram în stare să mă lupt, însă cînd Arghiris s-a aplecat asupra mea l-am lovit peste genunchi cu forţa pe care mi-o dădea spaima. I-am auzit ţipătul ascuţit — ţipăt de femeie — şi l-am văzut prăbuşindu-se. Aşa cum stătea, căzut pe punte, mă privea cu ură şi uimire.

Dar asta era tot ce puteam face. Ranga de fier mi-a alunecat dintre degetele aproape paralizate. Arghiris s-a ridicat cu greutate şi şi-a scos pistolul de la brîu. Ura îl făcea de nerecunoscut. Şi-a îndreptat mîna înarmată spre mine, în clipa cînd umbra navei de urmărire, care se apropiase între timp, cădea asupra punţii. Nu mai vedeam decît gura pistolului... pe unde avea să vină moartea. N-am mai putut rezista. Am închis ochii.

Zgomotul pe care l-am auzit nu era zgomotul singuratic şi oarecum surd al pistolului, ci răpăitul rapid şi ritmic al unei arme automate. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Alex Arghiris prăbuşindu-se pe punte, în timp ce pistolul îi aluneca din mînă. Ameţit, am privit în jur. Pe puntea navei patrulă se afla marinarul care trăsese, ţinînd în mîini arma automată din care ieşea un firicel de fum, iar alături de el...

Alături de el stătea, în picioare, cu neîndemînarea celor de pe uscat, singurul om pe care nu mă aşteptam să-l văd : comisarul Bekas ! Am vrut să spun ceva, dar n-am reuşit. Pleoapele mi-au devenit extrem de grele şi, într-o clipă, toate au pierit înghiţite de un nor întunecat.

15

Vocea crainicei de la aeroport anunţa : „Pasagerii sînt rugaţi să treacă la locurile lor". Bekas surîdea lîngă mine. Era mulţumit. Pierduse toate partidele jocului, dar o cîştigase pe ultima.

Cînd îmi revenisem, pe nava patrulă, îmi explicase totul amănunţit. Că oamenii lui dăduseră de urma lui Demodikos, că fusese anunţat de voiajul „penultimului" la Hereon, că a ajuns prea tîrziu ca să mai poată surprinde caicul, dar destul de devreme ca să mă salveze.

— Trebuie să vă duceţi la avion, mi-a zis.

M-a însoţit pînă la aeronavă şi lîngă scară mi-a strîns mîna cu deosebită căldură.

— Sper ca data viitoare cînd veţi veni în Grecia să mă căutaţi.

— Dacă voi mai veni vreodată, va fi după foarte mult timp.

M-am urcat şi uşa avionului s-a închis în urmă. Prin hublou l-am zărit pe Bekas, caraghios de rotofei, aşa cum îl vedeam de la înălţime. Mi-a făcut semn cu mîna, în timp ce avionul a început să lunece pe pistă.

Mi-am lăsat capul pe spate şi am închis ochii încercînd să nu mă gîndesc la nimic. Era imposibil. Mă gîndeam la Magda, la ciudatul ei destin, la dragostea noastră. Mă gîndeam la toate acele morţi succesive care nu avuseseră nici un sens şi nici un scop. Pentru că Demodikos, doamna Arghiris, Irma Kondalexis, Haaze şi Alex nu aveau să afle niciodată că în zadar uciseseră şi fuseseră ucişi. În caseta care ar fi trebuit să conţină comoara evreilor, deschisă în biroul căpităniei portului, nu s-au găsit decît nişte tini-

chele fără valoare. Acel „numărul unu", șeful Serviciului special, își înșelase colaboratorii ? Sau s-a întors cîndva din Rusia, unde ei credeau că „pierise", și i-a furat, luîndu-și pentru sine întreaga comoară ?

Alex și ceilalți nu aveau s-o afle niciodată, cum nu aveau să afle niciodată cît de zadarnice au fost toate cîte se întîmplaseră.

Stewardesa a venit să-mi spună că trebuie să-mi pun centura de siguranță. Am tresărit la auzul vocii ei. Această voce...

Nu, era absurd. Vocea ei nu semăna deloc cu vocea Magdei. Și totuși, știam că pentru mult timp în fiece chip de femeie aveam să caut chipul ei, în fiece voce, vocea ei...

Lector : MIHAELA CIUNCAN
Tehnoredactor : NICOLAE ȘERBĂNESCU

Bun de tipar : 29.05.1980. Coli tipar : 16.

Comanda nr. 175
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
București. — Piața Scînteii nr. 1
Republica Socialistă România